MERLIN

BOOK 1

ANII PIERDUȚI

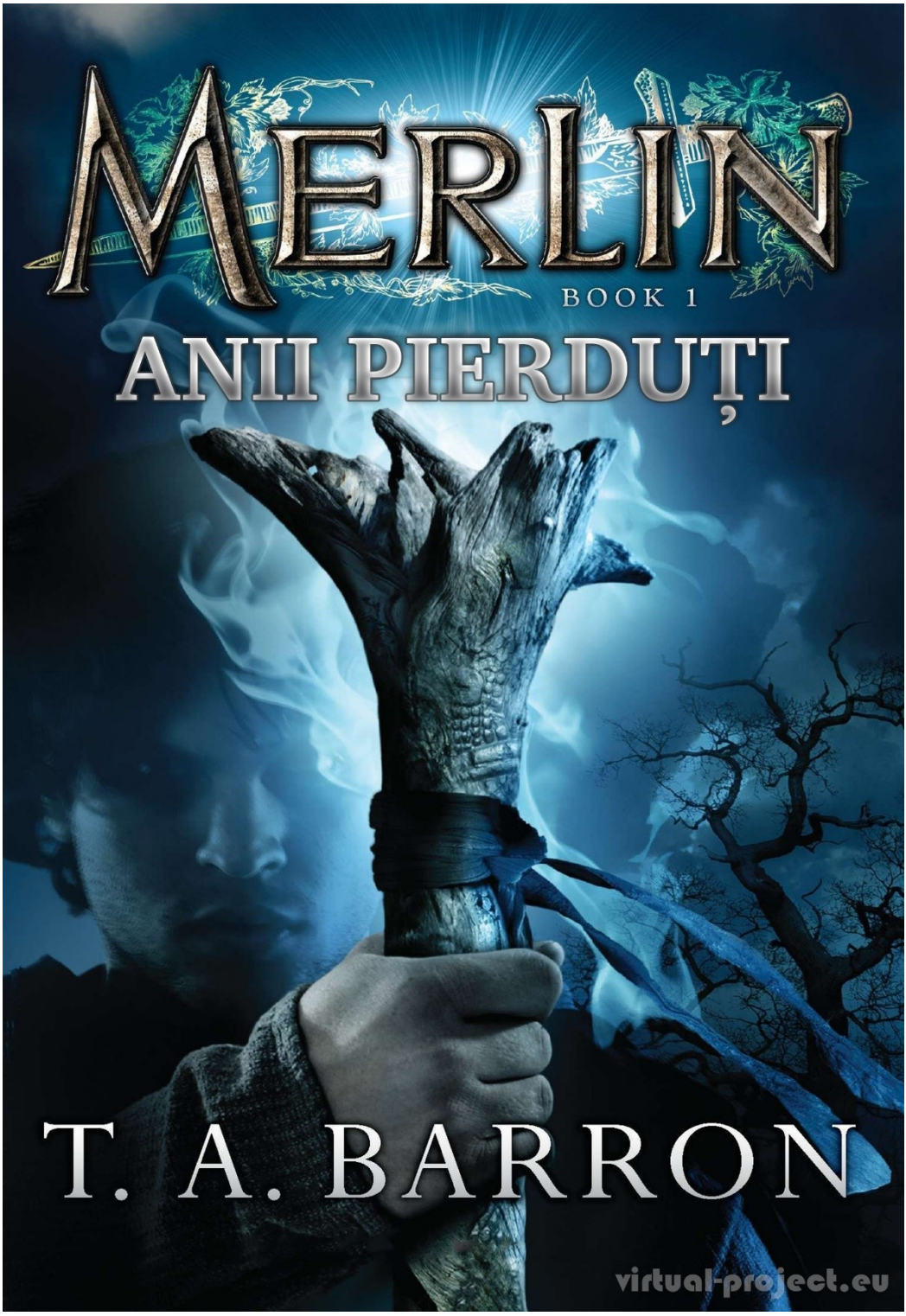

T. A. BARRON

virtual-project.eu

T.A. BARRON

Seria: Merlin

Volumul 1

ANII PIERDUȚI

Original: *The Lost Years of Merlin* (1996)

Traducere din limba engleză de:
MIRELLA ACSENTE

virtual-project.eu

LITERA®

2019

Cel ce cu mâna lui a făcut
Apa și vântul, pădurea și Pământul
Le va da un sfârșit plăcut
Celor ce ascultă povestea mea.
O să vă spun, înainte, cum a fost
Merlin zămislit și cum s-a născut,
și despre înțelepciunea sa,
și despre multe alte fapte
ce-n Englitera s-au petrecut.

Din *Balada lui Arthur și a lui Merlin,*
secolul al XIII-lea

PROLOG

Dacă închid ochii și respir în ritmul legănat al mării, încă mai pot să-mi amintesc de acea zi de demult. Aspră, rece și fără viață era, la fel de lipsită de promisiuni precum plămânii mei privați de aer.

De atunci, am trăit multe zile, mai multe decât mi-a mai rămas putere să număr. Și totuși, acea zi strălucește la fel de luminoasă ca însuși Galatorul, la fel de luminoasă ca ziua în care mi-am aflat numele, sau ca ziua în care am ținut pentru prima oară în brațe un prunc ce purta numele de Arthur. Poate că mi-aduc aminte atât de limpede, deoarece durerea, asemenea unei cicatrici pe sufletul meu, nu avea să dispară. Sau pentru că ea a marcat sfârșitul atât de multor lucruri. Sau poate pentru că a marcat deopotrivă un început și un sfârșit: începutul anilor mei pierduți.

•

Un val întunecat se ridică din marea învolburată, și din el se înălță o mână. Valul urcă mai sus, avântându-se către cerul la fel de cenușiu precum el, și aidoma se întinse și mâna. O brățară de spumă se rotea în jurul încheieturii sale, în vreme ce degete disperate bâjbâiau după ceva ce nu puteau găsi. Era mâna cuiva mic. Era mâna cuiva lipsit de putere, prea slab pentru a mai lupta.

Era mâna unui băiat.

Gata să absoarbă totul în cale, valul începu să formeze o coamă, înclinată cu hotărâre către țărm. Preț de o clipă, păru să se oprească, șovăind între ocean și pământ, între Atlanticul mohorât și coasta primejdioasă, tivită cu stânci, a Țării Galilor, cunoscută în acele vremuri sub numele de Gwynedd. Apoi sunetul absorbției crescu, devenind un muget bubuitor când valul se rostogoli și aruncă trupul fără vlagă al băiatului pe stâncile întunecate.

Capul lui se lovi atât de violent de o stâncă, încât cu siguranță țeasta i s-ar fi despicat în două dacă nu era coama deasă de păr care să o acopere. Rămase zăcând, complet nemișcat, și doar

adierea stârnită de următorul val îi ciufuli buclele, negre sub petele de sânge.

Un pescăruș jigărit, văzându-i trupul inert, țopăi peste adunătura de pietre, pentru a se uita mai bine la el. Aplecându-și ciocul către fața băiatului, încercă să tragă un fir de iarbă-de-mare care i se înfășurase în jurul urechii. Pasărea smuci și răsuci, cârâind furioasă.

În cele din urmă, iarba se eliberă. Triumfătoare, pasărea sări pe unul din brațele dezvelite ale băiatului. Sub zdrențele unei tunici maronii, care încă se mai țineau de el, părea mic, chiar și pentru un băiat de șapte ani. Și totuși, ceva din chipul lui – poate forma frunții sau cutele din jurul ochilor – dădea impresia că era mult mai bătrân.

În acel moment, băiatul tuși, vărsă apă de mare și apoi tuși din nou. Cu un cârâit, pescărușul dădu drumul ierbii și-și luă zborul către o stâncă înaltă.

Băiatul rămase nemișcat pentru o clipă. Avea în gură gust de nisip, mâl și vomă. Tot ce simțea era zvâcnetul dureros al capului și pietrele care îl înghioldeau în umeri. Apoi tuși iar și mai vărsă niște apă de mare. O respirație șovăitoare, chinuită. Apoi o a doua și a treia. Încet, mâna lui firavă se strânse pumn.

Valurile veniră și plecară, veniră și plecară. Multă vreme flăcăruia vieții pâlpâi în el la granița întunericului. Dincolo de zvâcnet, mintea lui părea ciudat de goală. Ca și cum ar fi pierdut o parte din propria ființă. Sau ca și cum s-ar fi înălțat un soi de zid, despărțindu-l de o parte din sine, pentru a lăsa în urmă doar un sentiment de teamă prelungă.

Respirația îi încetini. Pumnul i se înmuie. Icni, de parcă ar fi vrut să tușească iar, însă rămase nemișcat.

Prudent, pescărușul se apropie încet.

Apoi, din cine știe ce colț al ființei sale, un fir subțire de energie începu să străbată trupul băiatului. Ceva înăuntrul lui nu era încă pregătit să moară. Se mișcă din nou, respiră din nou.

Pescărușul încremeni.

Băiatul deschise ochii. Tremurând de frig, se întoarse pe o parte. Simți nisipul grunjos din gură și încercă să scuipe, dar nu reuși decât să se înece cu gustul stătut al ierbii-de-mare și al apei sărate.

Cu mare greutate, ridică un braț și se șterse la gură cu zdrențele tunicii sale. Apoi se strâmbă de durere, căci simți

cucuiul dureros din partea din spate a capului. Forțându-se să se ridice în capul oaselor, se propti cu cotul într-o piatră și se împinse în sus.

Rămase așezat acolo, ascultând marea, cu scrâșnetele și clipocelile ei. Dincolo de pulsațiile continue ale valurilor, dincolo de bubuitul din capul lui, i se păru, preț de o clipă, că mai aude ceva – o voce, poate. O voce din alte timpuri, din alte locuri, deși nu își putea aduce aminte de unde. Cu o tresărire bruscă, își dădu seama că nu își putea aminti *nimic.* De unde venise. Mama lui. Tatăl. Numele lui. *Propriul nume.* Oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti. *Propriul nume.*

— Cine sunt eu?

Auzindu-i strigătul, pescărușul țipă și își luă zborul.

Băiatul își zări reflexia într-un ochi de apă și se opri să privească. Un chip străin, aparținând unui băiat necunoscut, se uita la el. Ochii lui, la fel ca părul, erau negri precum tăciunele, cu stropi aurii. Urechile, aproape triunghiulare și ascuțite în partea de sus, păreau ciudat de mari față de restul feței. La fel, fruntea se înălța mult deasupra ochilor. Și totuși, nasul părea îngust și subțire, mai degrabă un cioc decât un nas propriu-zis. Una peste alta, fața nu părea să îi aparțină.

Își adună puterile și se ridică în picioare. Simți că i se învârtește capul și se rezemă de un colț de stâncă până ce amețeala îi trecu.

Privirea îi rătăci peste linia coastei pustii. Stânci nesfârșite zăceau împrăștiate peste tot, alcătuind o barieră aspră și întunecată în fața mării. Rocile se despărțeau într-un singur loc – și acolo împotriva voinței lor –, în jurul rădăcinilor unui stejar bătrân. Cu coaja scorojită, stejarul înfrunta oceanul în aceeași poziție de secole întregi. În trunchiul lui se vedea o scorbură adâncă, săpată de foc cu mult timp în urmă. Vârsta îi strâmbase fiecare creangă, răsucind unele dintre ele în noduri. Și totuși continua să stea în picioare, cu rădăcinile bine înfipte în pământ, de neclintit în fața mării și a furtunilor. În spatele stejarului se înălța un crâng întunecat de copaci mai tineri, și, dincolo de ei, se profila o faleză înaltă și mai întunecată.

Disperat, băiatul cercetă cu privirea peisajul, căutând un reper pe care l-ar putea recunoaște, orice i-ar îmboldi amintirile să-i revină. Nu recunoștea nimic.

Își întoarse privirea către largul mării, în ciuda stropilor sărați

și usturători. Valurile se rostogoleau și se prăbușeau, unul după altul, la nesfârșit. Nimic altceva decât talazuri cenușii cât vedea cu ochii. Ascultă din nou, sperând să audă vocea misterioasă, dar nu răsună decât țipătul îndepărtat al unui pescăruș cățărat pe stânci.

Oare băiatul venise de undeva de dincolo de mare?

Își frecă viguros brațele goale pentru a-și opri tremuratul. Zări un ghemotoc de iarbă-de-mare pe o piatră și îl luă. Cândva, știa bine, această masă verde informă dansase în propriul ei ritm grațios înainte de a fi dezrădăcinată și purtată de valuri. Acum atârna moale în mâna lui. Băiatul se întrebă dacă și el fusese dezrădăcinat și de unde.

Un sunet grav, ca un geamăt, îi atrase atenția. Din nou acea voce. Venea dinspre stâncile de dincolo de stejarul cel bătrân.

Se furișă în direcția de unde se auzise vocea. Simți deodată o durere surdă între omoplați. Nu putea decât să presupună că spatele lui, întocmai precum capul, se lovise de stânci. Și totuși durerea părea cumva mai profundă, de parcă de sub umerii lui fusese smuls ceva cu mult timp în urmă.

Ajunse la stejar după câțiva pași împleticiți. Se rezemă de trunchiul masiv, cu inima bubuindu-i. Auzi din nou geamătul misterios. O luă iar din loc.

De multe ori, picioarele îi alunecau pe pietrele ude, făcându-l să se încline într-o parte. Așa cum mergea împiedicat, cu tunica lui maronie ruptă fluturându-i în jurul picioarelor, semăna cu o pasăre de apă stângace, care își croiește drum de-a curmezișul coastei. Și totuși, el știa în fiece clipă ce era cu adevărat: un băiat singur, fără nume și fără cămin.

Apoi o văzu. Ghemuit printre pietre, zăcea trupul unei femei, cu fața lângă un ochi de apă, adusă de flux. Părul ei lung, despletit, de culoarea lunii galbene de vară, era împrăștiat în jurul capului asemenea unor raze de lumină. Avea pomeți proeminenți și culoarea feței putea fi descrisă ca albă, dacă n-ar fi fost pătată de vinețiu. Rochia ei lungă albastră, ruptă ici-colo, era murdară de nisip și iarbă-de-mare. Și totuși, calitatea stofei de lână, la fel și pandantivul agățat pe un șnur de piele la gâtul ei arătau că odinioară fusese o femeie bogată și cu o poziție bună în societate.

Băiatul se repezi către ea. Femeia gemu din nou, un geamăt de durere imposibil de potolit. Aproape că îi putea simți agonia,

în timp ce propriile lui speranțe creșteau. „Oare o cunosc?” se întrebă, în vreme ce se apleca peste trupul ei răsucit. Apoi, ca o dorință puternică: „Oare mă cunoaște?”

Cu un singur deget, îi atinse obrazul la fel de rece ca marea înghețată. O privi preț de câteva răsuflări scurte, chinuite. Îi ascultă gemetele jalnice. Și, cu un oftat, recunoscu în sinea lui că, pentru el, ea era o străină.

Și totuși, în vreme ce o cerceta cu privirea, nu-și putea înăbuși speranța că ea sosise pe acel țărm împreună cu el. Dacă nu ajunsese pe același val, atunci măcar să fi venit din același loc. Poate că, dacă ar supraviețui, ar putea să-i umple cupa goală a memoriei. Posibil să îi cunoască până și numele! Sau numele mamei și al tatălui său. Ori, cine știe… ar putea fi *chiar* mama lui.

Un val înghețat i se lovi de picioare. Tremurul îi reveni, pe măsură ce speranțele i se stingeau. Era posibil ca ea să nu rămână în viață și, chiar dacă trăia, probabil că nu îl cunoștea. Și cu siguranță nu putea fi mama lui. Asta ar fi însemnat să spere prea mult. Și apoi nici n-ar fi putut să arate mai diferit de el. Până și în pragul morții părea cu adevărat frumoasă, la fel de frumoasă ca un înger. Iar el își văzuse propria reflexie în apă. Știa cum arată. Mai puțin ca un înger și mai curând ca un demon ud, nedezvoltat pe deplin.

Din spatele lui se auzi un sunet aspru, gutural.

Băiatul se răsuci. Simți cum i se strânge stomacul. Acolo, în umbrele crângului întunecat, se afla un mistreț imens.

Un grohăit adânc și de rău augur vibră în gâtlejul mistrețului, și fiara ieși dintre copaci. Țepi mari și aspri îi acopereau întregul corp, cu excepția ochilor și a unei cicatrici cenușii care i se încolăcea pe piciorul stâng din față. Colții, ascuțiți ca niște pumnale, erau înnegriți de sângele unei prăzi ucise nu de mult. Dar și mai înspăimântători erau ochii lui roșii, care ardeau ca niște tăciuni aprinși.

Mistrețul se mișca ușor, aproape fără efort, în ciuda formei sale mătăhăloase. Băiatul făcu un pas înapoi. Fiara asta îl depășea de câteva ori în greutate. O singură lovitură de picior a mistrețului l-ar fi aruncat la pământ. O singură împunsătură a colților lui i-ar fi sfâșiat carnea. Brusc, mistrețul se opri și își încordă greabănul musculos, pregătindu-se de atac.

Băiatul se uită în spate și văzu doar valurile oceanului, care

veneau spre țărm. Nicio cale de scăpare într-acolo. Înșfăcă o bucată subțire și strâmbă de lemn adus de ape, pentru a o folosi drept armă, deși știa că nu putea nici măcar să zgârie pielea mistrețului cu ea. Chiar și așa, încercă să-și fixeze tălpile pe pietrele alunecoase, pregătindu-se de apărare.

Apoi își aminti. Scorbura din stejarul bătrân! Deși copacul se înălța la jumătatea distanței dintre el și mistreț, poate că reușea să ajungă acolo primul.

Dădu să se repeadă spre copac, dar se opri brusc. Femeia. Nu putea s-o lase pur și simplu acolo. Și totuși, singura lui șansă de salvare depindea de viteză. Strâmbându-se, aruncă din mână lemnul adus de apă și o apucă de brațele moi.

Încordându-și picioarele tremurânde, încercă să o tragă afară dintre stânci. Fie din cauza apei pe care o înghițise, fie din pricina morții ce apăsa asupra ei, femeia părea la fel de grea ca înseși stâncile. În cele din urmă, sub privirea lacomă a mistrețului, ea se mișcă.

Băiatul începu să o târască spre copac. Pietre ascuțite îi tăiau tălpile. Cu inima bubuindu-i în piept, cu capul zvâcnind, o trase după el cu toată puterea.

Mistrețul grohăi din nou, de data asta ca și când ar fi scos un hohot de râs scrâșnit. Tot trupul fiarei se încordă, cu nările dilatate, cu colții sclipind. Apoi se repezi.

Deși băiatul era la doar un metru de copac, ceva îl împiedică să alerge. Înșfăcă de jos o piatră pătrățoasă și o aruncă spre capul mistrețului. Cu doar o clipă înainte de a ajunge la ei, mistrețul schimbă direcția. Piatra vâjâi pe lângă el și căzu cu un bufnet pe pământ.

Uimit că era posibil să-l fi descurajat pe animal, băiatul se aplecă repede să ia o altă piatră. Apoi, simțind o mișcare în spatele lui, se răsuci.

Din tufișurile aflate după stejar țâșni un cerb imens. De culoarea bronzului, cu excepția ghetelor albe de pe fiecare picior, care străluceau asemenea cuarțului pur, cerbul își aplecă bogata coroană a coarnelor. Cu cele șapte vârfuri de fiecare parte îndreptate asemenea unor sulițe, cerbul se repezi la mistreț. Dar fiara se feri într-o parte, la timp pentru a evita lovitura.

Mistrețul se împletici și grohăi feroce, iar cerbul sări din nou. Profitând de ocazie, băiatul târî femeia leșinată până la scorbura

copacului. Îi îndoi picioarele și i le adună la piept, reușind să o împingă cu totul în adâncitură. Lemnul, înnegrit încă de la un foc mai vechi, se strânse în jurul ei ca o cochilie mare și întunecată. Băiatul se strecură și el în spațiul mic de lângă ea, în vreme ce mistrețul și cerbul își dădeau târcoale, scurmând pământul cu copitele și fornăind amenințător.

Cu ochii arzând, mistrețul se prefăcu a se repezi către cerb, după care țâșni direct spre copac. Ghemuit în scorbură, băiatul se trase în spate cât de mult putu. Și totuși, fața lui rămase atât de aproape de scoarța noduroasă a scorburii, încât simți răsuflarea fierbinte a mistrețului când colții lui loviră cu sălbăticie trunchiul. Unul dintre colți zgârie obrazul băiatului, sfâșiindu-i pielea de sub ochi.

În aceeași clipă, cerbul se înfipse cu putere în crupa mistrețului. Fiara mătăhăloasă zbură în aer și aterizâ pe o parte lângă tufișuri. Cu sângele țâșnindu-i din pulpa găurită, mistrețul se ridică anevoie în picioare.

Cerbul își lăsă capul în jos, pregătindu-se din nou de atac. Mistrețul șovăi pentru o fracțiune de secundă, mai grohăi o dată, apoi se retrase în adâncul pădurii.

Cu o încetineală maiestuoasă, cerbul se întoarse către băiat. Preț de o clipă, privirile li se întâlniră. Cumva, băiatul știu că nimic nu avea să-și amintească mai limpede din acea zi decât ochii nemișcați ai cerbului, două întinderi de apă maronie fără fund, doi ochi la fel de adânci și de misterioși ca însuși oceanul.

În clipa următoare, la fel de iute precum apăruse, cerbul sări peste rădăcinile răsucite ale stejarului și se făcu nevăzut.

PARTEA ÎNTÂI

1. Un ochi viu

Stau singur sub stele.

Întregul cer se aprinde în flăcări, ca și cum un nou soare se naște. Oamenii țipă și se împrăștie. Dar eu rămân mai departe acolo și nu sunt în stare să mă mișc, nu sunt în stare să respir. Apoi văd copacul, mai întunecat ca o umbră, profilat pe cerul care arde. Crengile lui în flăcări se zvârcolesc la fel ca niște șerpi letali. Se întind spre mine. Crengile arzânde se apropie. Încerc să scap. Dar picioarele mele sunt de piatră. Fața îmi arde! *Îmi feresc ochii. Țip.*

Fața mea! *Fața mea arde*!

•

M-am trezit din somn. Sudoarea îmi înțepa ochii. Paiele din saltea îmi zgâriau obrazul.

Mi-am întins brațele și am simțit din nou acea durere între omoplați. Tot acolo era. Mi-am dorit să dispară. De ce să mă mai supere acum, după mai bine de cinci ani de când fusesem adus de mare pe țărm? Rănile de la cap mi se vindecaseră de mult, deși tot numi aminteam nimic din viața mea dinainte de a fi aruncat pe stânci. Și atunci, de ce să dureze atât de mult vindecarea acestei răni? Am ridicat din umeri. La fel ca în cazul atâtor altor întrebări, nu aveam să aflu răspunsul niciodată.

Am dat să îndes la loc în saltea câteva paie ieșite în afară, când degetele mele au descoperit o furnică ce târa trupul unui vierme de câteva ori mai mare ca ea. Am privit, aproape râzând, cum furnica încerca să urce direct pe muntele minuscul de paie. Ar fi putut foarte ușor să îl ocolească pe una din laturi. Dar nu. Un motiv misterios o făcea să încerce, să cadă înapoi, să încerce din nou și iar să cadă. Preț de câteva minute, am urmărit acest spectacol repetitiv.

În cele din urmă, mi s-a făcut milă de micuța creatură. Am întins mâna către un picior de-al ei, apoi mi-am dat seama că i

s-ar putea răsuci și smulge, mai ales dacă furnica se zbătea. Așa că am luat de jos viermele. După cum mă așteptam, furnica s-a agățat de el, dând disperată din picioare.

Am trecut furnica și prada ei peste paie, lăsându-le jos încet, de cealaltă parte. Spre surprinderea mea, când i-am dat drumul viermelui, așa a făcut și furnica. S-a întors către mine, mișcându-și frenetic micuțele antene. Am avut senzația clară că eram mustrat.

— Scuzele mele, am șoptit, zâmbind larg.

Furnica m-a mai certat câteva secunde, apoi și-a înfipt dinții în vierme și a început să-și tragă prada cea grea către casă.

Zâmbetul mi s-a stins. Eu unde puteam să-mi găsesc casa? Aș fi tras după mine toată salteaua aia, toată cocioaba, dacă era nevoie, doar să știu încotro să mă duc.

M-am întors către fereastra deschisă deasupra capului meu și am văzut luna plină strălucind la fel de puternic ca un vas cu argint topit. Razele ei se revărsau prin fereastră și prin găurile din acoperișul de stuf, zugrăvind interiorul colibei cu penelul ei scânteietor. Preț de o clipă, lumina lunii aproape că ascunse imaginea sărăcăcioasă a odăii, acoperind podeaua de pământ cu un strat de argint, pereții rugoși de lut, cu sclipiri de lumină, silueta încă adormită din colț, cu strălucirea unui înger.

Și totuși, știam că totul era doar o iluzie, la fel de puțin reală ca visul meu. Podeaua era doar pământ gol, patul, doar paie, locuința noastră, doar o colibă făcută din nuiele întărite cu lut. Până și îngrăditura acoperită pentru gâște fusese construită cu mai mare grijă. Știam bine, căci uneori mă ascundeam acolo, unde gâgâitul și sâsâitul gâștelor sunau mai pe placul meu decât urletele și sporovăială oamenilor. Cotețul era mai cald decât coliba asta, în februarie, și mai uscat, în mai. Chiar dacă nu meritam nimic mai bun decât gâștele, nimeni nu se putea îndoi că Branwen merita.

I-am privit silueta adormită. Respirația ei, atât de ușoară, încât abia mișca pătura de lână, părea calmă și tihnită. Dar, din păcate, eu știam prea bine. Chiar dacă tihna poposea în somnul ei, dispărea atunci când era trează.

S-a mișcat în somn, întorcându-și fața către mine. În lumina selenară părea și mai frumoasă ca de obicei, cu obrajii și fruntea catifelate pe deplin relaxate, așa cum erau doar în astfel de nopți, când dormea profund. Sau în momentele ei de rugăciune

tăcută, care se întâmplau din ce în ce mai des.

Am privit-o încruntat. Ah, de-ar vorbi… Ca să-mi spună ce știe. Căci, în eventualitatea în care știa totuși ceva despre trecutul nostru, refuzase să deschidă discuția. Chiar nu-mi puteam da seama dacă într-adevăr nu știa nimic sau pur și simplu nu voia să-mi împărtășească.

Oricum, în cei cinci ani de când împărțeam amândoi coliba asta, nu dezvăluise prea multe despre ea însăși. În afară de atingerea blândă a mâinii ei și de tristețea mereu prezentă în adâncul ochilor ei, nu aflasem nimic despre ea. Știam doar că nu era mama mea, așa cum susținea.

Cum puteam să fiu atât de sigur că nu era mama mea? Fără să-mi explic de ce, undeva, în adâncul sufletului, știam. Era prea distantă, prea ascunsă. Cu siguranță, o mamă, o mamă adevărată, nu ar tăinui atât de multe față de propriul ei fiu. Și, dacă aveam nevoie să mă conving o dată în plus, nu trebuia decât să-i privesc chipul. Atât de frumos și atât de diferit de al meu. Nicio urmă de negru în ochii ei, niciun vârf ascuțit de urechi. Nu, nu eram fiul ei, tot la fel cum nici rațele nu erau surorile mele.

Și nici nu puteam crede că numele ei adevărat era Branwen, iar al meu, Emrys, așa cum încercase să mă convingă. Oricare ar fi fost numele noastre înainte ca marea să ne arunce pe stânci, nutream convingerea că nu astea erau. Ori de câte ori îmi spunea „Emrys”, nu puteam alunga senzația că adevăratul meu nume era… altul. Și totuși, nu știam unde să caut adevărul, poate doar în umbrele tremurătoare ale viselor mele.

Singurele momente în care Branwen, dacă acesta era numele ei real, îmi arăta o părticică din ființa ei adevărată erau acelea în care îmi spunea povești. Mai ales povești ale grecilor antici. Basmele acelea erau în mod limpede preferatele ei. Dar și ale mele. Fie că știa, fie nu, o parte din ea părea să prindă viață atunci când vorbea despre uriași și zei, monștri și expediții din mitologia greacă.

E adevărat că îi plăceau și poveștile despre tămăduitorii druizi sau despre făuritorul de miracole din Galileea. Dar poveștile despre zeii și zeițele Eladei aprindeau o lumină specială în ochii ei de safir. Uneori, aproape simțeam că aceste povești erau felul ei de a vorbi despre un loc în existența căruia credea cu adevărat – un ținut unde hoinăreau creaturi ciudate și unde

spirite evoluate se amestecau printre oameni. Mie, unul, ideea mi se părea prostească, dar nu și ei.

O sclipire bruscă de lumină la gâtul ei îmi întrerupse gândurile. Știam că era doar lumina lunii care se reflecta în pandantivul atârnat și acum pe șnurul de piele de la gâtul ei, deși, în noaptea aceea, verdele lui părea mai intens ca oricând. Mi-am dat seama că nu o văzusem niciodată scoțându-și pandantivul, nici măcar pentru o clipă.

Ceva a lovit podeaua de pământ în spatele meu. M-am întors și am văzut un mănunchi de frunze uscate, subțiri și argintii în lumina lunii, legate cu un fir de iarbă. Trebuie să fi căzut de pe grinda de deasupra, care susținea nu doar acoperișul de paie, ci și zecile de mănunchiuri de ierburi, frunze, flori, rădăcini, nuci, bucăți de scoarță de copac, semințe. Acestea erau doar o parte din colecția lui Branwen, căci multe alte legături atârnau de rama ferestrei, de spatele ușii și de masa strâmbă de lângă salteaua ei de paie.

Din cauza mănunchiurilor, întreaga colibă mirosea a cimbru, a rădăcină de fag, semințe de muștar și multe altele. Îndrăgeam toate aromele alea. Cu excepția mărarului, care îmi provoca strănutul. Coaja de cedru, preferata mea, mă făcea să mă simt înalt ca un uriaș, petalele de lavandă îmi gâdilau degetele de la picioare, în vreme ce iarba-de-mare mă ducea cu gândul la ceva ce nu-mi puteam aminti.

Toate aceste ingrediente și instrumente ea le folosea pentru a prepara prafurile, pastele și cataplasmele sale tămăduitoare. Pe masa ei se găsea o adunătură de boluri, cuțite, mojare, pisăloage, site și alte ustensile. Adeseori o priveam cum zdrobește frunze, amestecă prafuri, trece prin sită plante sau aplică un amestec de leacuri pe o rană ori un neg. Și totuși știam la fel de puține despre munca ei de tămăduire pe cât știam despre ea. Deși îmi îngăduia să privesc, nu vorbea cu mine și nici nu îmi spunea povești. Doar lucra, de obicei îngânând un cântec.

De unde învățase atât de multe despre arta vindecării? Unde descoperise basmele despre atâtea ținuturi din vremuri îndepărtate? Unde cunoscuse pentru prima oară învățăturile bărbatului din Galileea, care îi ocupau tot mai mult gândurile? Nu îmi spunea.

Nu eram singurul deranjat de această tăcere. De multe ori

sătenii șușoteau pe la spatele ei, mirându-se de puterile sale vindecătoare, de frumusețea ei nefirească, de cântecele ei ciudate. Auzisem chiar de câteva ori rostite cuvintele „vrăjitorie” și „magie neagră”, deși asta nu părea să îi descurajeze pe oameni să vină la ea atunci când aveau nevoie să le fie vindecat un buboi, sau domolită o tuse, sau alungat un coșmar.

Branwen însăși nu părea îngrijorată de șoapte. Atât timp cât cei mai mulți dintre oameni îi plăteau pentru ajutorul oferit, astfel încât să ne putem vedea de viața noastră, nu dădea impresia să-i pese de ce credeau sau spuneau ei. Nu cu mult timp în urmă îngrijise un călugăr bătrân care alunecase pe pietrele ude ale podețului de la moară și se rănise la braț. În vreme ce îi bandaja rana, Branwen rostise o binecuvântare creștină, care păruse să fie pe placul călugărului. Dar, când continuase cu un cântec druid, el o certase, avertizând-o de riscul blasfemiei. Ea îi răspunsese calmă că Iisus însuși era atât de dedicat vindecării altora, încât ar fi putut foarte bine să se inspire din înțelepciunea druizilor, ca și din a altora numiți acum păgâni. În acel moment, călugărul își smulsese furios bandajul pus de ea și plecase, dar nu înainte de a împrăștia în tot satul zvonul că ea făcea lucrarea diavolului.

Mi-am îndreptat din nou atenția către pandantiv. Părea să scânteieze din interior, nu doar de la lumina lunii. Pentru prima oară am observat că acel cristal din mijloc nu era pur și simplu verde, așa cum părea de la depărtare. Când m-am aplecat să-l văd mai bine, am descoperit firișoare violet și albastre curgând ca niște pârâiașe pe sub suprafața lui, în vreme ce sclipiri stacojii pulsau ca o mie de inimi minuscule. Aproape că semăna cu un ochi viu.

„Galator”. Cuvântul mi s-a ivit brusc în minte. „Se numește Galator”.

Am scuturat din cap, nedumerit. De unde apăruse cuvântul acela? Nu-mi aminteam să-l fi auzit vreodată. Probabil că îmi trecuse pe la urechi în piața satului, unde în fiecare zi se loveau și se amestecau numeroase dialecte – celt, saxon, roman, galic și altele mult mai ciudate. Sau poate chiar dintr-una din poveștile lui Branwen, care erau presărate cu cuvinte de-ale grecilor, evreilor, druizilor și ale altora și mai de demult.

— Emrys!

Șoapta ei apăsată m-a speriat atât de tare, încât am tresărit.

M-am uitat în ochii mai albaștri decât cerul ai femeii care împărțea cu mine coliba și mâncarea, dar nimic mai mult.

— Ești trează.

— Da. Și tu te holbai la mine într-un fel ciudat.

— Nu la tine, am răspuns. La pandantivul tău. Fără să mă gândesc, am adăugat: La Galator.

Ea a icnit. Cu o mișcare rapidă a mâinii, și-a ascuns pandantivul sub rochie. Apoi, încercând să își păstreze vocea liniștită, a rostit:

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus cuvântul ăsta.

Eu am făcut ochii mari.

— Vrei să zici că e denumirea lui adevărată? Denumirea corectă?

Ea m-a privit gânditoare, a dat să spună ceva, apoi s-a oprit.

— Ar trebui să te duci la culcare, fiul meu.

Ca întotdeauna, m-am zbârlit auzind-o că îmi spunea așa.

— Nu pot să dorm.

— Te-ar ajuta o poveste? Aș putea s-o termin pe cea cu Apollo.

— Nu. Nu acum.

— Atunci, aș putea să-ți pregătesc o poțiune.

— Nu, mulțumesc. Am clătinat din cap. Când ai făcut așa ceva pentru fiul meșterului de acoperișuri, a dormit trei zile și jumătate.

Un zâmbet i s-a ivit pe buze.

— A băut dintr-odată porția pe o săptămână, prostul de el!

— Oricum se îngână de ziuă.

Ea și-a strâns în jur pătura aspră de lână.

— Păi, dacă tu nu vrei să dormi, eu vreau.

— Înainte să te culci, nu poți să-mi spui mai multe despre cuvântul acela? Gal… Of, cum era?

Părând să nu mă audă, ea s-a înfășurat în obișnuita ei mantie de tăcere, în vreme ce se acoperea strâns cu pătura de lână și închidea din nou ochii. În câteva secunde părea să fi adormit la loc. Dar tihna pe care o văzusem înainte pe fața ei dispăruse.

— Nu poți să-mi spui?

Ea nu s-a mișcat.

— De ce nu mă ajuți niciodată? m-am plâns eu. Am nevoie de ajutorul tău!

Tot nu s-a mișcat.

Simțindu-mă jalnic, am privit-o un timp. Apoi m-am răsucit pe saltea, m-am ridicat în picioare și mi-am stropit fața cu apă din ciubărul mare de lemn de lângă ușă. M-am uitat iarăși la Branwen și m-a cuprins un nou val de furie. De ce nu voia să-mi răspundă? De ce nu voia să mă ajute? Dar, în vreme ce o priveam, am simțit o mică înțepătură de vinovăție că niciodată nu fusesem în stare să îi spun „mamă”, deși știam cât de mult i-ar fi plăcut. Și totuși… ce fel de mamă ar refuza să își ajute fiul?

Am tras de mânerul de sfoară al ușii. Cu un hârșâit pe podea, aceasta s-a deschis, și eu am ieșit din colibă.

2. Vine o bufniță

Cerul se întunecase, căci luna aproape apusese. Fâșii argintii, bătând în gri, tiveau norii groși de deasupra satului Caer Vedwyd. În lumina slabă, acoperișurile cocoșate de paie arătau ca un pâlc de bolovani cufundați în umbră. Undeva, prin preajmă, am auzit niște miei behăind. Iar prietenele mele, gâștele, începeau să se trezească. Un cuc a cântat de două ori dintre ferigi. Sub stejarii și frasinii din care picura apa, mirosul proaspăt de clopoței se pierdea în izul de paie ude.

Era luna mai, iar în mai până și un sat mohorât poate să arate încântător înainte de ivirea zorilor. Am tras un scaiete din mâneca tunicii și am ascultat mișcările ușoare din jurul meu. Luna asta mă încânta mai mult ca oricare alta. Florile își deschideau fața către cer, se nășteau mieii, frunzele înmugureau. Și la fel ca florile, și visele mele înfloreau. Uneori, în mai îmi alungam îndoielile și credeam că într-o zi aveam să aflu adevărul. Cine eram de fapt, de unde veneam. Dacă Branwen nu era mama mea, atunci altcineva trebuia să fie.

În mai, totul părea posibil. Măcar dacă puteam învăța să subjug timpul. Să fac fiecare lună să fie mai! Sau, poate, să trăiesc *înapoi* în timp, astfel încât, ori de câte ori se apropia sfârșitul lunii, să pot readuce luna mai și să o iau de la capăt.

Mi-am mușcat buza. Indiferent de lună, satul ăsta nu avea să fie niciodată locul meu preferat. Și nici căminul meu. Știam că ceasul acesta timpuriu avea să fie cel mai plăcut moment al zilei, înainte ca razele soarelui să scoată la iveală colibele

dărăpănate și fețele temătoare. Asemenea celor mai multe sate din acest ținut deluros, cu păduri dese, Caer Vedwyd exista doar datorită unui vechi drum roman. Al nostru se întindea de-a lungul malului de nord al râului Tywy, care curgea spre sud, tocmai până la mare. Deși drumul fusese străbătut cândva de trupe de soldați romani, acum era colindat doar de vagabonzi și de negustori itineranți. Era un drum de edec pentru caii ce trăgeau barjele cu grâne pe râu, o rută pentru cei care se îndreptau spre biserica Sfântul Petru din orașul Caer Myrddin, în sud, și, așa cum îmi aminteam bine, o cale spre mare.

O unealtă de metal a zăngănit în fierăria de sub marele stejar. Auzeam un cal tropotind undeva pe drumul de edec, cu frâul clincănind. În doar o oră, oamenii aveau să se adune în piață sub copac, unde se întâlneau cele trei poteci principale ale satului. Curând, sunetele tocmelilor, certurilor, lingușirilor și, bineînțeles, ale furtișagurilor aveau să umple locul.

Cinci ani petrecuți acolo, și tot nu mă simțeam ca acasă. De ce? Probabil pentru că totul, de la zeii locului, la numele lui, se schimba. Repede. Nou-veniții saxoni începuseră deja să numească muntele Yr Wyddfa, ale cărui creste înghețate dominau totul, Snow Hill – Dealul înzăpezit – sau Snowdon. La fel, oamenii numeau acum ținutul acesta, de-atâta vreme cunoscut ca Gwynedd, Țara Galilor. Dar să îi zici „țară” însemna să sugerezi un soi de unitate care nu exista în realitate. Dat fiind numărul călătorilor și al graiurilor care se amestecau în micul nostru sat zi de zi, Țara Galilor mi se părea mai puțin o țară și mai degrabă un loc de oprire temporară.

Am pornit-o pe cărarea care ducea la moară și am văzut ultimele rămășițe ale lunii atingând pantele lui Yr Wyddfa. Sunetele satului ce se trezea se topeau în vâjâitul grozav al râului care curgea pe sub podul de piatră de lângă moară. O broască a orăcăit undeva lângă clădirea morii, singura din sat făcută din cărămidă.

Pe neașteptate, o voce calmă dinlăuntrul meu mi-a șoptit: „Vine o bufniță”.

M-am răsucit la timp ca să văd capul pătrățos și aripile cafenii masive ce au trecut pe lângă mine la fel de repede ca vântul și la fel de tăcut precum moartea. Două secunde mai târziu, s-a aruncat în iarba din spatele morii, iar ghearele ei au strivit viața din prada sa.

„Hermelină la cină”. Am rânjit în sinea mea, mulțumit că știusem cumva de apropierea bufniței și că prada ei invizibilă era o hermelină. Cum de știam? Habar n-aveam. Pur și simplu știam, și atât. Și am presupus că orice persoană cu un simț rezonabil de observație ar fi știut la fel de bine.

Dar apoi am început să mă mir tot mai mult. Într-adevăr, uneori păream cu un pas înaintea altor oameni când era vorba de a simți ce urma să se întâmple. Talentul acesta, dacă îl puteam numi așa, se ivise doar în ultimele săptămâni, așa că nici măcar nu apucasem să îl înțeleg. Și nu îi vorbisem despre el lui Branwen sau altcuiva. Era posibil să nu fie altceva decât un șir de presupuneri norocoase. Dar dacă, de fapt, era mai mult de-atât, aș putea-o lua cel puțin ca pe o distracție. Sau ca pe un ajutor, când aș fi la strâmtoare.

Doar cu o zi în urmă, văzusem câțiva băieți din sat fugărindu-se cu niște săbii imaginare. Pentru o clipă, mi-am dorit să fiu unul dintre ei. Apoi conducătorul grupului, Dinatius, m-a zărit și s-a repezit la mine înainte să apuc să plec. Nu îmi plăcuse niciodată Dinatius, care, după moartea mamei lui, devenise servitorul fierarului. Mi se părea răutăcios, prost și iute la mânie. Dar încercasem să nu-l supăr niciodată, mai puțin din bunătate și mai curând din cauză că era mult mai mare și mai solid decât mine – sau decât orice alt băiat din sat. De mai multe ori îl văzusem lovit de mâna puternică a fierarului pentru că nu își făcea treaba, și la fel de des îl văzusem pe Dinatius făcând același lucru cu un copil mai mic. Odată, îi arsese rău de tot brațul unui băiat care îndrăznise să pună la îndoială descendența lui romană.

Toate acestea au trecut prin mintea mea cu o zi în urmă, în vreme ce mă zbăteam să scap din mâinile lui. Apoi am zărit întâmplător un pescăruș ce zbura destul de jos deasupra noastră. Am arătat spre pasăre și am strigat: „Uite! Comoară din cer!” Dinatius și-a întors fața în sus chiar în clipa în care pasărea a slobozit un soi deosebit de usturător de comoară – care l-a împroșcat exact în ochi. În vreme ce Dinatius blestema și încerca să-și șteargă fața, ceilalți băieți râdeau, iar eu am luat-o la fugă.

Zâmbind, m-am gândit cum scăpasem ca prin urechile acului cu o zi în urmă. Pentru prima dată m-am întrebat dacă nu cumva posedam un talent, o putere și mai prețioasă decât

prezicerea faptelor. Să presupunem, doar să presupunem... că aș putea chiar să *controlez* faptele. Să fac să se întâmple ceva. Nu cu mâinile, cu picioarele sau cu vocea mea. Cu nimic altceva decât cu gândurile mele.

Ce incitant! Era probabil doar un alt vis de mai. Dar dacă era mai mult? Aveam să fac o încercare.

Când m-am apropiat de podul de piatră de peste râu, am îngenuncheat lângă o floare cu tija scurtă și cu petalele strânse. Concentrându-mi toate gândurile asupra florii, n-am mai luat seamă la nimic altceva. Aerul rece, mieii care strigau, zgomotele dinspre fierărie, toate s-au estompat.

Am studiat tenta violacee a florii, atinsă spre est de lumina aurie a soarelui ce răsărea. Perișori minusculi purtând stropi mărunți de rouă tiveau ca o broderie marginile fiecărei petale, în vreme ce un păduche de frunze micuț traversa grăbit gulerul frunzos, franjurat, din vârful tulpinii. Mirosea proaspăt, dar nu dulce. Cumva, știam că miezul ei ascuns avea culoarea brânzei galbene învechite.

Pregătit în cele din urmă, am început să-i poruncesc florii să se deschidă. „Arată-te!” i-am cerut. „Deschide-ți petalele!”

Am așteptat un moment lung. Nu s-a întâmplat nimic.

M-am concentrat din nou asupra florii. „Deschide-te! Deschide-ți petalele!”

Tot nimic nu s-a întâmplat.

Am început să mă ridic în picioare. Atunci, foarte încet, gulerul de frunze a început să tremure, ca și cum ar fi fost atins de cea mai ușoară briză. O clipă mai târziu, una dintre petalele violacee s-a mișcat, desfăcându-și o margine extrem de încet, înainte de a începe treptat să se deschidă. O altă petală i-a urmat, și încă una, și încă una, până când întreaga floare a salutat zorii ce se iveau, cu petalele deschise. Iar din miezul ei au înmugurit șase mlădițe moi, semănând mai degrabă cu niște pene decât cu petale. Culoarea lor? La fel cu a brânzei galbene învechite.

O lovitură brutală de picior m-a izbit în spate. Un râs aspru a umplut aerul, strivind momentul la fel de repede cum o gheată grea a strivit floarea.

3. Înfruntând furtuna

Cu un geamăt, m-am ridicat în picioare.

— Dinatius, ești un porc!

Băiatul mai mare, cu umeri pătrățoși și păr castaniu bogat, a zâmbit afectat.

— Tu ești cel cu urechi ascuțite ca un porc. Sau ca un demon. Oricum, mai bine porc decât bastard!

Obrajii mi s-au încins, dar m-am stăpânit. M-am uitat în ochii lui – cenușii ca spinarea unei gâște. Ca să fac asta, a trebuit să-mi dau capul pe spate, căci era cu mult mai înalt decât mine. Într-adevăr, umerii lui Dinatius puteau deja să ridice greutăți care făceau mulți bărbați în toată firea să se clatine. Pe lângă întreținerea focului din fierărie – o muncă grea și tot timpul în căldură –, el tăia și căra lemnele de foc, punea în mișcare foalele și ridica sute de kilograme de minereu de fier. Pentru munca asta, fierarul îi dădea una sau două mese pe zi, un sac de paie pe care să doarmă și multe lovituri peste cap.

— Nu sunt bastard.

Dinatius și-a frecat încet țepii din bărbie.

— Atunci, unde se ascunde tatăl tău? Poate e un porc. Sau poate că e unul din șobolanii ăia care trăiesc cu tine și cu mama ta.

— Noi nu avem șobolani în casa noastră.

— Casă! Tu numești aia „casă”? E doar o gaură împuțită unde mama ta se poate ascunde ca să-și facă vrăjitoriile.

Pumnii mi s-au încleștat. Ocările la adresa mea mă răneau adânc, dar felul plin de ignoranță în care vorbea la adresa *ei* mi-a făcut sângele să-mi clocotească în vene. Și totuși, știam că Dinatius voia să mă lupt cu el. Și mai știam și care ar fi fost rezultatul. Mai bine să mă stăpânesc, dacă puteam. Avea să fie foarte greu să-mi țin brațele nemișcate. Dar limba? Și mai greu.

— Cel ce e făcut din aer n-ar trebui să învinuiască vântul.

— Ce vrei să zici cu asta, plod bastard?

Habar n-aveam de unde îmi veneau cuvintele atunci când am continuat să vorbesc.

— Vreau să zic că n-ar trebui să numești pe altcineva bastard, când tatăl tău a fost doar un mercenar saxon care a trecut călare prin satul ăsta într-o noapte și nu a lăsat nimic în urmă în

afară de tine și o ploscă goală.

Gura lui Dinatius s-a deschis și apoi s-a închis fără niciun cuvânt. Mi-am dat seama că rostisem niște vorbe de care se temuse întotdeauna, dar niciodată nu recunoscuse că erau adevărate. Cuvinte care loveau mai tare decât un ciomag.

S-a înroșit la față.

— Nu-i adevărat! Tatăl meu a fost roman și soldat! Toată lumea știe asta. S-a uitat mânios la mine. O să-ți arăt eu cine e bastardul!

Am făcut un pas în spate.

Dinatius a înaintat spre mine.

— Tu nu ești nimic, bastardule! N-ai tată. N-ai casă. N-ai nume! De unde ai furat numele de Emrys, bastardule? Nu ești nimic! Și nu vei fi niciodată mai mult!

Am tresărit auzindu-i cuvintele și i-am citit în ochi furia crescândă. M-am uitat în jur, căutând o cale de a scăpa. Nu puteam să îl depășesc la fugă. Nu fără un avantaj. Dar astăzi nicio pasăre nu zbura deasupra noastră. Un gând mi-a venit atunci: „Nicio pasăre deasupra”.

La fel cum făcusem ieri, am arătat spre cer și am strigat:

— Uite! Comoară din cer!

De data asta, Dinatius, care tocmai se aplecase în față ca să se repeadă la mine, nu s-a mai uitat spre cer. În schimb, s-a ghemuit, ca și cum ar fi vrut să-și apere capul de o lovitură. Obținusem ceea ce sperasem. M-am întors și am luat-o la fugă ca un iepure speriat, prin curtea inundată de ploaie a morii.

Urlând de furie, s-a grăbit să mă prindă din urmă.

— Vino-napoi, lașule!

Am tăiat-o prin iarbă, am sărit peste o piatră de ascuțit spartă și peste niște bucăți de lemn, după care m-am năpustit pe pod, cu ghetele mele de piele bocănind peste pietre. Înainte să ajung pe cealaltă parte, am auzit pașii lui Dinatius acoperind gâfâielile mele. Am cotit brusc și am luat-o pe vechiul drum roman de pe malul apei. În dreapta mea se învolburau apele râului Tywy. În stânga, pădurea deasă se întindea neîntreruptă, cu excepția potecilor croite de căprioare și lupi, tocmai până la pantele lui Yr Wyddfa.

Am fugit vreo șaizeci sau șaptezeci de pași de-a lungul drumului de piatră și în tot acest timp îl auzeam pe Dinatius apropiindu-se. Am trecut peste un mic dâmb și am părăsit

drumul, repezindu-mă în desișul de ferigi care mărgineau pădurea. În ciuda mărăcinilor care îmi sfâșiau gleznele și coapsele, am sărit peste o ramură căzută, am făcut un salt peste un pârâiaș și m-am cățărat pe pâlcul de stânci acoperite de mușchi, aflat de cealaltă parte. Am găsit o cărăruie îngustă bătută de căprioare, care unduia ca un șarpe nesfârșit prin pădure, și am alergat de-a lungul ei până când m-am trezit într-un crâng cu copaci înalți.

M-am oprit doar atât cât să-l aud pe Dinatius năpustindu-se printre ramurile din spatele meu. Fără să stau pe gânduri, m-am ghemuit pe pătura de ace de sub tălpile mele și am sărit pe cea mai joasă creangă a unui pin uriaș. Ca o veveriță, m-am cățărat în sus, ramură cu ramură, până când am ajuns la înălțimea a trei oameni deasupra pământului.

Chiar în acea clipă, Dinatius a pătruns în crâng. Mă aflam exact deasupra lui, și m-am agățat strâns de creanga mea, cu inima bubuindu-mi, cu o durere în plămâni, cu picioarele sângerânde. Am încercat să stau nemișcat, să respir în liniște, deși plămânii mei urlau după mai mult aer.

Dinatius s-a uitat în stânga și în dreapta lui, chinuindu-se să vadă ceva în crângul slab luminat. La un moment dat, a privit în sus, dar o bucățică de coajă i-a intrat în ochi și el a tunat:

— Blestemată fie pădurea asta! A auzit un foșnet ușor dincolo de crâng și s-a năpustit în acea direcție.

Aproape tot restul dimineții am rămas pe acea creangă, privind trecerea înceată a luminii peste ramurile încărcate de ace și mișcarea și mai înceată a vântului printre copaci. În cele din urmă, convins că scăpasem de Dinatius, am îndrăznit să mă mișc. Dar nu am coborât.

Am urcat mai sus.

Cățărându-mă pe scara alcătuită din ramuri, mi-am dat seama că inima mea continua să bată nebunește, dar nu de frică și nici de oboseală. Bătea de nerăbdare. Ceva legat de acest copac, de acest minut, mă încânta într-un fel pe care nu îl puteam explica. De fiecare dată când îmi săltăm trupul pe o ramură mai înaltă, îmi simțeam și starea sufletească prinzând avânt. Era ca și cum, cu cât urcam mai sus, cu atât puteam să văd mai departe, să aud mai limpede și să miros mai profund. M-am închipuit avântându-mă în zbor alături de micul șoim pe care îl vedeam rotindu-se deasupra copacilor.

Perspectiva de sub mine s-a deschis dintr-odată. Am urmat cu privirea cursul râului care cobora cotit de pe dealuri către nord. Râul mă ducea cu gândul la un șarpe uriaș, ceva din poveștile lui Branwen. Iar dealurile se înălțau în șiruri boțite, asemenea cutelor unui creier vechi, expus privirilor. Ce gânduri, m-am întrebat, produsese acel creier de-a lungul unei perioade atât de mari? Oare pădurea asta era unul dintre ele? Oare ziua asta era unul dintre ele?

Din cețurile care vălureau printre dealurile cele mai abrupte se ridica masa imensă a lui Yr Wyddfa, cu crestetul sclipind, învești mântat în alb. Umbre de nori, întunecate și rotunde, treceau peste crestele sale asemenea urmelor de picioare ale unor uriași. Ah, de-aș putea vedea chiar uriașii! Ce mi-aș dori să-i văd dansând!

Spre vest, norii se adunau pe cer, deși tot mai zăream când și când scânteierea și sclipirea soarelui pe suprafața mării. Vederea apei nemărginite m-a umplut de un dor vag, nedefinit. Cumva, știam. Adevăratul meu cămin, adevăratul meu nume se aflau acolo... undeva. Curenți fără fund, la fel ca marea însăși, se învolburau în mine.

Am întins mâna spre următoarea creangă și m-am chinuit să mă trag mai sus. Mi-am încleștat mâinile în jurul locului unde se ramifica, mi-am trecut un picior peste el. Câteva rămurele s-au rupt și au căzut la pământ într-o spirală grațioasă. Cu un geamăt, am tras cât de tare am putut și, în cele din urmă, am reușit să urc.

Gata să mă odihnesc, m-am proptit în locul unde creanga se îmbina cu trunchiul și m-am rezemat pe spate de acesta. Aveam mâinile lipicioase de la seva pinului și mi le-am dus la față. Mi-am umplut plămânii cu mirosul dulce de rășină.

Deodată, ceva mi-a atins în trecere urechea dreaptă. Am întors capul. O coadă cafenie zburlită a dispărut în spatele trunchiului. M-am întins să mă uit pe după trunchi și am auzit un fluierat grav. În clipa următoare, am simțit niște picioruțe trecându-mi ușor peste piept și în jos pe picior.

M-am îndreptat la loc, la timp ca să văd o veveriță sărind de pe piciorul meu pe o creangă de mai jos. Zâmbind, am privit animalul agitat cum țăcăne și chițăie. Veverița a țâșnit în sus pe trunchi și apoi în jos, și din nou în sus, fluturându-și coada ca pe un steag blănos, în tot acest timp ronțăind un con de pin

aproape la fel de mare cât capul ei. După aceea, ca și cum abia atunci mă observase, s-a oprit brusc. M-a studiat câteva clipe, a scos un chițăit și a sărit pe o creangă apropiată din copacul de alături. De acolo a coborât în fugă pe trunchi și a dispărut. M-am întrebat dacă îi părusem la fel de amuzant veveriței cum îmi păruse ea mie.

Încântarea a crescut din nou în mine, îmboldindu-mă să urc mai departe. Vântul s-a întețit și, odată cu el, și elixirul miresmelor copacilor. Rășini de la crengile care se frecau una de alta în jurul meu se revărsau peste mine, înecându-mă într-un fluviu de arome.

Am văzut din nou șoimul, care continua să se rotească deasupra capului meu. Nu puteam să fiu sigur, dar simțeam cumva că mă privea. Că mă observa, din motive numai de el știute.

Prima bubuitură de tunet a venit pe când mă săltam pe cea mai înaltă creangă care îmi putea suporta greutatea. A fost urmată de o alta, și mai puternică, strigătul colectiv al unor mii de copaci aplecându-se în bătaia aceluiași vânt. M-am uitat peste întinderea de coroane vălurind asemenea undelor mării. Am descoperit că pe sub bubuiturile tunetelor auzeam vocile lor diferite: oftatul adânc al stejarului și pocnetul ascuțit al păducelului, vâjâitul pinului și trosnetul frasinului. Acele țăcăneau și frunzele se ciocneau ușor. Trunchiurile gemeau și scorburile fluierau. Toate aceste voci și multe altele se uneau pentru a forma un cor imens, unduitor, cântând într-o limbă nu atât de diferită de a mea.

Vântul s-a întețit, iar copacul meu a început să se legene. Aproape ca un trup omenesc, se clătina înainte și-napoi, încet la început, apoi din ce în ce mai violent. Odată cu mișcările tot mai intense, creșteau și temerile mele că trunchiul s-ar putea rupe și m-ar putea arunca la pământ. Dar, treptat, încrederea mi-a revenit. Uimit de copacul care putea fi în același timp flexibil și rezistent, m-am ținut strâns de el, în vreme ce se apleca și se unduia, se răsucea și se învolbura, desenând curbe și arce în aer. Cu fiecare legănare grațioasă, mă simțeam mai puțin o creatură a pământului, cât mai degrabă o parte a vântului însuși.

A început să cadă ploaia, amestecându-și sunetul cu clipocitul râului și cântecul copacilor. Ramurile revărsau apa asemenea

unor cascade de verdeață. Pârâiașe șiroiau în jos pe fiecare trunchi, răsucindu-se printre poieni de mușchi și canioane de scoarță. Și, în tot acest timp, eu înfruntam vijelia. Mă simțeam mai ud ca niciodată. Mă simțeam mai liber ca niciodată.

Când, în cele din urmă, furtuna s-a potolit, întreaga lume părea abia născută. Razele soarelui dansau pe frunzele spălate de ploaie. Coloane învârtejite de ceață se ridicau din fiecare luminiș. Culorile pădurii străluceau mai viu, miresmele ei păreau mai proaspete. Și, pentru prima dată în viață, am înțeles că Pământul era mereu remodelat, că viața era mereu luată de la capăt. Că se putea foarte bine să fi fost după-amiaza acelei zile anume, dar în același timp și însăși dimineața Creației.

4. Grămada de zdrențe

Lumina după-amiezii târzii făcea culorile mai intense, adâncind umbrele, și am simțit o durere bruscă în stomac. Durerea a crescut repede. Mi-era foame. O foame de lup.

Aruncând o ultimă privire la panorama desfășurată înaintea mea, am văzut un păienjeniș auriu de lumină întinzându-se încet peste dealuri. Atunci, am început să cobor din copacul meu. Când în cele din urmă am ajuns pe ultima creangă de jos, încă udă de la ploaie, mi-am prins strâns mâinile de ea și mi-am dat drumul. Preț de o clipă am rămas atârnat acolo, legănându-mă precum copacul în furtună. Mi-am dat seama că, dintr-un motiv oarecare, durerea obișnuită dintre omoplați nu mă mai deranjase de când urcasem pe prima creangă a copacului. Mi-am desprins mâinile și m-am lăsat să cad pe patul de ace.

Încet, mi-am așezat palma pe trunchiul striat al bătrânului pin. Aproape că simțeam rășinile mișcându-se prin trupul înalt, ca o columnă, la fel cum sângele se mișca prin al meu. Cu o simplă mângâiere, i-am mulțumit.

Privirea mi-a căzut pe un mănunchi de ciuperci cafenii cu plete ciufulite, cuibărite printre acele de la rădăcina pinului. Din expedițiile mele cu Branwen, știam că erau bune de mâncat. M-am repezit la ele. Curând, le înghițisem pe toate – la fel și rădăcinile unei plante cu frunze stacojii, care creștea în apropiere.

Am găsit cărăruia căprioarelor și am urmat-o până la pârâu. Mi-am făcut mâinile căuș și am băut niște apă rece, care mi-a înghețat dinții și mi-a pus limba în mișcare. Cu pasul mult mai ușor, m-am întors la drumul de edec ce ducea spre sat. Am traversat podul. Dincolo de moară, acoperișurile de stuf din Caer Vedwyd stăteau adunate ca niște smocuri de iarbă uscată. Sub unul dintre ele, femeia care spunea că e mama mea își amesteca probabil poțiunile sau se ocupa de rănile cuiva, mereu tăcută și ascunsă. Spre surprinderea mea, m-am trezit sperând ca, într-o zi, locul acesta să poată totuși să îmi dea senzația de acasă.

Am intrat în sat și am auzit strigătele jucăușe ale altor băieți. Primul meu impuls a fost să caut una dintre ascunzătorile mele obișnuite. Și totuși… am simțit un val de încredere. Astăzi era o zi în care aveam să mă alătur celorlalți.

Am șovăit. Și dacă Dinatius era prin preajmă? Va trebui să fiu prudent și să stau cu ochii pe fierărie. Totuși, era posibil ca până și Dinatius să se îmblânzească la un moment dat.

M-am apropiat încet. Dincolo de stejarul uriaș, unde se întâlneau cele trei poteci principale, am văzut adunați fermieri și negustori care își vindeau mărfurile. Cai și măgari stăteau priponiți de stâlpi, alungând cu cozile lor mușchii. În apropiere, un bard cu un chip mohorât îi distra pe câțiva ascultători cu o baladă – până când una dintre cozile mișcătoare îl plesni drept în gură. Când în cele din urmă încetă să se mai înece și își veni în fire, își pierduse deja ascultătorii.

Patru băieți se aflau pe latura îndepărtată a pieței, exersându-și mâna la aruncatul pietrelor și al bețelor într-o țintă – o grămadă de zdrențe adunate la rădăcina stejarului. Când am văzut că Dinatius nu era printre ei, am răsuflat ușurat. Curând, mă apropiasem suficient pentru a striga spre unul dintre băieți:

— Cum arunci azi, Lud?

Un băiat îndesat, cu păr nisipiu, s-a întors către mine. Fața lui rotundă și ochii mici îi dădeau un aer de permanentă nedumerire. Deși până acum nu se arătase neprietenos cu mine, azi părea precaut. Nu-mi dădeam seama dacă era îngrijorat din cauza lui Dinatius sau a mea.

Am venit mai aproape.

— N-ai grijă! Nicio pasăre n-o să se slobozească pe capul tău.

Lud m-a privit atent preț de o clipă, apoi a început să râdă.

— Bună lovitură a fost aia!

Am rânjit și eu.

— O lovitură foarte bună.

Mi-a aruncat o pietricică.

— Ce-ar fi să-ți încerci aruncarea?

— Ești sigur? întrebă unul dintre ceilalți băieți. Lui Dinatius n-o să-i placă asta.

Lud a ridicat din umeri.

— Haide, Emrys! Ia să văd cum arunci!

Băieții au schimbat priviri, în vreme ce eu cântăream piatra în palmă. Cu o mișcare bruscă a brațului, am aruncat-o în mormanul de zdrențe. Piatra a zburat prea sus și prea departe, nimerind cotețul de găște și stârnind mare zarvă de gâgâituri și bătăi de aripi.

Am murmurat rușinat:

— N-a fost prea bună.

— Poate că ar trebui să te duci mai aproape, m-a luat peste picior unul dintre băieți. Ca de pildă, chiar sub copac.

Ceilalți au râs.

Lud le-a făcut semn cu mâna să tacă și mi-a aruncat o altă piatră.

— Încearcă din nou! Tot ce-ți trebuie e puțin exercițiu.

Ceva din tonul lui mi-a redat încrederea. Cu toți ochii ațintiți asupra mea, am aruncat din nou. De data asta, am luat poziție și am stat un moment să evaluez distanța până la țintă și greutatea pietrei din mâna mea. Fixându-mi privirea asupra grămezii de zdrențe, mi-am luat avânt cu brațul și am aruncat.

Piatra a nimerit direct ținta. Lud a chicotit mulțumit. Eu nu mi-am stăpânit zâmbetul de mândrie.

Apoi ceva ciudat mi-a atras atenția. În loc să treacă prin zdrențe și să lovească trunchiul copacului, piatra mea ricoșase, ca și cum zdrențele acelea erau făcute din ceva solid. M-am uitat mai atent, iar inima mi s-a oprit pentru o clipă. Căci în vreme ce o priveam, grămada de zdrențe s-a mișcat. Dinspre ea s-a auzit un geamăt jalnic.

— E un om! am strigat uluit.

Lud a clătinat din cap.

— Ăla nu e un om, a zis, făcând un semn nepăsător cu mâna spre mormanul de zdrențe. Ăla e un evreu.

— Un evreu împuțit, a repetat unul dintre băieți. Și a aruncat

cu piatra pe care o ținea în mână direct în zdrențe. O altă lovitură. Un alt geamăt.

— Dar… dar nu puteți face asta! Am dat să spun mai multe, dar apoi m-am abținut. Riscam să pierd orice șansă posibilă de a fi acceptat de grup.

— De ce nu? Lud s-a dat înapoi ca să arunce cu un băț greu. Evreii n-au ce să caute pe-aici. Sunt ca niște demoni, cu coarne și cozi. Aduc ghinion.

Mormanul de zdrențe a gemut, apoi a dat să se ridice.

Am înghițit anevoie.

— Eu nu cred în asemenea prostii. Lăsați-l pe cerșetor să plece și găsiți-vă o altă țintă!

Lud m-a privit ciudat.

— Ai face bine să nu iei apărarea evreilor. Lumea s-ar putea întreba dacă nu cumva… A tăcut, alegându-și cu grijă cuvintele: Dacă nu cumva vii și tu din aceeași stirpe.

— Dar suntem cu toții din aceeași stirpe! Evreul este un om, la fel ca tine sau ca mine. Am aruncat o privire către omul în zdrențe, care începuse să se îndepărteze gemând. Lăsați-l în pace!

Lud doar a zâmbit afectat și a aruncat bățul cel greu.

Cu o mișcare largă a brațului, am strigat:

— Nu! Nu-l lovi!

Bățul s-a oprit brusc din zborul lui în aer și a căzut pe pământ. Parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil de aer.

Băieții erau uluiți. Mie mi-a căzut falca. Eram la fel de uimit ca ei.

— O vrajă, a șoptit unul dintre băieți.

— Magie, a spus altul.

Fața rotundă a lui Lud s-a albit. Încet, s-a tras în spate, depărtându-se de mine.

— Pleacă de-aici, tu… tu…

— Plod de demon, a încheiat o altă voce.

M-am întors și m-am trezit față în față cu Dinatius, cu tunica ruptă și murdară de noroi de la lungul drum prin pădure. În ciuda strâmbăturii sale, părea satisfăcut că în cele din urmă își încolțise prada.

Mi-am îndreptat spatele, ceea ce doar m-a făcut mai conștient de avantajul lui considerabil în privința staturii.

— Hai să nu fim dușmani, am spus.

El m-a scuipat în obraz.

— Crezi c-aș putea fi prieten cu un plod de demon ca tine?

Mi-am mijit ochii negri în vreme ce îmi ștergeam fața. Asta era tot ce puteam face pentru a-mi stăpâni furia suficient de mult cât să încerc din nou. Cu vocea tremurândă, am declarat:

— Nu sunt demon. Sunt un băiat la fel ca tine.

— Știu ce ești. Vocea lui Dinatius s-a rostogolit peste mine ca o revărsare de pietre. Tatăl tău a fost un demon. Iar mama ta face lucrătura urâtă a demonilor. Oricum, ești un copil al diavolului!

Cu un strigăt, m-am aruncat asupra lui. Abil, Dinatius s-a tras într-o parte, m-a răsucit în aer și m-a aruncat cu putere la pământ. Și, ca să se asigure, mi-a tras un picior în coaste, făcându-mă să mă rostogolesc în țărână.

Abia m-am putut ridica în capul oaselor, cu durerea pe care o resimțeam în coaste. Deasupra mea se profila Dinatius, râzând cu capul dat pe spate. Râdeau și ceilalți băieți, în vreme ce îl stârneau mai departe.

— Ce te supără, copil de demon? m-a luat peste picior Dinatius.

Deși durerea mea era mare, furia o depășea. Ținându-mă cu mâna de coaste, m-am chinuit să mă ridic în genunchi și apoi în picioare. Am gemut ca un animal rănit, după care am atacat din nou, bătând aerul cu brațele.

O clipă mai târziu, m-am trezit cu fața în iarbă, abia putând să mai respir. Am simțit gustul sângelui în gură. Mi-a trecut prin minte gândul de a mă preface mort, în speranța că cel care mă chinuia avea să-și piardă interesul. Dar aveam destulă minte ca să-mi dau seama că era inutil.

Râsul lui Dinatius a încetat când eu m-am forțat să rămân în picioare, cu sângele picurându-mi pe bărbie. Mi-am înfipt în pământ picioarele tremurânde și l-am privit în ochi. Ceea ce am văzut m-a mirat.

Dincolo de dorința lui de a se război, era în mod clar surprins.

— Dumnezeule mare, da știu că ești încăpățânat!

— Suficient de încăpățânat ca să te înfrunt, am replicat răgușit.

Mi-am strâns pumnii.

Dar în acel moment, o altă siluetă a apărut de undeva din senin și s-a așezat între noi. Băieții, cu excepția lui Dinatius, s-

au tras înapoi. Iar eu am scos un icnet de surprindere.

Era Branwen.

Deși peste chip i-a trecut o umbră de teamă, Dinatius a scuipat la picioarele ei.

— Dă-te la o parte, diavoliță!

Cu ochii aprinși, ea l-a privit mânioasă.

— Pleacă de-aici!

— Du-te la dracu'! a replicat el. Ăla e locul vostru!

— Așa deci? Atunci tu ești cel care ar trebui să fugă, a zis Branwen și și-a ridicat amenințător brațele. Sau voi trimite focurile iadului asupra ta.

Dinatius a scuturat din cap.

— Tu vei fi cea care va arde. Nu eu.

— Dar eu nu mă tem de foc! Eu nu pot arde!

Lud, privind-o neliniștit pe Branwen, l-a tras pe Dinatius de umăr.

— Și dacă spune adevărul? Hai să mergem!

— Nu înainte să termin cu plodul ei!

Ochii albaștri ai lui Branwen au fulgerat.

— Pleacă acum! Sau vei arde.

El a făcut un pas în spate.

Ea s-a aplecat spre el și a rostit un singur cuvânt poruncitor:

— Acum!

Ceilalți băieți s-au întors și au luat-o la goană. Dinatius, văzându-i că-și iau tălpășița, a părut nesigur. Cu ambele mâini, a făcut semnul de a se proteja de deochi.

— Acum! a repetat Branwen.

Dinatius a privit-o mânios preț de un moment, după care s-a îndepărtat.

Am luat-o pe Branwen de braț. Împreună, am pornit încet înapoi spre coliba noastră.

5. Timpul sacru

Întins pe salteaua mea de paie, am tresărit de durere, în vreme ce Branwen îmi masa coastele zdrelite. Pete răzlețe de lumină se strecurau prin găurile din acoperișul de paie și cădeau pe umărul și pe mâna ei stângă. Fruntea i s-a încrețit de

îngrijorare. Ochii ei albaștri mă studiau cu atâta intensitate, încât aproape că îi simțeam cum îmi sfredeleau pielea.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere.

— Ai fost minunată. Cu adevărat minunată! Și ai apărut exact la timp, ca din senin! La fel ca unul dintre zeii tăi greci… Atena sau altul.

Cutele lui Branwen s-au adâncit.

— Mai degrabă ca Zeus, mă tem.

Am râs și am regretat imediat, pentru că m-au durut coastele.

— Vrei să spui că ai revărsat asupra lor tunete și fulgere.

— În loc de înțelepciune. A scos un oftat supărat. Am făcut doar ce ar face orice mamă. Chiar dacă tu niciodată…

— Ce?

A scuturat din cap.

— Nu contează.

S-a ridicat să pregătească o cataplasmă care mirosea a fum și a lemn de cedru. Am auzit-o tocând și măcinând preț de câteva minute, după care s-a întors lângă mine. Mi-a așezat cataplasma pe coaste și și-a pus mâinile peste ea, apăsând ușor. Treptat, am simțit o căldură constantă pătrunzându-mi în oase, ca și cum măduva însăși se preschimbase în cărbuni de foc.

După un timp, a închis ochii și a început să îngâne încet și tărăgănat un cântec pe care o mai auzisem că-l folosea în lucrările ei de vindecare. În trecut, nu fusesem niciodată sigur dacă îl cânta pentru a vindeca persoana de care se îngrijea sau, într-un fel pe care nu îl puteam înțelege, pentru a se vindeca pe ea însăși. De data asta, cercetându-i fața, nu am mai avut nicio îndoială: cântecul era pentru ea, nu pentru mine.

Hy gododin catann hue
Hud a lledrith mal wyddan
Gaunce se bellawn wen cabri
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Simțeam cuvintele astea ca venind dintr-o altă lume, aflată la un ocean depărtare. Am așteptat până când a deschis ochii, apoi am întrebat ceea ce voisem să știu de atâtea ori până atunci, deși nu mă așteptam să primesc vreun răspuns.

— Ce înseamnă asta?

M-a cercetat din nou cu o privire ce părea să-mi străpungă sufletul. Apoi, alegându-și cuvintele cu grijă, a răspuns:

— Este despre un loc, un loc magic. Un ținut al vrăjii. Și al iluziei. Un ținut numit Fincayra.

— Ce spun cuvintele de la sfârșit? *„Dravia, dravia* Fincayra”.

Vocea ei a coborât, devenind doar o șoaptă.

— „Trăiască, trăiască mulți ani, Fincayra!” Și-a lăsat privirea în jos. Fincayra. Un loc cu multe minuni, preamărit de barzi în multe graiuri. Ei spun că se află la jumătatea drumului dintre lumea noastră și lumea spiritelor – fără să aparțină cu totul Pământului sau cerului, ci fiind o punte care le leagă pe cele două. Oh, ce povești ți-aș putea spune! Culorile sale sunt mai strălucitoare decât cel mai strălucitor răsărit de soare; aerul său, mai parfumat decât în cea mai luxuriantă grădină. Acolo trăiesc multe creaturi misterioase – printre care, spun legendele, cei dintâi uriași.

Mișcându-mi șoldurile pe salteaua de paie, m-am întors astfel încât să-mi apropii fața de a ei.

— Vorbești de parcă ar fi un loc adevărat.

Mâinile ei s-au strâns pe coastele mele.

— Nu mai mult decât orice alt loc despre care ți-am spus povești. E posibil ca poveștile să nu fie adevărate precum această cataplasmă, fiul meu, și, cu toate acestea, sunt adevărate. Suficient de adevărate pentru a mă ajuta să trăiesc. Și să lucrez. Și să găsesc tâlcul ascuns în fiecare vis, în fiecare frunză, în fiecare picătură de rouă.

— Doar nu vrei să spui că poveștile – precum cele despre zeii greci – sunt adevărate?

— Oh, da. S-a gândit preț de un moment. Poveștile au nevoie de credință, nu de fapte. Înțelegi? Ele își au originea într-un timp sacru, care curge în cerc. Nu într-un timp istoric, ce curge liniar. Și totuși ele sunt adevărate, fiul meu. În multe feluri, mai adevărate decât viața de zi cu zi în acest sătuc jalnic.

Nedumerit, m-am încruntat.

— Dar cu siguranță muntele Olimp al grecilor nu e același cu muntele nostru Yr Wyddfa, am zis.

Degetele ei s-au relaxat ușor.

— Nu sunt atât de diferiți pe cât crezi. Muntele Olimp există pe Pământ, dar și în poveste. În timpul istoric, dar și în timpul

sacru. Zeus și Atena pot fi găsiți acolo în ambele timpuri. Este *un loc aflat undeva între* – nu chiar în lumea noastră și nu chiar în Cealaltă Lume, ci între cele două. În același fel în care ceața nu e pe deplin aer și nici pe deplin apă, ci un pic din amândouă. Un alt loc asemănător este Delos, insula grecească unde s-a născut și s-a stabilit Apollo.

— Sigur, în poveste. Dar nu în realitate.

Ea m-a privit ciudat.

— Ești sigur?

— Păi… nu, nu cred că sunt. N-am fost niciodată în Grecia. Dar am văzut Yr Wyddfa de o sută de ori, chiar pe fereastra aia. Pe aici nu umblă niciun Apollo! Nici pe muntele ăla și nici prin satul ăsta.

M-a privit din nou ciudat.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur. Am luat o mână de paie din salteaua mea și le-am aruncat în aer. Din asta e făcut satul. Paie murdare, ziduri năruite, oameni furioși. Și ignoranți. Păi, jumătate din ei cred că tu chiar ești vrăjitoare!

Ea a ridicat cataplasma și a cercetat rana care se întindea pe coastele mele.

— Și totuși, vin aici ca să fie vindecați, a replicat.

A întins mâna către un blid de lemn în care se afla o pastă verde-maronie cu miros înțepător, de fructe de pădure răscoapte. Cu gesturi blânde, folosind două degete de la mâna stângă, a început să-mi întindă pasta pe rană.

— Spune-mi ceva, a zis, fără să-și ia ochii de la rana mea. Te-ai plimbat vreodată departe de zarva satului și ai simțit prezența unui spirit, a ceva ce nu puteai vedea? Poate jos, lângă râu, sau undeva în pădure?

Gândurile mi-au zburat către marele pin ce se legăna în furtună. Aproape că auzeam foșnetul ramurilor, puteam să simt aroma rășinii plutind în aer, scoarța copacului sub palmele mele.

— Păi, câteodată, în pădure…

— Da?

— Am simțit ca și cum copacii, mai ales cei bătrâni, aveau viață în ei. Nu doar ca o plantă, ci ca o persoană. Cu o față. Cu spirit.

Branwen a încuviințat din cap.

— La fel ca driadele și hamadriadele. M-a privit gânditoare.

Tare aș vrea să-ți pot citi unele dintre poveștile despre ele chiar în cuvintele grecilor. Ei le spun mult mai bine decât pot să o fac eu. Și cărțile alea... Emrys, am văzut o încăpere plină cu cărți atât de groase, de prăfuite și de îmbietoare, încât m-aș așeza cu una în poală și nu aș face nimic altceva decât să citesc toată ziua. Și aș citi până târziu în noapte, până aș adormi. Iar apoi, în somn, aș putea fi vizitată de driade sau de Apollo însuși. Branwen s-a oprit brusc. Nu ți-am spus niciodată povești despre Dagda?

Am clătinat din cap.

— Ce legătură are cu Apollo?

— Răbdare! A mai luat din pastă și a continuat să o întindă. Celții, care au locuit în Gwynedd suficient de mult pentru a ști despre timpul sacru, au numeroși Apollo ai lor. Am auzit despre ei când eram micuță, cu mult înainte de a învăța să citesc.

Am tresărit.

— Ești celtă? Credeam că ai venit din... din locul de unde am venit și eu, de dincolo de mare.

Mâinile ei s-au încordat.

— De-acolo am venit. Dar înainte să mă duc acolo, am trăit aici, în Gwynedd. Nu în satul ăsta, ci în Caer Myrddin, unde nu erau atâția oameni cum sunt azi. Acum lasă-mă să continui.

Am încuviințat din cap ascultător, simțindu-mă încurajat de cuvintele sale. Nu aveam să aflu tot, dar era prima oară când îmi spunea ceva despre copilăria ei.

Și-a reluat treaba și povestea.

— Dagda este unul dintre acei Apollo. Este unul dintre cele mai puternice spirite celte, zeul cunoașterii totale.

— Cum arată Dagda? În povești, vreau să spun?

Branwen a adunat tot restul de pastă din blid.

— Ah, asta e o întrebare bună! Chiar foarte bună. Dintr-un motiv știut doar de el, adevăratul chip al lui Dagda nu este niciodată văzut. El ia diferite forme în momente diferite.

— Ce fel de forme?

— Odată, într-o bătălie faimoasă cu cel mai mare dușman al lui, un spirit malefic numit Rhita Gawr, amândoi au luat forma unor fiare puternice. Rhita Gawr s-a preschimbat într-un mistreț uriaș, cu colți îngrozitori și ochi de culoarea sângelui. Branwen s-a oprit o clipă, încercând să-și aducă aminte. Ah, da! Și cu o cicatrice care cobora pe unul din picioarele din față.

Am încremenit. Cicatricea de sub ochiul meu, acolo unde colțul mistrețului mă sfâșiase cu cinci ani în urmă, a început să mă înțepe. De atunci, de multe ori în nopțile întunecate, același mistreț îmi apăruse din nou și mă atacase iar, în vis.

— Și, în acea bătălie, Dagda a devenit...

— Un cerb mare, am completat eu propoziția. De culoarea bronzului, cu excepția cizmelor albe. Cu șapte vârfuri ascuțite de-o parte și de alta a coroanei sale. Și ochii la fel de adânci ca spațiile dintre stele.

Surprinsă, a încuviințat din cap.

— Deci ai auzit povestea?

— Nu, am mărturisit.

— Atunci de unde știi?

Am răsuflat încet și prelung.

— Am văzut ochii ăia.

A încremenit.

— I-ai văzut?

— Am văzut cerbul. Și am văzut și mistrețul.

— Când?

— În ziua în care marea ne-a aruncat pe țărm.

Ea m-a privit cu atenție.

— S-au luptat?

— Da! Mistrețul a vrut să ne omoare. Mai ales pe tine, aș zice, dacă era cu adevărat un soi de spirit malefic.

— De ce zici asta?

— Păi, pentru că tu erai... tu! Iar eu eram doar un băiat mic și sfrijit pe atunci. Mi-am privit trupul și am rânjit. Spre deosebire de băiatul mare și sfrijit care sunt acum. Oricum, mistrețul ăla cu siguranță ne-ar fi omorât. Dar atunci a apărut cerbul și l-a alungat. Mi-am atins cicatricea de sub ochi. De-atunci am căpătat semnul ăsta.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

M-am uitat la ea tăios.

— Sunt multe lucruri pe care tu nu mi le-ai spus niciodată.

— Ai dreptate, a zis ea cu tristețe. Poate că am spus amândoi povești despre alții, dar foarte puține despre noi. E greșeala mea, într-adevăr.

N-am răspuns nimic.

— Dar o să-ți dezvălui acum ceva. Dacă acel mistreț – Rhita Gawr – ar fi putut să-l omoare doar pe unul din noi, acela nu aș

fi fost eu. Ai fi fost *tu.*

— Ce? E absurd! Tu ești cea care are atâtea cunoștințe, atâta putere de a lecui.

— Iar tu ai puteri cu mult mai mari! S-a uitat fix în ochii mei. Ai început să le simți deja? Bunicul tău mi-a spus odată că ale lui i-au apărut în cel de-al doisprezecelea an al vieții. I s-a tăiat brusc răsuflarea. Nu voiam să pomenesc de el!

— Dar ai pomenit! Acum poți să-mi spui mai multe?

Cu un aer grav, a clătinat din cap.

— Hai să nu vorbim despre asta!

— Te rog, haide, te rog! Spune-mi măcar ceva! Cum arăta?

— Nu pot.

Obrajii mi s-au încins.

— Trebuie! De ce l-ai pomenit dacă n-ar trebui să știu despre el?

Și-a trecut o mână prin buclele ei blonde.

— A fost un vrăjitor, unul formidabil. Dar îți voi spune doar ceea ce a zis despre tine. Înainte să te naști. Mi-a spus că puteri asemenea celor pe care le avea el adeseori săreau peste o generație. Și că eu voi avea un fiu care…

— Care ce?

— Care va avea puteri și mai mari decât ale lui. A cărui magie va izvorî din cele mai adânci surse. Atât de adânci, încât, dacă înveți cum să le stăpânești, ai putea schimba pentru totdeauna cursul lumii.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu e adevărat. Și tu știi asta. Uită-te la mine!

— Mă uit, a răspuns ea încet. Și, cu toate că nu ești acum așa cum te-a descris bunicul tău, pesemne că vei fi, într-o bună zi.

— Nu! am protestat. Nu vreau asta. Îmi vreau doar amintirile înapoi. Vreau să știu cine sunt cu adevărat.

— Și dacă asta implică și asemenea puteri?

— De ce-ar fi așa? am vorbit disprețuitor. Eu nu sunt vrăjitor.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— S-ar putea să fii surprins într-o bună zi.

Deodată, mi-am adus aminte ce se întâmplase cu bățul lui Lud.

— Păi… *am fost* surprins. Acolo, în piață, înainte să apari tu. S-a întâmplat ceva ciudat. Nici măcar nu sunt sigur că eu am făcut-o. Dar nici nu sunt sigur că n-am făcut-o eu.

Fără să rostească un cuvânt, a luat o bucată de pânză ruptă și a început să mi-o înfășoare în jurul coastelor. Părea să mă privească cu un alt fel de respect, poate chiar cu o umbră de teamă. Mâinile i se mișcau cu mai multă băgare de seamă, ca și cum eram prea fierbinte la atingere. Ceea ce simțea ea, ce simțeam eu – totul mă făcea să nu mă simt deloc în largul meu. Chiar în clipa în care începusem să mă atașez mai mult de ea, mi se părea mai departe ca niciodată.

În cele din urmă, ea a vorbit:

— Orice ai fi făcut se datorează puterilor tale. Ți-au fost date ca să te folosești de ele, un har venit de sus. De la cel mai mare dintre zei, cel căruia mă rog mai mult decât oricui, cel care i-a dat fiecăruia dintre noi harurile pe care le avem. Nu știu care ar putea fi puterile tale, fiul meu. Știu doar că Dumnezeu nu ți le-a dat fără să se aștepte să le folosești. Tot ce îți cere Dumnezeu e să le folosești *bine.* Dar mai întâi trebuie, așa cum a zis bunicul tău, să ajungi să le stăpânești. Și asta înseamnă să înveți să le folosești cu înțelepciune și dragoste.

— Dar eu n-am cerut puteri!

— Nici eu. Așa cum n-am cerut să fiu numită vrăjitoare. Dar cu fiecare har vine și riscul de a nu fi înțeles de ceilalți.

— Dar nu te temi? Anul trecut în Llen au ars pe cineva despre care spuneau că e vrăjitoare.

Ea și-a ridicat privirea către dungile de lumină care pătrundeau prin găurile de deasupra capetelor noastre.

— Dumnezeu cel atotputernic știe că nu sunt vrăjitoare. Eu doar încerc să folosesc harurile pe care le am cât mai bine cu putință.

— Încerci să îmbini înțelepciunea cea veche cu cea nouă. Și asta sperie oamenii.

Ochii ei de safir s-au îmblânzit.

— Tu vezi mai multe decât îmi dau eu seama. Da, asta sperie oamenii. La fel ca mai toate lucrurile în ziua de azi. Mi-a legat cu blândețe bandajul. Întreaga lume se schimbă, Emrys. N-am mai trăit asemenea vremuri, nici măcar în… celălalt loc. Invazii de dincolo de mare. Mercenari care își schimbă peste noapte loialitatea. Creștini care se războiesc cu vechile credințe. Vechile credințe în război cu creștinii. Oamenii se tem. Se tem îngrozitor de tare. Orice e necunoscut devine lucrătura diavolului.

M-am ridicat în capul oaselor, țeapăn.

— Nu-ți dorești uneori…, am început, dar vocea mi s-a stins și am înghițit în sec. Să nu ai harurile astea? Să nu fii atât de diferită? Să nu te mai considere nimeni un demon?

— Bineînțeles. Și-a mușcat buza, gânditoare. Dar aici intervine credința mea. Vezi tu, noua înțelepciune este puternică. Foarte puternică. Gândește-te doar ce a făcut pentru Sfânta Brigid[1] și Sfântul Columba[2]! Dar eu cunosc destule despre vechea înțelepciune pentru a ști că și ea are o mare putere. Oare e prea mult să sperăm că pot exista împreună, cea veche și cea nouă? Că ele se pot completa una pe alta? Căci, deși vorbele lui Iisus îmi ating sufletul, nu pot uita vorbele altora. Ale evreilor. Grecilor. Druizilor. Și ale celorlalți, mult mai vechi.

Am privit-o posomorât.

— Știi atât de multe. Nu ca mine.

— Aici te înșeli. Cunosc atât de puține. Foarte puține.

O umbră de durere i-a traversat deodată chipul.

— Ca de pildă… de ce nu-mi spui niciodată „mamă”.

O săgeată mi-a pătruns în inimă.

— Pentru că…

— Da?

— Pentru că nu cred cu adevărat că ești mama mea.

Ei i s-a tăiat răsuflarea.

— Și crezi că adevăratul tău nume este Emrys?

— Nu.

— Sau că numele meu adevărat este Branwen?

— Nu.

Ea și-a lăsat capul pe spate. O vreme a rămas privind paiele de deasupra capetelor noastre, înnegrite de funinginea a nenumărate focuri în vatră. În cele din urmă, s-a uitat din nou la mine.

— În privința numelui meu ai dreptate. După ce am ajuns aici, l-am luat dintr-o veche legendă.

— Cea pe care mi-ai spus-o mie? Despre Branwen, fiica lui Llyr?

Ea a încuviințat din cap.

---

[1] Sfânta Brigid din Kildare (cca. 451-525), călugăriță creștină irlandeză, stareță și fondatoare a numeroase mănăstiri de maici, patroana Irlandei alături de Sfinții Patrick și Columba.

[2] Sfântul Columba (521-597), abate irlandez care a răspândit creștinismul pe teritoriul Scoției de azi.

— Ți-o amintești? Atunci îți aduci aminte cum Branwen a venit din alt ținut ca să se mărite cu cineva din Irlanda. Viața ei a început cu o nemărginită speranță și frumusețe.

— Și s-a încheiat, am continuat eu, atât de tragic. Ultimele ei cuvinte au fost: „Ce păcat că m-am născut!”

Ea mi-a luat mâna într-a ei.

— Dar asta e despre numele meu, nu al tău. Viața mea, nu a ta. Crede-mă, te rog, ce-ți spun! Emrys e numele tău. Iar eu sunt mama ta.

Un nod de lacrimi mi-a urcat în gâtlej.

— Dacă tu ești cu adevărat mama mea, nu poți să-mi spui unde e casa mea? Casa mea adevărată, locul căruia îi aparțin?

— Nu, nu pot. Amintirile acelea sunt prea dureroase pentru mine. Și prea periculoase pentru tine.

— Atunci cum te aștepți să te cred?

— Ascultă-mă, te rog! Dacă nu-ți spun e pentru că țin la tine. Tu ți-ai pierdut amintirile dintr-un anume motiv. E o binecuvântare.

M-am încruntat furios.

— E un blestem!

Ea m-a privit cu ochii încețoșați. Mi s-a părut că se pregătea să vorbească, să-mi spună în cele din urmă ceea ce voiam cel mai mult să aflu. Apoi mi-a strâns mâna – nu cu compasiune, ci cu teamă.

6. Flăcări

O siluetă a umplut cadrul ușii, blocând lumina.

Am sărit de pe saltea, răsturnând strachina de lemn a lui Branwen.

— Dinatius!

Un braț voinic a arătat spre noi.

— Ieșiți, amândoi!

— Nu vrem!

Branwen s-a ridicat în picioare și a venit lângă mine.

Ochii cenușii ai lui Dinatius au fulgerat mânioși. A strigat peste umăr:

— Luați-o pe ea prima!

A intrat în cocioabă, urmat de doi dintre băieții din piața satului. Lud nu era cu ei.

L-am apucat pe Dinatius de braț. El s-a scuturat de mine ca și cum aș fi fost o muscă, aruncându-mă în spate, peste masa pe care se aflau instrumentele și ingredientele lui Branwen. Linguri, cuțite, site și castroane s-au împrăștiat pe podeaua de pământ a colibei când masa s-a prăbușit sub greutatea mea. Lichide și alifii au pătat pereții de lut, în vreme ce semințele și frunzele au zburat în aer.

Când l-am văzut cum se luptă cu Branwen, am sărit în picioare și m-am repezit la el. S-a răsucit și m-a lovit cu atâta forță, încât am zburat în spate și m-am izbit de perete. Am rămas întins acolo, amețit pentru o clipă.

Când mi s-a limpezit capul, mi-am dat seama că eram singur în colibă. La început, nu știam prea bine ce se întâmplase. Apoi, auzind strigăte afară, m-am apropiat împleticindu-mă de ușă.

Branwen zăcea la vreo douăzeci sau treizeci de pași depărtare, în mijlocul potecii. Avea mâinile și picioarele legate cu o bucată de frânghie înnădită. Un ghemotoc de cârpă, ruptă din rochia ei, îi fusese îndesat în gură, ca să nu poată striga. Se părea că negustorii și sătenii din piață, ocupați cu treburile lor, încă nu o observaseră – sau nu voiau să intervină.

— Ia uite la ea! a hohotit un băiat subțire, cu fața murdară, arătând către silueta prăbușită pe potecă. Acu nu mai e așa de înspăimântătoare!

Tovarășul lui, care mai ținea niște frânghie în mână, a râs și el.

— Așa-i trebuie diavoliței!

Am vrut să alerg în ajutorul ei. Deodată, l-am zărit pe Dinatius, aplecat deasupra unei grămezi de ierburi adunate sub crengile mari ale stejarului. A băgat sub ierburi o lopată plină cu cărbuni arzând de la fierărie, și spaima m-a spintecat. „Un foc. Face un foc”.

Flăcările au început să trosnească în ierburi. O coloană de fum s-a înălțat iute printre ramurile copacului. Dinatius s-a îndreptat de spate, cu mâinile în șolduri, privindu-și opera. Cu flăcările jucând în spatele lui, mi se părea a fi el însuși un demon.

— Zice că nu se teme de foc! a declarat Dinatius, pe când ceilalți băieți încuviințau din cap. Zice că nu poate fi arsă!

— Hai să aflăm! a strigat băiatul cu frânghia.

— Foc! a strigat unul dintre negustori, zărind brusc flăcările.

— Stingeți-l! a strigat o femeie, ieșind din coliba ei.

Dar înainte să poată interveni cineva, cei doi băieți o înșfăcaseră deja de picioare pe Branwen. Acum începuseră să o târască spre copacul aprins, unde aștepta Dinatius.

Am ieșit în fugă din colibă, cu privirea ațintită asupra lui Dinatius. Furia creștea în mine, o furie pe care n-o mai simțisem niciodată. De necontrolat și de neoprit, se revărsa prin mine ca un uriaș talaz, înecând orice alt gând și sentiment.

Văzându-mă că mă apropii, Dinatius a rânjit.

— La țanc, plodule! O să vă prăjim pe amândoi laolaltă!

O singură dorință mă copleșea: „El ar trebui să ardă. Să ardă în flăcările iadului”.

În acea clipă, copacul s-a cutremurat și a trosnit, ca și cum fusese străbătut de un fulger. Dinatius s-a răsucit în același moment în care una dintre cele mai mari crengi, slăbită poate de focul lui, s-a rupt. Înainte să poată scăpa, creanga a căzut direct peste el, înfigându-i-se în piept și strivindu-i brațele. Precum răsuflarea unei duzini de balauri, flăcările s-au înălțat și mai sus. Sătenii și negustorii s-au împrăștiat. Crengile au luat foc zgomotos, iar trosnetele scoase de crengile care se rupeau și se despicau aproape acopereau strigătele băiatului prins dedesubt.

M-am repezit la Branwen. Fusese lăsată la câțiva pași de copacul arzând. Focul îi atingea marginea rochiei. Am tras-o repede departe de flăcările pârjolitoare și i-am desfăcut legăturile. Și-a scos cârpa din gură și m-a privit cu recunoștință și teamă deopotrivă.

— Tu ai făcut asta?

— Eu… așa cred. Un soi de magie.

Ochii ei de culoarea safirului s-au ațintit asupra mea.

— Magia ta. Puterea ta.

Înainte să-i pot răspunde, un țipăt înfiorător a izbucnit din miezul infernului. A răsunat iar și iar, un țipăt de agonie totală. Auzind acea voce – acea voce umană neputincioasă –, am simțit că îmi îngheață sângele în vene. Am știut imediat ce făcusem. Și am știut și ce trebuia să fac.

— Nu! a protestat Branwen, apucându-mă de tunică.

Dar era prea târziu. Deja mă năpustisem în mijlocul flăcărilor violente.

7. Lumea ascunsă

Voci. Voci angelice.

M-am ridicat brusc în capul oaselor. Chiar puteau fi îngeri? Eram într-adevăr mort? Întunericul mă învăluia. Era mai negru decât oricare dintre nopțile trăite.

Apoi am simțit durerea. Durerea de pe fața și mâna mea dreaptă îmi spuneau că trebuia să fiu totuși în viață. Era o durere mistuitoare. O durere care mă sfârteca. Parcă cineva îmi smulgea pielea.

Dincolo de suferință, am devenit conștient de o greutate ciudată ce mă apăsa pe frunte. Cu grijă, am dus mâna la față. Mi-am dat seama că degetele mâinii drepte îmi erau bandajate. La fel erau și fruntea, obrajii, ochii – înfășurate în cârpe ude și reci, care miroseau puternic a ierburi. Până și cea mai ușoară atingere o percepeam ca pe niște pumnale ascuțite.

O ușă grea s-a deschis cu un scârțâit. Am auzit pași răsunând pe podeaua de piatră și reverberând în tavanul înalt de deasupra mea. Pași a căror cadență mi s-a părut cunoscută.

— Branwen?

— Da, fiul meu, a răspuns vocea din întuneric. Te-ai trezit. Mă bucur.

Și totuși m-am gândit că suna mai degrabă tristă decât bucuroasă, în vreme ce mă mângâia ușor pe ceafă.

— Trebuie să-ți schimb bandajele. Mă tem că te va durea.

— Nu. Nu mă atinge!

— Dar trebuie s-o fac, dacă vrei să te vindeci.

— Nu.

— Emrys, trebuie.

— Bine, dar ai grijă! Deja mă doare foarte tare.

— Știu, știu.

M-am străduit din răsputeri să stau nemișcat în vreme ce ea desfăcea cu grijă bandajele, atingându-mă delicat precum un fluture. În timp ce lucra, mi-a picurat pe față ceva ce mirosea la fel de proaspăt ca o pădure după ploaie și părea să-mi amorțească puțin durerea. Simțindu-mă cumva mai bine, întrebările au început să se reverse din mine ca dintr-o fântână: „Cât am dormit? Unde mă aflu? Ale cui sunt vocile alea?”

— Tu și cu mine… iartă-mă dacă asta ustură… suntem la

biserica Sfântul Petru. Suntem oaspeții călugărițelor care trăiesc aici. Pe ele le auzi cântând.

— Sfântul Petru! Asta e în Caer Myrddin!

— Așa e.

Am simțit o pală de vânt dinspre o fereastră sau o ușă și mi-am tras pătura aspră de lână în jurul umerilor.

— Dar e la câteva zile de mers, chiar și pe cal.

— Așa e.

— Dar…

— Nu te mișca, Emrys, cât desfac asta!

— Dar…

— Nu te mișca acum… e bine. O clipă doar. Ah, așa!

Când bandajul a căzut, odată cu el a dispărut și întrebarea mea despre felul în care ajunseserăm aici. O nouă întrebare își făcea loc în mintea mea, dându-le la o parte pe celelalte. Căci, deși ochii nu-mi mai erau acoperiți, tot nu puteam vedea.

— De ce este atât de întuneric?

Branwen nu mi-a răspuns.

— N-ai adus o lumânare?

Nici acum n-a răspuns.

— E noapte?

La fel niciun răspuns. Dar nu era nevoie, pentru că răspunsul a venit de la un cuc care a cântat undeva prin preajmă.

Degetele mâinii mele nebandajate tremurau în vreme ce îmi pipăiam zona sensibilă din jurul ochilor. Am tresărit când am simțit umflăturile crustelor, cu pielea de sub ele încă usturând. Fără sprâncene. Și fără gene. Clipind pentru a-mi stăpâni durerea, am trasat marginile pleoapelor, acoperite cu cruste și cicatrici.

Știam că ochii mei erau larg deschiși. Știam că nu vedeam nimic. Și, cu un tremur, am mai știut ceva.

Eram orb.

Am urlat, chinuit. Deodată, auzind din nou strigătul cucului, am aruncat pătura de pe mine. În ciuda slăbiciunii din picioare, m-am forțat să mă ridic de pe saltea, împingând deoparte mâna lui Branwen, care încerca să mă oprească. Am pășit, clătinându-mă, pe lespezile de piatră, urmând cântecul.

M-am împiedicat de ceva și m-am prăbușit pe jos, aterizând pe un umăr. Am întins brațele și nu am simțit nimic în afară de netezimea pietrelor de sub mine. Erau tari și reci ca un

mormânt.

Eram amețit. O simțeam pe Branwen ajutându-mă să mă ridic în picioare și îi auzeam plânsul înăbușit. Am împins-o din nou la o parte. Am pornit iar împleticit înainte, și mâinile mele s-au lovit de un perete dur de piatră. Cântecul cucului m-a trimis în partea stângă. Degetele bâjbâitoare de la mâna nebandajată au găsit cantul unei ferestre.

M-am apucat de pervaz și m-am tras mai aproape. Aerul răcoros mi-a înțepat fața. Cucul cânta atât de aproape de mine, încât aș fi putut să întind mâna afară și să îi ating aripa. Mi se părea că era pentru prima dată, după multe săptămâni, când simțeam revărsarea soarelui pe față. Și totuși, oricât m-am străduit să descopăr soarele, nu l-am putut vedea.

„Ascunsă. Întreaga lume este ascunsă”.

Picioarele mi-au cedat. M-am prăbușit pe podea, lovindu-mă cu capul de lespezile de piatră. Și am plâns.

8. Harul

În săptămânile ce au urmat, care s-au prefăcut în luni, suferința mea a umplut încăperile bisericii Sfântul Petru. Călugărițele care trăiau acolo, înduioșate de forța credinței lui Branwen și de gravitatea rănilor mele, ne deschiseseră porțile sanctuarului lor. Probabil că le era greu să simtă altceva decât compasiune pentru această femeie care nu făcea altceva decât să se roage toată ziua și să-și îngrijească băiatul rănit. Cât despre băiat, pe el îl evitau, ceea ce mie îmi convenea de minune.

Pentru mine, fiecare zi era întunecată – atât ca stare sufletească, cât și ca imagine. Mă simțeam ca un prunc ce abia era în stare să se târască prin încăperea rece de piatră pe care o împărțeam cu Branwen. Degetele mele ajunseseră să cunoască bine cele patru colțuri ale încăperii, suprafețele neregulate de mortar dintre pietre, fereastra singuratică unde stăteam uneori cu orele, chinuindu-mă să zăresc ceva. Dar, în loc să mă lumineze, fereastra doar mă tortura cu cântecul vesel al cucului și cu agitația îndepărtată a pieței din Caer Myrddin. Când și când, mirosul unei oale cu mâncare sau un copac înflorit

ajungea până la mine, amestecându-se cu miresmele de cimbru și de rădăcină de fag ce se ridicau de pe măsuța joasă de lângă salteaua lui Branwen. Dar eu nu puteam merge afară pentru a căuta aceste lucruri. Eram prizonier, închis în temnița orbirii mele.

De câteva ori mi-am adunat curajul de a trece, pipăind cu mâinile, de ușa grea de lemn, în labirintul de coridoare și încăperi de dincolo de ea. Ascultând cu atenție ecoul pașilor mei, am descoperit că puteam aprecia lungimea și înălțimea coridoarelor, și dimensiunile încăperilor.

Într-o zi, am găsit o scară ale cărei trepte de piatră se tociseră în timp, ajungând ca niște blide puțin adânci. Pipăind cu grijă peretele în vreme ce coboram, am deschis o ușă aflată la baza scării și m-am trezit într-o curte interioară cu aer înmiresmat. Iarba udă îmi atingea picioarele; un vânt călduț îmi sufla pe față. În aceeași clipă, mi-am adus aminte ce bine era să fiu afară, pe iarbă, în soare. Apoi am auzit călugărițele cântând în claustrele din apropiere. Am grăbit pasul, nerăbdător să le găsesc. Pe neașteptate, am intrat direct într-un stâlp de piatră, atât de tare, încât am căzut pe spate într-un bazin puțin adânc cu apă. M-am chinuit să mă ridic, dar am călcat pe o piatră și am alunecat într-o parte. Obrazul stâng mi s-a lovit de baza stâlpului. Rănit, plin de sânge, cu bandajele rupte, am zăcut acolo plângând, până când m-a găsit Branwen.

După aceea, nu m-am mai mișcat de pe salteaua din odaia mea, convins că aveam să-mi petrec restul zilelor ca o povară neputincioasă pentru Branwen. Chiar și atunci când încercam să mă gândesc la alte lucruri, gândurile mele se întorceau mereu la ziua care îmi adusese distrugerea. Imaginea lui Branwen, legată și cu călușul în gură, lângă copac. Furia care clocotea cu atâta violență în mine. Râsul lui Dinatius, pierdut în țipete. Flăcările mistuitoare de jur-împrejur. Brațele frânte și trupul strivit de sub crengi. Sunetul propriilor mele țipete când mi-am dat seama că fața îmi luase foc.

Nu-mi aduceam aminte de drumul nostru către zidurile din Caer Myrddin, deși din descrierea simplă a lui Branwen mi-l puteam imagina destul de bine. Aproape că vedeam fața rotundă a lui Lud privindu-ne cum urcam peste deal în căruța negustorului care trecuse pe acolo și se milostivise de femeia cu ochi de safir și de băiatul ei cu arsuri cumplite pe trup. Aproape

că puteam simți legănarea căruței trase de cal, că auzeam scârțâitul roților și tropăitul copitelor pe drumul de edec. Aproape că simțeam în gură gustul cărnii mele arse, că îmi auzeam gemetele în delir, în vreme ce străbăteam lungi zile și nopți.

Acum, prea puține lucruri îmi întrerupeau rutina zilnică. Cântecul călugărițelor. Târșâitul pașilor lor către claustru, către masă, către orele de meditație. Rugăciunile și cântecele în surdină ale lui Branwen, în vreme ce se străduia să îmi vindece pielea. Strigătele neîntrerupte ale cucului, cocoțat într-un copac foșnitor căruia nu-i puteam da un nume.

Și întuneric. Mereu întuneric.

Uneori, în vreme ce stăteam așezat pe salteaua mea, îmi treceam ușor degetele peste cojile de pe obraji și de sub ochi. Încrețiturile de pe pielea mea păreau grozav de adânci, la fel ca scoarța unui pin. Știam că, în ciuda priceperii lui Branwen, chipul meu avea să fie însemnat pentru totdeauna. Chiar dacă, printr-un miracol, mi-aș fi recăpătat vreodată vederea, acele cicatrice aveau să vorbească lumii întregi despre nesăbuința mea. Știam, bineînțeles, că asemenea gânduri erau zadarnice și prostești. Și totuși mă bântuiau.

Odată, m-am trezit dorindu-mi să am barbă. Mi-am închipuit o barbă mare, curgătoare – așa cum ar purta un înțelept bătrân, cu sute de ani de viață. Ce barbă era aceea! Cârlionțată toată și albă, îmi acoperea fața ca o grămadă de nori. Mă gândeam chiar că o pasăre sau mai multe ar putea încerca să se cuibărească acolo.

Dar astfel de momente melancolice nu durau niciodată prea mult. Mă simțeam din ce în ce mai cuprins de disperare. Niciodată nu aveam să mă mai urc într-un copac. Niciodată nu aveam să mai văd chipul lui Branwen, ci doar cu ochii minții.

Am început să nu mă mai ating de mâncare. În ciuda insistențelor lui Branwen de a mânca, refuzam. Într-o dimineață, a îngenuncheat lângă mine pe lespezile de piatră ale odăii noastre, bandajându-mi fără niciun cuvânt rănile. În vreme ce încerca să-mi schimbe bandajul, eu m-am tras departe de ea, clătinând din cap.

— Ar fi trebuit să mă lași să mor.

— Nu îți venise vremea să mori.

— De unde știi? m-am răstit. Mă simt ca și cum aș fi deja

mort! Asta nu e viață! E un chin nesfârșit. Prefer să fiu în iad decât să trăiesc aici.

Ea m-a apucat de umeri.

— Nu mai vorbi așa! E blasfemie!

— Ăsta-i adevărul! Vezi ce-au făcut pentru mine puterile tale, cele pe care le-ai numit un dar de la Dumnezeu? Blestemate fie aceste puteri! Mai bine aș fi mort.

— Încetează!

M-am smuls din mâinile ei, cu inima bubuindu-mi.

— N-am o viață! N-am un nume! N-am nimic!

Branwen își înghiți plânsul și începu să se roage.

— Doamne Sfinte, Mântuitor al sufletului meu, Făcător a tot ce e scris în Marea Carte a Cerului și a Pământului, ajută-l, Te rog, pe acest băiat! Te rog! Iartă-l! El nu știe ce spune. Dacă i-ai putea reda vederea, măcar puțin, măcar pentru o vreme, mă leg că își va câștiga iertarea Ta. Nu își va mai folosi niciodată puterile, dacă așa trebuie. Doar ajută-l! Te rog, ajută-l!

— Să nu-mi mai folosesc niciodată puterile? am spus, batjocoritor. Le-aș da bucuros în schimbul vederii. Oricum, nu le-am dorit niciodată.

Cu amărăciune, am tras de bandajul de pe frunte.

— Și ce fel de viață ai tu acum? Nu e mai bună ca a mea! E adevărat. Poate că vorbești cu mult curaj. Poate că pe călugărițele de aici le păcălești. Dar pe mine, nu. Știu că ești nefericită.

— Sunt liniștită.

— Asta-i o minciună.

— Sunt liniștită, a repetat.

— Liniștită! am strigat. Liniștită! Atunci de ce sunt mâinile tale atât de zdrelite de cât ți le-ai frânt? De ce sunt obrajii tăi atât de pătați de…

Nu mi-am terminat propoziția.

— Dumnezeule mare! a șoptit ea.

— Eu… nu înțeleg.

Șovăitor, am întins o mână spre fața ei și i-am atins ușor obrazul.

În acea clipă, am înțeles amândoi că eu puteam, cumva, să îi *simt* petele lăsate de lacrimi. Deși nu le vedeam cu ochii mei, știam totuși că sunt acolo.

— E un alt har, a spus Branwen cu vocea plină de uimire și

teamă. Mi-a strâns cu putere mâna. Ai o *a doua vedere.*

Nu știam ce să cred. Oare era aceeași abilitate de care mă folosisem cândva pentru a deschide petalele unei flori? Nu. Părea ceva diferit. Cumva independentă de voința mea. Cum ar fi să văd culorile dinăuntrul unei flori înainte de a se deschide? Poate. Și totuși, acum părea diferit. Mai degrabă ca... un răspuns la rugăciunea lui Branwen. Un dar de la Dumnezeu.

— Poate fi? am întrebat sfios. Chiar poate fi?

— Mulțumită Domnului, da.

— Încearcă-mă, i-am cerut. Ridică-ți câteva degete.

Mi-a făcut pe plac.

Mi-am mușcat buza de jos, încercând să-i percep degetele.

— Două?

— Nu. Mai încearcă o dată.

— Trei.

— Încearcă iar.

Mi-am concentrat gândurile și am închis instinctiv ochii, deși bineînțeles că nu avea nicio importanță. După o pauză lungă, am zis:

— Două mâini, nu una. Am dreptate?

— Ai. Acum... câte degete?

Minutele s-au scurs. Sudoarea mi-a brobonit fruntea plină de cicatrici, înțepându-mi pielea sensibilă. Dar nu am renunțat. În cele din urmă, am întrebat șovăitor:

— Ar putea fi șapte?

Branwen a răsuflat ușurată.

— Șapte sunt.

Ne-am îmbrățișat. În acel moment, am știut că viața mea se schimbase complet. Și am bănuit că, în tot restul zilelor mele, aveam să acord o importanță specială numărului șapte.

Dar, cel mai important, știam că fusese făcută o promisiune. Nu conta dacă fusese făcută de mine, de Branwen sau de amândoi. Nu aveam să mai mișc niciodată obiectele cu gândul. Nici măcar o petală de floare. Și nici nu aveam să citesc viitorul sau să încerc să stăpânesc orice alte puteri pe care poate că le deținusem cândva. Dar puteam vedea din nou. Puteam trăi din nou.

Imediat, am început să mănânc. Și nu m-am mai oprit – mai ales dacă primeam frigănele, preferatele mele. Sau dulceață de coacăze pe coajă de pâine. Sau muștar amestecat cu ouă crude

de gâscă, la care se adăuga amuzamentul de a vedea cum călugărițelor din jurul meu li se făcea rău. Într-o după-amiază, Branwen s-a dus la piață și a găsit o singură curmală zemoasă – care pentru noi a fost la fel de minunată ca un ospăț regal.

Iar energia mi-a revenit odată cu pofta de mâncare. Am început să explorez coridoarele, galeriile, curțile interioare de la Sfântul Petru. Întreaga biserică era domeniul meu. Castelul meu. Odată, când nu era nicio călugăriță prin preajmă, m-am furișat în curte și m-am scăldat în bazinul puțin adânc. Cel mai greu era să mă abțin să nu cânt cât mă țineau plămânii.

În tot acest timp, Branwen și eu lucram împreună în fiecare zi, multe ore, încercând să îmi îmbunătățesc cea de-a doua vedere. În primele exerciții practice am folosit linguri, străchini de lut și alte ustensile obișnuite, pe care le-a putut găsi în biserică. Cu timpul, am trecut la un mic altar cu contururi delicate și granulații în lemnul său. În cele din urmă am ajuns la un potir cu două toarte și gravuri complicate pe suprafața lui. Deși a durat aproape o săptămână, am reușit să citesc cuvintele înscrise pe buza lui: „Cere și vei primi”.

În vreme ce exersam, mi-am dat seama că puteam vedea obiectele mai bine dacă erau nemișcate și nu foarte îndepărtate. Dacă se mișcau prea repede sau rămâneau la distanță mai mare, de multe ori le pierdeam. O pasăre în zbor pur și simplu se topea pe cer.

Mai mult, pe măsură ce lumina din jurul meu scădea, tot așa se întâmpla și cu a doua mea vedere. În amurg nu deslușeam decât conturile încețoșate ale obiectelor. Noaptea nu puteam vedea nimic, decât dacă o torță sau luna alungau întunericul. De ce avea nevoie a doua mea vedere de lumină nu știam. În definitiv, nu era ca vederea normală. Așa că de ce o înăbușea întunericul? Și totuși, a doua mea vedere părea să fie parțial îndreptată spre înăuntru și parțial spre în afară. Poate că se baza pe ceea ce mai rămăsese din ochii mei, într-un fel pe care eu nu îl puteam înțelege. Sau poate că avea nevoie de altceva, ceva aflat în interiorul meu, care nu reușea să treacă testul.

Astfel, deși cea de-a doua vedere a mea era cu siguranță mai bună decât nimic, nu era la fel de bună precum cea pe care o pierdusem. Chiar și în timpul zilei, puteam să deslușesc doar fuioare de culoare, lăsând cea mai mare parte a lumii zugrăvită în nuanțe de cenușiu. Așa că, deși puteam spune acum că

Branwen purta un văl de pânză în jurul capului și al gâtului, și că acesta era mai deschis la culoare decât roba ei largă, nu puteam distinge dacă vălul era cenușiu sau cafeniu. Am început să uit multe din ceea ce învățasem despre culorile obiectelor, de când sosisem în Gwynedd.

Cu toate acestea, puteam să accept asemenea limitări. Oh, da, și încă bucuros! Cu abilitatea mea care se dezvolta, mergeam către claustru sau la mese cu Branwen. Stăteam lângă o călugăriță și discutam cu ea o vreme, părând să o privesc în ochi fără ca ea să bănuiască totuși că acei ochi nu-mi erau de niciun folos. Iar într-o dimineață chiar am alergat prin curte, șerpuind printre coloane și sărind drept peste bazin.

Și atunci nu mi-am mai înăbușit cântecul.

9. Tânăra pasăre

Pe măsură ce a doua mea vedere se îmbunătățea, Branwen m-a ajutat să citesc inscripțiile în latină din manuscrisele religioase din biserică. De fiecare dată când deschideam unul dintre acele volume, mirosul de piele și pergament mă învăluia. Iar imaginile, și mai puternice, mă entuziasmau – carul de foc al Sfântului Ilie, *Cina cea de Taină* a lui Iisus, *Tablele de Piatră* ale lui Moise.

Uneori, când mă cufundam în textele astea, toate necazurile mele păreau să dispară. Deveneam una cu acele cuvinte și vedeam întâmplări și culori, și chipuri cu o profunzime și cu o limpezime cu care nu le-aș fi putut vedea cu ochii. Și am ajuns să înțeleg, așa cum nu o mai făcusem până atunci, că de fapt cărțile sunt esența miracolelor. Chiar am îndrăznit să visez că, într-o bună zi, cumva, m-aș putea înconjura de cărți din timpuri diferite și graiuri diferite, așa cum făcuse odată Branwen.

Cu fiecare zi care trecea, vederea mea devenea mai puternică. Într-o dimineață, am descoperit că puteam citi expresia de pe chipul lui Branwen după felul în care își arcuia buzele sau după sclipirea din ochii ei. Într-o altă dimineață, pe când stăteam la fereastra mea și priveam cum vântul răsucea crengile, mi-am dat seama că arborele foșnitor în care își avea cuib cucul era un păducel cu trunchiul lat și întunecat. Iar într-o

noapte am deslușit, pentru prima oară de la foc, o stea care strălucea deasupra mea.

În noaptea următoare, m-am așezat în mijlocul curții, departe de torțe. Înspre nord, jos, deasupra liniei orizontului, o a doua stea sclipea. În noaptea următoare, încă trei. Apoi încă cinci. Încă opt. Încă douăsprezece.

În seara care a urmat, Branwen a venit lângă mine în curte. Ne-am întins împreună pe spate, pe lespezile de piatră. Cu o mișcare largă a mâinii, mi-a arătat constelația Pegas. Apoi, încet și cu o voce cadențată, mi-a spus povestea marelui cal înaripat. În timp ce vorbea, eu simțeam că mă înalț la cer, pe spinarea lată a lui Pegas. Am sărit amândoi de la o stea la alta, am plutit pe lângă lună, am galopat către orizont.

După aceea, în fiecare noapte, când norii nu acopereau complet cerul, Branwen și eu stăteam întinși acolo, sub cupola de întuneric. Oricât de mult îmi plăcea să citesc manuscrisele bisericii, manuscrisul cerului mă încânta mai mult. Cu Branwen ca ghid, îmi petreceam serile în compania Lebedei, a Vărsătorului și a Urselor – ale căror gheare mi-au răzuit spatele de câteva ori. Am legat pânzele Velelor, am înotat până departe cu Peștii, am pășit alături de Hercule.

Uneori, în vreme ce exploram stelele, îmi închipuiam cum cerul întreg se strânge și se transformă într-o pelerină superbă. Într-o clipă, o puneam pe mine. De un albastru profund, spuzită cu stele, pelerina îmi cădea pe spate și sclipea când mă mișcam. Stelele îmi acopereau umerii, planetele îmi încingeau mijlocul. Cât mi-ar fi plăcut să am o asemenea pelerină într-o bună zi!

Dar chiar în vreme ce sărbătoream, nu puteam să uit cât de multe lucruri erau ascunse privirii mele. Cerul înnorat acoperea unele dintre stele; vederea mea începătoșată acoperea mai multe. Și totuși, încântarea produsă de tot ce puteam vedea depășea cu mult frustrarea pentru ceea ce nu puteam vedea. Cumva, în ciuda norilor, stelele nu păruseră niciodată mai strălucitoare.

Și totuși… în mine rămânea un loc întunecat unde nici măcar lumina stelelor nu ajungea. Fantomele trecutului continuau să mă bântuie. Mai ales ceea ce îi făcusem lui Dinatius. Încă îi mai auzeam țipetele, încă mai vedeam teroarea din ochii lui, încă mai simțeam resturile răsucite, inutile, ale brațelor lui. Când am întrebat-o pe Branwen dacă supraviețuise, ea nu mi-a putut

spune. Tot ce știa era că, atunci când noi părăsiserăm satul, el încă se mai zbătea între viață și moarte. Oricum, un lucru era limpede: deși făcuse multe pentru a-mi stârni furia, brutalitatea lui nu putea să o eclipseze pe a mea.

În plus, mai era ceva ce continua să mă chinuie, ceva mai profund ca vinovăția. Teama. De mine și de puterile mele îngrozitoare. Simplul fapt de a mă gândi la ele ridica un zid de flăcări în mintea mea, flăcări care îmi pârjoleau sufletul. Dacă nu aveam forța de a-mi ține promisiunea, oare urma să folosesc eu acele puteri, sau ele mă vor folosi pe mine? Dacă, stăpânit de o furie de necontrolat, puteam distruge un copac și o persoană cu o asemenea ușurință, ce altceva aș putea distruge într-o bună zi? Oare m-aș putea nimici pe mine însumi pe de-a-ntregul, așa cum am făcut cu propriii ochi?

„Ce fel de creatură sunt eu, de fapt?” Poate că Dinatius avusese dreptate totuși. Poate că prin venele mele chiar curgea sângele unui demon, astfel încât o magie cumplită ar putea ieși din mine în orice clipă, ca un șarpe monstruos ce se înalță din adâncurile unei mări.

Și astfel, chiar și în noua strălucire a zilelor mele, rămâneam tulburat de întunecimea propriilor spaime. Pe măsură ce săptămânile treceau, vitalitatea mea, la fel ca înțelepciunea, continua să crească. Dar și neliniștea mea creștea. Știam, în adâncul sufletului meu, că nu aveam să-mi domolesc niciodată temerile – nu înainte de a-mi afla, cumva, adevărata identitate.

Și a venit o după-amiază când am auzit un sunet nou la fereastra camerei mele. Nerăbdător, m-am apropiat. Mi-am încordat a doua vedere și am descoperit sursa sunetului, cuibărită printre ramurile păducelului. Am privit și am ascultat o vreme. Apoi m-am întors spre Branwen, care stătea așezată la locul ei obișnuit de pe podea, lângă salteaua mea, măcinând niște ierburi.

— Cucul și-a făcut cuib în păducel, am zis, vorbind cu un soi de siguranță și tristețe care au făcut-o pe Branwen să lase jos mojarul și pisălogul. Am privit pasărea… am văzut pasărea stând în cuib în fiecare zi. A făcut un singur ou acolo. L-a ferit de dușmani. Iar acum, în sfârșit, a dat pui. Pasărea cea tânără a ieșit din întuneric.

Branwen mi-a cercetat chipul cu grijă înainte de a răspunde.

— Și, a întrebat ea cu o voce tremurândă, a zburat deja puiul?

Am scuturat din cap încet.

— Nu încă. Dar în curând va trebui s-o facă.

— Oare nu poate… A trebuit să înghită în sec înainte de a relua. Oare nu poate să mai rămână cu mama lui o vreme, să mai împartă puțin cu ea cuibul lor?

Eu m-am încruntat.

— Toate păsările trebuie să zboare atunci când sunt în stare.

— Dar unde? Unde se va duce puiul?

— În acest caz, el trebuie să se găsească pe sine, am spus și, după o pauză, am adăugat: Pentru a face asta, trebuie să-și descopere propriul trecut.

Branwen și-a încleștat mâna pe piept.

— Nu. Nu vrei să spui asta. Viața ta nu va însemna nimic dacă te întorci… acolo.

— Viața mea nu va însemna nimic dacă rămân aici. Am făcut un pas către ea. Deși ochii mei erau de prisos, am cercetat-o cu nou-găsita mea vedere. Dacă nu poți sau nu vrei să-mi spui de unde mă trag, atunci trebuie să aflu singur. Înțelege-mă, te rog! Trebuie să-mi găsesc numele adevărat. Trebuie să-mi găsesc mama și tatăl adevărați. Trebuie să-mi găsesc adevăratul cămin.

— Rămâi! m-a implorat ea cu disperare. Ești doar un băiat de doisprezece ani! Și încă pe jumătate orb! Nu ai habar de riscuri! Ascultă-mă, Emrys! Dacă mai stai cu mine doar câțiva ani, vei deveni bărbat. Atunci vei putea alege ce vrei să fii. Bard. Călugăr. Orice vrei. Branwen mi-a văzut chipul lipsit de expresie și a încercat altfel. Orice vei face, m-a rugat, nu hotărî acum. Ți-aș putea spune o poveste, ceva care să te ajute să cântărești mai bine această nebunie. Ce-ai zice de una din preferatele tale? Cea despre druidul rătăcitor care a salvat-o pe Sfânta Brigid din sclavie? Fără să mai aștepte răspunsul meu, a început: A venit o zi în viața tinerei Brigid când ea…

— Oprește-te! am clătinat din cap. Trebuie să-mi aflu propria poveste.

Branwen s-a ridicat în picioare, fără vlagă.

— Eu am lăsat în urmă mai multe decât vei afla vreodată. Și știi de ce? Ca să putem fi în siguranță tu și eu. Nu e de-ajuns pentru tine?

N-am spus nimic.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Ai putea veni cu mine.

Ea s-a rezemat de perete, căutând sprijin.

— Nu! N-aș putea.

— Atunci, spune-mi cum să ajung înapoi acolo.

— Nu.

— Sau cel puțin de unde să încep.

— Nu.

Am simțit brusc un impuls de a cerceta interiorul minții ei, ca și cum ar fi fost interiorul unei flori. Apoi au izbucnit flăcările, copleșindu-mi gândurile. Mi-am amintit de promisiunea mea… și de temerile mele.

— Spune-mi un singur lucru, am rugat-o. Mi-ai povestit odată că l-ai cunoscut pe bunicul meu. L-ai cunoscut și pe tatăl meu?

Ea a tresărit.

— Da. L-am cunoscut.

— Nu era… uman? Era… un demon?

Tot trupul i-a înțepenit. După o lungă tăcere, a vorbit cu o voce care părea să se afle la o depărtare de o viață.

— Un singur lucru îți voi spune. Dacă îl vei întâlni vreodată, nu uita: nu e ceea ce pare a fi.

— Nu voi uita. Dar nu poți să-mi mai spui și altceva?

Ea a scuturat din cap.

— Propriul meu tată! Vreau doar să-l cunosc.

— Mai bine nu.

— De ce?

În loc să-mi răspundă, ea doar a clătinat tristă din cap. S-a dus la măsuța joasă pe care se aflau ierburile ei vindecătoare. Cu pricepere, a ales câteva, apoi le-a măcinat într-o pudră grăunțoasă pe care a vărsat-o într-un săculeț de piele legat cu un șnur. Mi-a întins săculețul și a spus resemnată:

— Ăsta te-ar putea ajuta să trăiești ceva mai mult.

Am dat să răspund, dar ea a continuat:

— Și mai ia asta, de la femeia care ar fi vrut să-i spui „mamă”.

Încet, a băgat mâna pe sub gulerul rochiei și a tras afară pandantivul ei prețios.

În ciuda vederii mele limitate, am văzut fulgerarea verdelui strălucitor.

— Dar e al tău!

— Tu vei avea mai multă nevoie de el decât mine.

Și-a scos pandantivul și a strâns pentru o ultimă oară în palmă

centrul lui împodobit, apoi mi-a prins la gât șnurul de piele.

— Se numește… Galator.

Am icnit la auzul numelui.

— Păstrează-l cu grijă, a continuat ea. Puterea lui e mare. Dacă el nu te poate apăra, atunci nimic din afara cerului nu poate.

— Tu m-ai apărat. Ai clădit un cuib bun.

— Pentru o vreme, poate. Dar acum… Lacrimile i-au umplut ochii. Acum trebuie să zbori.

— Da. Acum trebuie să zbor.

Mi-a atins cu blândețe obrazul.

M-am întors și am ieșit din odaie, iar pașii mei au răsunat pe coridorul de piatră.

10. Bătrânul stejar

Am ieșit pe porțile din lemn sculptat ale bisericii Sfântul Petru și am intrat în zarva și nebunia din Caer Myrddin. Mi-a trebuit ceva timp pentru ca vederea mea neclară să se obișnuiască cu toată acea agitație. Căruțe și cai huruiau și tropoteau pe străzile pietruite, precum și măgari, porci, oi și câțiva câini blănoși. Negustorii își strigau mărfurile cât îi ținea gura, cerșetorii se agățau de hainele trecătorilor, o mulțime de gură-cască se adunau în jurul unui bărbat care jongla cu mingi, și oameni de toate felurile forfoteau încoace și-ncolo, cărând coșuri, boccele, zarzavaturi proaspete și grămezi de pânzeturi.

M-am uitat peste umăr la păducel, ale cărui ramuri cu greu le puteam desluși deasupra zidului bisericii. În ciuda durerilor pe care le suportasem în acel loc, avea să-mi lipsească tihna odăii mele, cântecul monoton al călugărițelor, pasărea din ramurile acelui copăcel. Și, mai mult decât m-aș fi așteptat vreodată, avea să-mi fie dor de Branwen.

În vreme ce priveam imaginea încețoșată cu oameni, animale și bunuri, am observat un soi de altar pe cealaltă parte a drumului. Curios, am hotărât să mă duc mai aproape, deși asta avea să însemne să înot de-a curmezișul șuvoiului rapid al traficului. Mi-am mușcat buza și am pornit.

În clipa următoare am fost împins și lovit cu picioarele, răsucit

și înghiontit. Pentru că nu vedeam prea bine ca să mă pot feri, am intrat într-un bărbat care căra o grămadă de lemne de foc. Bețele au zburat în toate părțile. La fel și ocările. Apoi am intrat direct în crupa unui cal. Câteva clipe mai târziu, era să-mi pierd degetele de la picioare sub roata unei căruțe. Dar, cumva, am reușit să ajung pe cealaltă parte. M-am apropiat de altar.

Nu era cine știe ce monument, doar imaginea sculptată a unui șoim deasupra unui bazin cu apă plină de noroi. Dacă cineva se îngrijise vreodată de el, oricum n-o mai făcuse de mulți ani. Aripile șoimului se rupseseră. Pietrele de la bază se năruiau. Probabil că doar o mână de oameni din cei care treceau pe aici în fiecare zi îl mai vedeau.

Și totuși, era ceva în acest altar vechi și uitat care mă intriga. M-am apropiat mai mult și am atins ciocul tocit al șoimului. Știam destule din descrierile lui Branwen ca să îmi dau seama că altarul fusese probabil făcut în onoarea lui Myrddin, unul dintre cei mai venerați zei ai vechilor celți, care uneori lua forma unui șoim. Unul dintre acei Apollo ai lor, cum ar fi spus ea. Cu toate că încă nu puteam accepta ideea ei că asemenea spirite continuau să trăiască pe Pământ, m-am gândit din nou la cerbul și la mistrețul care se luptaseră din pricina noastră cu atâta vreme în urmă. Dacă ei erau, în realitate, Dagda și Rhita Gawr, oare era posibil ca și spiritul lui Myrddin să mai trăiască încă?

Un măgar, încărcat cu saci grei, a intrat în mine. Am căzut peste altar, cu mâna în bazinul tulbure. În vreme ce mă ridicam și îmi scuturam mâna de apă, am încercat să îmi închipui cum ar fi arătat Caer Myrddin cu secole în urmă. Branwen îmi spusese că, în loc să fie o cetate care fremăta de viață, era doar o colină liniștită, cu un izvor unde ciobanii rătăcitori se puteau opri pentru odihnă. Apoi, în timp, s-a dezvoltat și a devenit un centru de negoț cu bunuri adunate din gospodăriile din Gwynedd și din regiuni îndepărtate precum Gwent, Brycheiniog și Powys Fadog. Când au venit romanii, au construit o fortăreață pe malurile înalte ale râului Tywy. Iar acum, vechile drumuri militare, precum cel către Caer Vedwyd, legau cetatea de văile înverzite și pădurile pline de căprioare din nord, și de asemenea, de-a lungul râului, coborau către mare. Fie că se mai oprea cineva în ziua de azi să-și amintească toate aceste lucruri, fie că nu, altarul acesta prăbușit – și numele însuși al cetății – încă lega Caer Myrddin de trecutul lui îndepărtat.

Și acesta, mi-am dat eu seama, era scopul călătoriei mele. Să găsesc o legătură cu trecutul meu. Să-mi găsesc numele. Căminul. Părinții. Și cu toate că nu aveam idee unde urma să mă poarte această călătorie, și nici unde avea să se încheie, am știut dintr-odată de unde ar trebui să începă.

Marea. Trebuia să mă întorc la mare. În același loc unde mă rostogolisem pe malul stâncos cu mai bine de cinci ani în urmă.

Probabil că atunci când aveam să ajung pe acel țărm îngrozitor, nu voi găsi nimic altceva decât stânci ascuțite, pescărușii țipând și valuri care vin și pleacă ritmic. Sau poate că aveam să găsesc indiciul pe care îl căutam. Sau cel puțin un indiciu către acel indiciu. Nu era cine știe ce speranță, dar era singura pe care o aveam.

Vreme de ceea ce mi s-au părut a fi multe ore, am rătăcit prin cetate, încercând să rămân pe ulicioarele lăturalnice, pentru a evita să fiu călcat de mulțime. De parcă nu aș fi fost deja conștient de limitele vederii mele, m-am împiedicat și poticnit de destule ori cât să mă doară grozav degetele de la picioare în ghetele mele de piele. Chiar și așa, am mers înainte. Deși sunt sigur că mulți oameni au tras concluzia – într-un mod corect – că eram un tont stângaci, sunt la fel de sigur că niciunul nu a bănuit că ochii nu-mi erau deloc de folos. Cuvintele de compasiune pe care le-am primit ocazional se datorau cicatricilor mele, nu faptului că eram orb.

În cele din urmă, am ajuns pe drumul care mărginea râul Tywy. Știam că, dacă îl urmam suficient de departe spre nord, aveam să mă întorc în vechiul meu sat. De acolo, puteam să mă îndrept către mare.

Într-un târziu, am ajuns la zidurile cetății, groase de zece pași și de două ori pe-atât de înalte. Am traversat podul cel lat, având grijă să nu mă împiedic de pietrele neregulate. Apoi am intrat în valea împădurită de dincolo de el.

Am înaintat cu greutate de-a lungul râului, concentrându-mă la fiecare pas. Dacă atenția mi-era distrasă chiar și pentru scurt timp, puteam sfârși întins pe jos. Ceea ce mi s-a și întâmplat, mult prea des. O dată m-am împiedicat în mijlocul pieței unui sat, unde un măgar a fost cât pe ce să mă calce pe spinare.

Cu toate astea, m-am descurcat destul de bine. Am umblat timp de trei zile, mâncând zmeură și mure, pe lângă calupul de brânză pe care mi-l dăduse una dintre călugărițe. În tot acest

timp, nu am vorbit cu nimeni și nimeni nu a vorbit cu mine. Într-o zi, în amurg, am ajutat un cioban să-și scoată un miel dintr-o groapă și am primit drept mulțumire o coajă de pâine, dar acesta a fost singurul meu contact cu oamenii.

În cele din urmă, am ajuns pe vechiul drum de edec ce trecea prin Caer Vedwyd. Barjele pluteau în josul râului, alunecând pe lângă cârdurile de rațe și lebede. M-am apropiat de sat, dar am rămas la adăpostul pădurii, mergând paralel cu drumul, fără să pășesc de fapt pe el. În acest fel nu m-a văzut nimeni. Când și când, mă ospătam cu rădăcini, cu fructe de pădure și cu frunze bune de mâncat. Am băut din nou apă din pârâiașul de sub marele pin unde înfruntasem furtuna, dar mi-am dorit să nu fi coborât niciodată din el. Într-un fel ciudat, mă simțeam mai acasă aici, în pădurea sălbatică, decât în oricare alt loc din Gwynedd.

Târziu în acea după-amiază, m-am oprit lângă podul din Caer Vedwyd. Am zărit o siluetă înaltă, dar răsucită, care se afla la celălalt capăt al podului. M-am chinuit să o deslușesc mai bine, în vreme ce vântul se întețea în jurul meu. Ar fi putut să fie un copac distrus, doar că nu mai văzusem niciodată până atunci un copac în acel loc. Nu-mi puteam alunga senzația că era trupul aplecat al unei ființe – cineva care avea doar niște cioturi în loc de brațe.

Nu am zăbovit. În pofida obstacolelor, am mers prin pădure o vreme, ocolind și următoarele sate. Când umbrele s-au lungit, vederea mea a devenit mai slabă și înaintarea mea a încetinit. Într-un târziu, după ce am lăsat orice urmă de așezare umană în spate, am ajuns pe o pajiște largă. Rănit de la căzături și epuizat de mers, am găsit o adâncitură în iarba moale, unde m-am ghemuit ca să dorm.

M-a trezit soarele care îmi cădea pe față. Am traversat pajiștea și am intrat din nou pe drum, în locul unde se despărțea de râu. În afară de un bătrân a cărui barbă albă încâlcită îi sălta pe piept când mergea, nu am întâlnit pe nimeni pe această porțiune de drum. L-am privit pe bătrân, dorindu-mi din nou să pot avea și eu barbă, pentru a-mi ascunde cicatricile acelea jalnice. Poate într-o bună zi. Dacă trăiam până atunci.

În ciuda lipsei așezărilor omenești, nu mă simțeam dezorientat. Amintirile mele legate de drumul către mare rămăseseră surprinzător de clare. Căci, deși străbătusem

această rută o singură dată în viață, pășisem pe ea de multe ori, în visele mele. Târșâitul picioarelor mele să transformat într-un mers mai alert. Aproape că auzeam clipocitul îndepărtat al valurilor ce se loveau de țărm.

Din când în când, băgăm mâna în tunică și atingeam Galatorul. Deși aflasem prea puține despre el, mă simțeam ciudat de liniștit să-l știu acolo. Același lucru era valabil și pentru săculețul de piele al lui Branwen, atârnat pe umărul meu.

Vechiul drum a început să se strice, până când din el nu a mai rămas decât o cărare înierbată. În cele din urmă, am trecut printr-o deschizătură într-un zid de stânci năruite. Am simțit în aer un vag miros de sare. Cunoșteam locul acesta, mi se imprimase în măduva oaselor.

Stânci întunecate se înălțau drept în sus, de douăzeci de ori deasupra mea. Pescărușii cu trei degete țipau și se năpusteau printre colții de stâncă. Cărarea cotea brusc la dreapta, terminându-se acolo unde știam că avea să se termine.

La ocean.

Înaintea mea se întindeau apele gri-albăstrui, fără sfârșit și fără fund. Mirosul ierbii-de-mare mi-a gâdilat nările. Valurile se repezeau înainte și se retrăgeau, măcinând nisipul pe pietre. Pescărușii se învârteau în cerc deasupra țărmului, țipând zgomotos.

Am traversat bariera neagră de stânci, pășind peste ochiurile de apă lăsate de flux și bucățile de lemn aduse de apă. Nimic nu se schimbase, mi-am zis. În vreme ce valurile clipoceau la picioarele mele, m-am uitat spre vest. Ceața din privirea mea s-a amestecat cu ceața de pe apă. M-am chinuit să văd mai limpede, dar era imposibil.

„Nimic nu s-a schimbat”. Stâncile negre, briza ușoară, ritmul necontenit al valurilor. Exact la fel ca atunci. Oare ascundeau vreun indiciu pe undeva? Dacă da, cum puteam spera să îl descopăr? Marea era imensă, iar eu eram atât de... micuț. Mi-am lăsat capul în piept. Am început să merg fără țintă, stropind cu ghetele mele de piele prin apa rece.

Apoi am văzut o siluetă care se schimbase. Bătrânul stejar, deși uriaș încă, își pierduse cea mai mare parte din scoarță, ale cărei fâșii zăceau printre rădăcinile lui. Câteva ramuri, rupte și crăpate, căzuseră pe plaja stâncoasă. Chiar și scorbura din trunchiul lui, unde îndurasem atacul mistrețului, se găurise, iar

pereții ei erau despicați și îndoiți. Copacul cel bătrân murise în cele din urmă.

M-am apropiat de rămășițele lui și m-am împiedicat, rănindu-mi piciorul într-o stâncă ascuțită. Dar mi-am înăbușit repede urletul de durere, căci nu voiam să stârnesc vreun mistreț aflat prin apropiere. Fie că mistrețul pe care îl întâlnisem aici era sau nu Rhita Gawr, cu siguranță voise să-și mânjească acei colți cu sânge. Dacă apărea acum unul, nu aveam niciun loc în care să mă ascund. Și, mai mult ca sigur, niciun Dagda care să mă salveze.

Mă dureau umerii, la fel și picioarele. M-am așezat pe rădăcinile fără viață. Mi-am trecut mâna peste marginile scorburii și am simțit încă semnele lăsate de colții mistrețului. Acea experiență mi se părea foarte aproape. Foarte recentă. Și totuși, acest copac bătrân, a cărui forță îmi păruse atunci eternă, nu mai era acum decât un schelet.

Am dat cu piciorul într-o bucată de scoarță, știind că nici eu nu o duceam cu mult mai bine. Mă întorsesem în acest loc, dar dacă nu eram mort, mă aflam periculos de aproape de moarte. Eram aproape orb. Eram total pierdut.

Am stat acolo, cu capul în mâini. Am privit absent linia țărmului. Fluxul, mi-am dat seama, începea să se retragă. Încet-încet, spațiul dintre stâncile ascuțite și mare a devenit mai lat, lăsând o fâșie de nisip ale cărei contururi conțineau propriii lor munți și oceane minuscule.

Un crab eremit a trecut repede peste întinderea de nisip. L-am privit cum se luptă cu o scoică pe jumătate îngropată, aflată la marginea unui ochi de apă. După ce și-a folosit îndelung cleștii, apucând și zgâriind cu ei, crabul a reușit în sfârșit să-și scoată prada, o cochilie vărgată, de o culoare ce mi-a părut vag portocalie. Mi-am imaginat că avea să sărbătorească faptul că își găsise un nou cămin. Dar înainte să se poată bucura de succesul lui, o pală bruscă de vânt dinspre mare i-a zburat cochilia dintre clești. Scoica a alunecat în ochiul de apă, săltând ca o plută mică pe vălurele.

L-am văzut pe crab cum își privește prada greu obținută îndepărtându-se de el și mi-am îngăduit un rânjet sardonic. Așa se întâmplă și-n viață. Crezi că ți-ai găsit visul, apoi îl pierzi pentru totdeauna. Crezi că ți-ai găsit căminul, apoi îl vezi cum plutește departe de tine.

„Plutește departe”. Deși mi-am dat seama că nu era deloc înțelept, m-am simțit dintr-odată stăpânit de un gând. Un gând fantezist, imposibil, nebunesc.

Aveam să construiesc o plută! Poate chiar acest stejar, care mă mai ajutase o dată înainte, mă va ajuta din nou. Poate chiar această maree, care mă purtase cândva către țărm, mă va purta în larg. Trebuia să am încredere. Pur și simplu să am încredere. În copac. În maree.

Nu aveam nimic de pierdut, în afară de viața mea.

11. Pe mare

Folosind crengile rupte ale bătrânului stejar, legate între ele cu fâșii de scoarță rezistente ca niște frânghii, mi-am construit pluta. Bizuindu-mă doar pe cea de-a doua vedere, adeseori m-am înșelat în privința felului în care se potriveau ramurile sau a rezistenței nodurilor. Cu toate astea, lemn lângă lemn, pluta mea a prins formă. În mijlocul ei am așezat o bucată lată din scorbura copacului, care îmi oferea un soi de loc adâncit unde puteam să stau așezat. În cele din urmă, am legat capetele cu niște fâșii lungi de iarbă-de-mare pe care le-am găsit printre stânci.

Când am terminat, soarele începuse să apună. Am târât ambarcațiunea rudimentară la marginea apei. Deodată, înainte de a o împinge în apă, m-am întors la ochiul de apă unde cochilia încă mai plutea. Am luat-o de acolo și am lăsat-o pe nisip, ca să poată crabul să-și găsească din nou un cămin.

Am auzit pescărușii țipând, parcă în batjocură, în vreme ce intram în valurile reci. Am șovăit înainte să urc pe vasul meu șubred. Lumi opuse trăgeau de mine. Iar eu mă aflam chiar pe margine – între pământ și mare, între trecut și prezent. Pentru o clipă, hotărârea mi-a pierit. Apa clipocea în jurul coapselor mele, aceeași apă care aproape mă înecase înainte. Poate că acționam prea pripit. Poate că trebuia să mă întorc pe mal pentru a mă gândi la un plan mai bun.

În aceeași clipă am observat un punct auriu strălucind pe rămășițele copacului bătrân. Razele soarelui în amurg căzuseră pe trunchi, dându-i o aură de foc. M-a dus cu gândul la un alt

copac în flăcări, un copac ale cărui văpăi încă mai ardeau în adâncul ființei mele. Și am știut atunci că trebuia să încerc să găsesc răspunsuri la întrebările mele.

M-am săltat pe plută. M-am instalat în centrul scobit și mi-am îndoit picioarele în față. M-am mai uitat o dată la stâncile întunecate, apoi mi-am întors privirea de la țărm. Mi-am cufundat mâinile în apa înghețată și am vâslit o vreme, până când brațele mi-au obosit prea tare. Soarele care apunea, încă suficient de puternic pentru a-mi încălzi pielea udă, făcea apa să scânteieze cu mai multe culori decât puteam eu desluși. Și totuși, chiar dacă nu vedeam cu adevărat, percepeam împletitura de lumină roz-aurie care dansa pe sub valuri.

În vreme ce mareea mă purta tot mai departe de țărm, am simțit o briză ce mă împingea de la spate. Unde mă putea duce marea nu știam. Tot ce puteam face era să mă încred în ea.

M-am gândit la vechii călători pe mare, precum Brân cel Binecuvântat[3], Odiseu și Iona[4], ale căror povești le auzisem de la Branwen. Și m-am întrebat dacă mai era cineva în afară de Branwen căruia să-i pese vreodată de periplul meu pe ocean. Mi-am dorit ca într-o bună zi să i-l pot descrie. Dar în adâncul inimii mele știam că nu aveam s-o mai văd niciodată.

Un pescăruș cu capul negru s-a abătut pe lângă mine, trecând razant pe suprafața apei, în căutarea cinei. Cu un țipăt puternic, a coborât înclinat pe o parte către plută și s-a instalat pe unul din firele de iarbă-de-mare care atârnau pe o latură. Încleștându-și ciocul pe o frunzuliță verde, a început să tragă și să răsucească înverșunat.

— Pleacă!

Mi-am fluturat mâinile în fața lui. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era ca mica mea ambarcațiune să fie desfăcută de o pasăre flămândă.

Pescărușul a dat drumul ierbii și s-a înălțat cu un țipăt, apoi s-a rotit deasupra plutei. Câteva clipe mai târziu a aterizat din nou – de data asta pe genunchii mei. Ochiul păsării, care părea la fel de galben ca soarele, m-a cercetat. Părând să tragă concluzia că eram prea mare (sau prea tare) pentru masa lui, pescărușul și-a lăsat într-o parte capul întunecat și și-a luat zborul, îndreptându-

[3] Uriaș și rege al Britaniei în mitologia velșă. În limba galeză, brân înseamnă „cioară” sau „corb”.

[4] Profet biblic, înghițit de un pește mare și apoi scuipat pe țărm.

se înapoi către țărm.

L-am privit îndepărtându-se și am căscat. Legănarea continuă a valurilor mă adormea, cu atât mai mult cu cât eram epuizat după zilele petrecute pe drum de la Caer Myrddin. Și totuși, cum aș fi putut să dorm? Riscam să cad de pe plută sau, mai rău, să ratez ceva important.

Am încercat să mă odihnesc fără să adorm. Mi-am îndoit spatele și mi-am așezat capul pe genunchi. Ca să rămân treaz, m-am concentrat asupra soarelui care apunea încet. Acum, uriașul glob arzător stătea chiar deasupra apei, trimițând peste valuri o fâșie de lumină tremurătoare, direct către pluta mea. Ar fi putut să fie un drum de aur, o cărare peste apă.

M-am întrebat unde ducea cărarea aceea. Și m-am mai întrebat unde ar putea duce cărarea mea.

M-am uitat peste umăr și am văzut că mă îndepărtasem deja destul de mult de țărm. Cu toate că briza se mai domolise, mi-am dat seama că pluta prinsese probabil un curent. Săltam peste valuri, care mă stropeau întruna. În ciuda balansului, legăturile păreau încă bine întinse, lemnul, încă rezistent. Mi-am lins buzele și am simțit gustul apei sărate. Mi-am lăsat din nou capul pe genunchi și nu mi-am putut stăpâni un căscat.

Soarele, imens și stacojiu, aprindea norii, colorându-i în nuanțe pe care nu le puteam vedea decât vag. Percepeam mai clar forma soarelui, pe măsură ce devenea tot mai plat pe linia orizontului. O clipă mai târziu, ca și cum fusese o bulă care pocnise în cele din urmă, a dispărut în valuri.

Dar eu nu am văzut cum s-a lăsat întunericul, căci adormisem.

M-am trezit când un val rece m-a stropit dintr-odată. Se făcuse noapte. O mulțime de stele se adunaseră în jurul celei mai subțiri semiluni pe care o văzusem vreodată. Am ascultat clipocitul neîncetat al valurilor, pleoscăitul apei care se lovea de lemn. N-am mai dormit în acea noapte. Tremurând, mi-am strâns picioarele la piept. Nu puteam decât să aștept ceea ce voia marea să îmi arate.

Când soarele a răsărit în spatele meu, am descoperit că linia coastei din Gwynedd dispăruse. Nici măcar stâncile impunătoare nu se mai zăreau. Doar un fuior de nor abia văzut se întindea ca o flamură din ceea ce bănuiam că ar putea fi vârful lui Yr Wyddfa, deși nu puteam fi sigur.

Am zărit o bucată de lemn care se desprinsese din legături și am legat-o repede la loc. Pe măsură ce ziua se scurgea, spatele și picioarele mi-au înțepenit și au început să mă doară, dar nu mă puteam ridica pentru a le întinde fără să mă răsucesc. Valurile se loveau întruna de plută și de mine. Soarele fierbinte îmi ardea ceafa. Îmi simțeam gura și gâtlejul pârjolite, o senzație ce se înteți se pe parcursul zilei. Niciodată nu-mi mai fusese atât de sete.

Chiar în amurg, am zărit un grup de trupuri mari, prelungi ca niște luntri, care săreau deasupra apei oceanului. Deși grupul era format din vreo șapte sau opt creaturi, înotau într-o armonie perfectă. Se mișcau asemenea unui singur val, înălțându-se și coborând. Apoi, când au trecut pe lângă pluta mea, au schimbat direcția și au înotat într-un cerc complet în jurul meu. O dată, de două ori, de trei ori, m-au înconjurat, sărind înăuntrul și în afara bulelor lăsate chiar de ele în urmă.

Oare erau delfini? Sau poate locuitori ai oceanului? Cei pe care Branwen îi numea „oameni ai mării”, despre care se spunea că sunt pe jumătate umani, pe jumătate pești? Nu vedeam prea bine ca să-mi dau seama. Și totuși, întrezărirea lor m-a umplut de uimire. Pe când se îndepărtau, cu trupurile lucind în lumina aurie, mi-am promis că, dacă voi trăi suficient de mult, aveam să fac tot posibilul pentru a explora misterioasele adâncuri ale mării.

A mai trecut o noapte, la fel de rece precum cea dinainte. Semiluna a dispărut cu totul, înghițită de stele. Brusc, mi-am amintit de constelații și de poveștile lui Branwen despre originile lor. După multe căutări, am reușit să găsesc câteva, printre care și preferata mea, înaripatul Pegas. Mi-am închipuit că legănarea constantă a plutei mele era galopul, galopul armăsarului în cer.

Am adormit și am visat că eram purtat pe spinarea unei creaturi mari și înaripate, cu toate că nu știam prea bine dacă era sau nu Pegas. Deodată, am plonjat spre pământ, aruncându-ne parcă într-o bătălie. Un castel întunecat, străjuit de santinele fantomatice, se ridica înaintea noastră. Și da! Castelul se rotea, se răsucea pe fundația lui. Ne-a tras în jos, tot mai jos, înspre edificiul său rotitor. Am încercat din răsputeri să schimb direcția, dar nu am reușit. În câteva clipe aveam să ne izbim de zidurile castelului.

În acel moment m-am trezit. Tremuram, și nu numai de frig.

Visul mi-a umplut gândurile până târziu în cursul zilei următoare, deși înțelesul lui continua să îmi rămână necunoscut.

Târziu în acea după-amiază, orizontul spre vest s-a întunecat. Valurile au căpătat noi înălțimi, aruncându-mi ambarcațiunea încolo și-ncoace, pe când vântul trimitea asupra mea perdele de stropi. Pluta gemea și scârțâia. Câteva fire de iarbă-de-mare s-au rupt și a apărut o crăpătură în bucata lată de lemn luată din scorbura bătrânului stejar. Cu toate acestea, în mare parte, furtuna a trecut pe lângă mine. Odată cu amurgul, apele s-au mai liniștit. Eram ud până la piele, singur, și mi-era îngrozitor de sete, dar și eu, și pluta mea am rămas întregi.

În acea noapte m-am străduit să repar legăturile rupte. Apoi, cum stăteam cu picioarele încrucișate, un vânt tăios m-a lovit peste față. O altă umbră, mai întunecată ca înainte, a trecut peste stele. A acoperit iute cerul spre sud, apoi bolta de deasupra mea, până când tot cerul a devenit în cele din urmă negru.

Când întunericul m-a înghițit, a doua vedere mi s-a stins, total inutilă într-o asemenea beznă totală. Nu vedeam nimic. Nu eram mai puțin orb decât fusesem în prima zi când ajunseserăm la biserică.

Talazuri puternice au început să se ridice și să se învolbureze, aruncându-mi pluta de colo-colo de parcă ar fi fost doar o rămurică. Apa s-a revărsat peste fața mea, peste spate, brațe și picioare. Iar de data aceasta, furtuna nu s-a risipit. Ci mai degrabă s-a întețit, adunând putere cu fiecare minut ce trecea. Aplecat cât mai mult pe locul meu, m-am strâns cât am putut, ca un arici ce se teme pentru viața lui. Am cuprins cu mâinile marginile plutei, agățându-mă de bucățile de lemn care mă țineau la suprafață.

Puterile mele! Preț de o clipă, m-am gândit să le invoc. Poate reușeam să leg laolaltă lemnele plutei sau chiar să liniștesc valurile. Dar nu. Promisesem. Și apoi, acele puteri mă speriau cumplit, chiar mai mult decât această furtună teribilă. Adevărul e că nu știam nimic despre magie, cu excepția cumplitelor ei consecințe – mirosul de carne arsă, țipetele acelea, agonia propriilor mei ochi care ardeau. Chiar dacă puterile mele m-ar fi ajutat, știam că nu aveam să le mai folosesc niciodată.

Furtuna a urlat și a vuit toată noaptea aceea întunecată. Perdele de apă se revărsau asupra mea. Valuri enorme mă

loveau. La un moment dat, mi-am adus aminte de povestea lui Brân cel Binecuvântat, care a supraviețuit unei furtuni feroce pe mare, și asta mi-a dat pentru scurt timp speranța că și eu aș putea supraviețui. Dar, curând, această speranță a fost risipită de atacul violent al oceanului.

Mâinile îmi erau amorțite de frig, și totuși nu îndrăzneam să le desfac de pe lemn pentru a încerca să le încălzesc. Au mai pocnit niște fire de iarbă-de-mare. O bucată de lemn s-a crăpat în mijloc. Spatele mă durea, deși nu la fel de tare ca inima. Căci ceva dinlăuntrul meu știa că această furtună avea să fie sfârșitul călătoriei mele.

Zorii care se iveau au luminat cerul doar puțin, dar a fost suficient cât să pot începe să percep din nou forme. A doua mea vedere abia îmi revenise, când un talaz s-a prăbușit peste mine cu atâta forță, încât mi s-a tăiat răsuflarea. Pluta s-a îndoit și, în cele din urmă, s-a desfăcut.

În acea clipă înspăimântătoare, am fost aruncat în marea clocotitoare, zdrobit de curenți. Printr-un noroc, mâna mea a atins o bucată de lemn care plutea, și am înșfăcat-o. Un alt val s-a rostogolit peste mine, și un altul, și un altul.

Puterile au început să mă lase și nu mai puteam ține bine lemnul în mână. Furtuna dezlănțuită a continuat să lovească nemiloasă. O nouă zi se ivea, și eram sigur că avea să fie ultima pentru mine. Nici n-am observat norul cu o formă ciudată care plutea jos peste apă, deși arăta aproape ca o insulă făcută din ceață.

Cu un strigăt jalnic, am dat drumul lemnului. Apa mi-a umplut plămânii.

PARTEA A DOUA

12. Luptătorul căzut

Nu mă mai legănam.

Nu mă mai înecam.

Din nou, când m-am trezit mă găseam pe un țărm necunoscut. Același zgomot al valurilor ce se spărgeau pe plajă îmi răsuna în urechi. Același gust stătut îmi amărea gura. Aceeași senzație de spaimă îmi făcea stomacul ghem.

Oare chinurile din anii petrecuți în Gwynedd erau doar un vis? Un vis cumplit, deformat?

Am știut răspunsul chiar înainte ca degetele mele pline de nisip să îmi atingă obrajii brăzdați de cicatrici, ochii de prisos. Și pandantivul Galator, care îmi atârna la gât. Gwynedd fusese real. La fel de real ca mirosul puternic și ciudat ce înmiresma aerul acestui loc, indiferent unde mă aflam.

M-am întors pe o parte, strivind o cochilie sub șold. M-am ridicat în capul oaselor și am inspirat adânc. Aerul era la fel de dulce ca o pajiște în plină vară, dar cu o notă mai aspră. Mai înțepătoare. Mai adevărată.

Deși auzeam valurile pleoscăind și lovindu-se de țărm, nu departe de mine, nu le puteam deslușI cu a doua mea vedere. Dar asta nu se datora văzului meu slab. Valurile erau ascunse în spatele unui zid de ceață ce se rostogolea, o ceață atât de groasă, încât ascundea tot ce se afla dincolo de ea.

În zidul acesta de ceață, forme ciudate păreau să se închege pentru câteva secunde, după care dispăreau. Am văzut ceva asemănător cu o arcadă uriașă, cu o ușă ce se închidea. Aceasta s-a topit și a fost înlocuită de o coadă țepoasă, suficient de mare pentru a-i aparține unui dragon. Apoi, în timp ce o priveam, coada s-a transformat într-un cap enorm, cu un nas bulbos. Ca un uriaș făcut din ceață, s-a întors încet către mine, mișcându-și gura ca și cum ar fi vrut să vorbească, înainte de a se destrăma în norii mișcători.

Mi-am întors spatele înțepenit și m-am uitat în jur. Pe țărmul

acesta, spre deosebire de coasta de nord din Gwynedd, pământul și marea se uneau domol. Nu existau grămezi de stânci ascuțite, presărate pe coastă, ci doar cochilii roz, albe și violet-deschis, care smălțuiau nisipul fin. Lângă piciorul meu, un lujer încărcat de frunze se târa pe plajă asemenea unui șarpe verde lucios.

Roz. Violet. Verde. Inima mi-a bătut mai tare. Puteam percepe culorile. Nu atât de bine ca amintirile mele de dinaintea focului, poate, dar mult mai bine decât înainte ca marea să-mi rupă în bucăți pluta.

Dar, ia stai puțin! Nu putea fi adevărat! Mi-am cercetat pielea, și apoi cutele tunicii mele, și am știut că nu erau mai colorate ca înainte.

Am aruncat o privire înapoi către plajă și am înțeles. Nu vedeam eu mai bine. Ci pur și simplu acest peisaj radia culoare. Cochiliile, frunzele lucioase, chiar și nisipul din jur păreau mai strălucitoare și, cumva, mai intense. Dacă arătau atât de vii doar cu a doua mea vedere, cât de vii ar părea dacă ochii mei ar fi putut vedea cu adevărat!

Am luat de jos una din cochiliile spiralate. Dungi violacee se încolăceau în jurul trupului ei de un alb sclipitor. Aveam un sentiment plăcut ținând-o în mână, ca și cum am fi fost doi prieteni ce se întâlneau.

Am dus cochilia la ureche, așteptându-mă să aud vuietul apei din adâncurile ei. În schimb, am auzit un sunet ciudat, în surdină, asemenea unei voci îndepărtate. Șoptindu-mi într-o limbă pe care nu o puteam înțelege. Încercând să-mi spună ceva.

Mi s-a tăiat brusc răsuflarea. Am lăsat cochilia în jos și am privit-o în interior. Arăta ca oricare alta. Probabil că doar îmi imaginasem. Am dus-o din nou la ureche. Din nou acea voce! De data asta mai limpede ca înainte. Fără să vreau, mi s-a părut că o aud spunând: „Ai griiijă… ai griiijă!”

Am abandonat repede cochilia. Aveam palmele nădușite, stomacul strâns. M-am ridicat în picioare. Brațele, picioarele și spatele îmi erau dureros de înțepenite. M-am uitat la cochilie, apoi am clătinat din cap. Aveam apă de mare în urechi. Probabil că asta era.

„Apă. Trebuie să găsesc apă proaspătă”. Dacă aș găsi puțină apă de băut, m-aș simți mai înviorat.

Am urcat către marginea unei dune ce se înălța deasupra plajei. Ce am văzut mi-a tăiat răsuflarea.

O pădure deasă, în care păsări colorate zburau printre copaci înalți ca niște turle, se întindea până departe spre vest. Lângă linia orizontului se ridicau vălurit dealuri încețoșate, unde verdele pădurii se adâncea în tonuri albăstrui. Între plajă și acel loc se vedea o vale înverzită, moale ca un covor. Cursuri de apă luminate de soare se revărsau din păduri și străbăteau pajiștile, unindu-se într-un râu mare, ce se repezea către mare. În depărtare creșteau alți copaci, dar în șiruri ordonate, care păreau mai puțin sălbatice decât pădurea, mai degrabă ca o livadă pe care cineva o plantase cu mult timp în urmă.

Am dat să cobor în vale și să-mi astâmpăr setea, când ceva mi-a atras atenția. Deși vedeam doar o parte din malul de est al râului, arăta mult mai puțin verde decât celălalt mal. Bătea mai degrabă într-un roșu-maroniu, culoarea frunzelor uscate. Sau culoarea ruginii. La început, mi-a creat o senzație de neliniște, dar apoi mi-am dat seama că era probabil doar un soi ciudat de vegetație. Sau poate o iluzie datorată luminii, din cauza masei de nori întunecați care pluteau la orizont, spre est.

Îmi simțeam gâtul uscat de sete și m-am întors din nou spre valea înverzită și spre pădurea dinaintea mea. Era momentul să beau niște apă. Apoi aveam să cercetez insula aceasta învăluită în ceață, dacă era cu adevărat o insulă. Deși nu-mi dădeam seama exact ce era, ceva legat de locul acela mă făcea să vreau să rămân acolo și să explorez – în ciuda experienței ciudate cu acea cochilie. Poate că era vorba de culorile vibrante. Sau poate simplul fapt că mă încrezusem în valuri, și ele mă aduseseră aici. Oricare ar fi fost motivul, voiam să rămân o vreme – dar numai o vreme. Dacă nu descopeream niciun indiciu legat de trecutul meu, aveam să plec imediat. Urma să îmi construiesc o altă ambarcațiune, mai solidă decât prima, și să îmi continui expediția.

Am început să cobor duna. Curând, nisipul a lăsat loc ierburilor, cu tulpinile lor zvelte legănate de briza parfumată. Deși încă eram înțepenit din cauza voiajului meu, am prins viteză pe când coboram. Curând, alergam pe câmpul deschis. Simțeam vântul pe față și mi-am dat seama că era prima dată când alergam, din ziua când părăsisem Caer Myrddin.

M-am apropiat de un pârâu cu apă scânteietoare și am

îngenuncheat pe pietrele acoperite cu mușchi de pe malul lui. Imediat, mi-am băgat capul cu totul în el. Apa rece și limpede mi-a biciuit pielea, șocându-mă la fel de mult cum mă șocaseră la început culorile și miresmele acestui pământ. Am băut suficient cât să mă simt umflat, am râgâit și am mai băut puțin.

Satisfăcut în cele din urmă, m-am sprijinit într-un cot și am sorbit, nu apă, ci aerul proaspăt, frumos mirositor. Iarba îmi gâdila bărbia. Cu atâtea ierburi înalte ce mă înconjurau, oricine trecea pe acolo m-ar fi crezut doar un buștean ce zăcea lângă albia pârâului. Am ascultat foșnetul încet al firelor ce se frecau unele de altele, vântul ce se întețea și se domolea în pădure, dansul constant al pârâului. Un cărăbuș cu picioare lungi, roșcat la culoare, s-a târât leneș peste cutele tunicii mele.

Un curent brusc de aer, chiar deasupra capului meu, m-a trezit din reverie. Orice o fi fost trecuse cu viteza unei săgeți, atât de repede, încât nu-mi dădeam seama ce putea fi. Cu grijă, m-am săltat mai sus. A doua mea vedere a detectat o mișcare în iarba din josul pârâului. M-am ridicat în picioare.

Un fluierat pătrunzător s-a înălțat din iarbă, urmat de un șuierat și de un mârâit. Sunetele furioase au devenit mai puternice pe măsură ce mă apropiam. După alți câțiva pași, m-am oprit surprins.

Cel mai mare șobolan pe care îl văzusem vreodată, cu trupul la fel de gros precum coapsa mea, cu picioare puternice și dinți la fel de ascuțiți ca vârfurile de pumnal, se zbătea înaintea mea. Adversarul lui era un șoim mic cu coada cafenie în dungi și spatele cenușiu. Un șoim de iarnă[5]. Cu toate că șobolanul era de cel puțin trei ori mai mare decât pasărea, păreau să aibă forțe egale.

Se luptau cu furie. Ghearele puternice ale șoimului stăteau înfipte cu putere în ceafa șobolanului. Acesta se zvârcolea, încercând să muște și să apuce cu ghearele capul inamicului său, lovind pasărea de pământ. Dar curajul păsării depășea cu mult trupul ei micuț, căci ea doar a țipat și și-a înfipt ghearele și mai adânc, făcând sângele să țâșnească din pielea dură a șobolanului. Au zburat pene, iar sângele a împroșcat iarba. Crestând cu ghearele, mușcând și mârâind, se rostogoleau unul peste altul cu o frenezie sălbatică.

Lupta aceasta ar mai fi continuat o vreme fără niciun

[5] Merlin, în limba engleză.

învingător, doar că un alt șobolan a ieșit dintr-un desiș de lângă apă. Fie că a făcut-o din loialitate pentru un seamăn de-al său, sau, mai degrabă, din dorința de a profita de o pradă ușoară, s-a alăturat luptei. A prins între dinți una din aripile șoimului și a tras cu violență de pasăre.

Șoimul a țipat de durere, dar cumva a rezistat. Al doilea șobolan, cu fața sfâșiată de ciocul păsării, i-a dat drumul și a ocolit-o, mutându-se pe cealaltă parte. Între timp, aripa ruptă a șoimului atârna într-o parte, bătând neputincioasă, în vreme ce una dintre gheare i s-a desfăcut. Simțind că victoria e de partea lui, cel de-al doilea șobolan și-a îndepărtat câteva pene care i se prinseseră în dinți, și-a încordat picioarele și s-a pregătit să țâșnească asupra păsării slăbite.

În acel moment am alergat spre ei și am lovit cu piciorul cel de-al doilea șobolan în piept, cu atâta putere, încât s-a rostogolit în desiș. Ca reacție la gestul meu, primul șobolan s-a oprit din atac și s-a uitat la mine furios, cu ochii roșii injectați. Cu o scuturătură violentă, a aruncat șoimul în iarbă. Pasărea a rămas zăcând pe spate, prea lipsită de putere pentru a se mai mișca.

Șobolanul a șuierat ascuțit. Am făcut un pas spre el, apoi am ridicat mâna, ca și cum mă pregăteam să lovesc. Șobolanul, aparent obosit de luptă pe moment, s-a întors și s-a îndepărtat, strecurându-se printre firele de iarbă.

M-am aplecat să cercetez șoimul. Ochii lui, două puncte negre înconjurate de galben, erau pe jumătate închiși, dar mă priveau cu atenție. Când m-am întins spre pasăre, ea a scos un șuierat și a lovit cu un picior, sfâșiindu-mi cu gheara pielea de la încheietura mâinii.

— Ce faci, pasăre proastă? am strigat, sugându-mi sângele din rană. Încerc să te ajut, nu să-ți fac rău.

Am întins din nou mâna către luptătorul căzut. Din nou, pasărea a șuierat și a lovit cu gheara.

— De-ajuns!

Am clătinat din cap exasperat și m-am ridicat să plec.

Când am dat să mă îndepărtez, m-am mai uitat o dată la șoim. Ochii i se închiseseră în sfârșit. Zăcea acolo pe iarbă, tremurând.

Am oftat lung și m-am întors. Prudent, am luat de jos pasărea, având grijă la gheare, în caz că prindeau din nou viață. Am ținut în mână trupul cald, acoperit cu pene, mirându-mă cum o

creatură atât de îndârjită putea totodată să fie atât de moale. I-am mângâiat aripa rănită și mi-am dat seama că, deși pielea și mușchii îi fuseseră sfâșiați, nu avea niciun os rupt. Am băgat mâna în săculețul pe care mi-l dăduse Branwen, am scos cu vârful degetelor puțin din amestecul de ierburi uscate și am adăugat câteva picături de apă din pârâu. Cu tivul tunicii, am curățat rănile făcute de dinții șobolanului. Câteva erau adânci, mai ales pe marginea de sus a aripii. Am aplicat cu grijă ierburile, ca o cataplasmă.

Șoimul s-a încordat și a deschis un ochi. De data asta însă, nu m-a lovit. Părea prea slăbit chiar și să fluiere și n-a putut decât să mă urmărească prudent.

După ce am terminat, am ținut în mână pasărea micuță și m-am gândit ce aveam de făcut. Să o las aici, lângă apă? Nu, șobolanii cu siguranță aveau să se întoarcă și să-și termine treaba. Să o iau cu mine? Nu, nu-mi trebuia un tovarăș de drum, și, mai ales, nu unul atât de periculos.

Am zărit un stejar cu ramuri mari la marginea pădurii și mi-a venit o idee. Am pus jos pasărea cât să smulg niște fire de iarbă și să le împletesc într-un cuib rudimentar. Luând sub braț pasărea și cuibul, m-am cățărat pe o creangă joasă învelită într-un strat gros de mușchi. Am fixat cuibul în locul în care creanga întâlnea trunchiul, apoi am așezat în el pasărea neputincioasă.

M-am uitat pentru o clipă în ochii aceia sfidători, încercuiți cu galben. Apoi am coborât din copac și am intrat în pădure.

13. O legătură de frunze

În vreme ce pășeam printre trunchiurile ca niște turle și pe sub ramurile împletite ale acestui codru secular, m-am simțit copleșit de o senzație ciudată.

Nu avea nimic de-a face cu a doua mea vedere, deși lumina era foarte slabă în această pădure întunecată, unde razele soarelui pătrundeau doar când și când până la covorul de frunze. Nu avea de-a face nici cu mirosul de rășină care umplea aerul, mai puternic decât mirosisem vreodată, deși îmi aducea aminte de ziua în care supraviețuisem furtunii în brațele marelui pin de sub Yr Wyddfa. Și nici nu avea de-a face cu sunetele din

jurul meu – vântul care se repezea printre frunze, ramurile care scârțâiau și trosneau, acele pe care le striveam sub tălpile mele.

Acea senzație ciudată nu izvora din niciunul dintre lucrurile acestea. Sau poate venea din toate aceste lucruri amestecate. Un sunet. Un miros. O pădure slab luminată. Și mai presus de toate, o senzație – ceva din pădurea aceasta știa că eram acolo. Ceva mă urmărea. Șoapte ciudate, asemănătoare cu cea pe care o auzisem în cochilie, se învârtejeau acum în jurul meu. Am zărit un băț noduros, aproape la fel de înalt cât mine, rezemat de trunchiul unui cedru bătrân. Un băț bun m-ar putea ajuta să-mi croiesc drum prin pădurea slab luminată. Am întins mâna spre el. Chiar în clipa în care era să îl apuc de partea din mijloc, acolo unde crescuse un mănunchi de rămurele, am scos un icnet și m-am tras în spate.

Bățul s-a mișcat. Rămurelele, la fel ca altele aflate deasupra și sub ele, au început să se agite asemenea unor picioruțe. Lemnul noduros s-a arcuit și a coborât pe coaja zgrunțuroasă a cedrului, peste rădăcini, și într-o grămadă de ferigi. În câteva secunde, creatura-băț dispăruse. La fel se dusese și dorința mea de a avea un toiag.

Apoi am simțit un imbold familiar. Să mă cațăr într-unul din copacii aceștia. Poate nu chiar până în vârf, dar suficient de sus cât să am o vedere asupra coroanelor copacilor. Am ales un tei înalt și subțire, ale cărui frunze în formă de inimă tremurau ca suprafața unei ape curgătoare, și am început să urc. Mâinile și picioarele mele găseau suficiente locuri de care să se sprijine, așa că am înaintat repede în sus.

De la o distanță de pământ de cinci ori cât propria mea înălțime, priveliștea s-a schimbat în mod spectaculos. Mult mai multă lumină pătrundea prin împletitura de ramuri, îmbunătățindu-mi vederea. Printre frunzele tremurătoare ale teiului, am observat lângă capul meu un cocoloș rotund și verde de mușchi, dar, dat fiind experiența mea cu bățul, am decis să nu-l ating. Apoi am văzut o pereche de fluturi colorați în portocaliu și albastru plutind printre ramuri. Un păianjen, a cărui pânză era stropită cu perle de rouă, se legăna de o creangă din apropiere. Veverițe cu ochi mari sporovăiau zgomotos. O pasăre cu pene aurii trecea din creangă în creangă. Și totuși, ceva persista în pădure: ciudatele șoapte continuau să se audă.

M-am întors către marginea pădurii și am deslușit câmpul

înierbat unde întâlnisem șoimul de iarnă. Dincolo de el, curgând către zidul de ceață care știam că delimita marea, am zărit apa marelui râu. Spre surprinderea mea, un val ciudat s-a ridicat din vâltoare, un val care semăna cu o mână uriașă. Știam că nu putea fi așa. Și totuși, când mâna de apă s-a ivit din râu, cu stropii picurând printre degetele ei late, înainte de a se scufunda la loc cu o pleoscăitură, m-am simțit cuprins de uimire și de teamă.

Apoi, de undeva de foarte sus deasupra mea, s-a desprins o legătură uriașă de frunze. Dar în loc să cadă direct spre pământ, ea a zburat departe de copac, spre un altul. În mod miraculos, celălalt copac a prins legătura de frunze, a cuibărit-o între ramurile sale puternice, apoi a aruncat-o din nou în aer. O altă ramură a prins-o, s-a aplecat sub greutatea ei, apoi a aruncat-o înapoi. Legătura s-a rotit prin aer și a plutit peste ramuri și printre trunchiuri, învârtindu-se ca o dansatoare. Era ca și cum copacii din această pădure se jucau unul cu altul, aruncând de la unul la altul mănunchiul asemenea unor copii care ar arunca un ghem de sfoară.

Încet-încet, legătura de frunze a coborât tot mai jos printre ramuri. În cele din urmă, s-a rostogolit pe pământ, depunându-se pe un strat de ace maronii.

Am icnit. Din legătură s-a ivit deodată o ramură lungă, plină de frunze. Nu, nu o ramură. Un braț, înfășurat într-o mânecă de lujeri. Apoi un alt braț. Un picior, și încă unul. Un cap, cu părul împodobit de frunze lucioase. Doi ochi, cenușii precum coaja fagului, cu un strop de albastru.

Creatura învești mântată în frunze s-a ridicat și a râs tare. Râsul, puternic și limpede, a răsunat printre copaci la fel de frumos ca un clopoțel.

M-am aplecat înainte pe craca mea, încercând să deslușesc mai multe detalii. Căci deja îmi puteam da seama că legătura aceasta de frunze era, de fapt, o fată.

14. Rhia

Pe neașteptate, craca de sub mine a cedat. M-am prăbușit la pământ, încetinit în căderea mea de câteva crengi de dedesubt.

Pieptul mi s-a lovit cu putere de o ramură, la fel și șalele, apoi umărul și coapsele. Cu o bufnitură, am aterizat pe o pătură de ace.

Am gemut și m-am întors pe o parte. Pe lângă înțepeneala provocată de voiajul meu și obișnuita durere dintre omoplați, tot trupul meu suferea. M-am ridicat încet în capul oaselor și m-am trezit față în față cu fata.

Râsul ei a încetat.

Un moment lung, niciunul din noi nu s-a mișcat. Deși lumina era slabă, îmi dădeam seama că avea cam aceeași vârstă ca mine. Mă privea atent, stând la fel de nemișcată precum copacii. Cu excepția urmei de albastru din ochii ei, veșmântul de lujeri împletiți o acoperea cu atâta verde și cafeniu, încât aproape că putea trece drept un copac. Și totuși, ochii nu puteau fi confundați. Acum scânteiau furioși.

A rostit un ordin într-o limbă ciudată, foșnitoare, mișcându-și mâna ca și cum ar fi alungat o muscă. Imediat, ramurile groase ale unui pin tsuga s-au înfășurat în jurul mijlocului meu, apoi al brațelor și al picioarelor. Mă țineau cu putere, și cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă strângeau mai tare. Într-o clipă, m-au ridicat în aer. Am rămas acolo, suspendat, fără să mă pot mișca.

— Lasă-mă jos!

— Acum n-o să mai cazi.

Fata vorbea în propriul meu grai, limba celtă pe care o vorbisem în Gwynedd, dar cu un accent ciudat, cântat. Expresia ei s-a schimbat din mânie în veselie.

— Îmi aduci aminte de un fruct de pădure mare și cafeniu, dar deloc gustos.

A cules un fruct purpuriu rotund care creștea în mușchiul de la picioarele ei și l-a băgat în gură. A strâmbat din buze și l-a scuipat afară.

— Câh! Nu mai are pic de dulceață.

— Lasă-mă jos! am urlat. M-am răsucit, încercând să mă eliberez, dar ramura încolăcită în jurul pieptului meu s-a strâns atât de tare, încât de-abia mai puteam răsufla. Te rog, am spus răgușit. N-am vrut… să-ți fac rău.

Fata m-a privit cu asprime.

— Ai încălcat legea pădurii Druma. Străinii nu au voie aici.

— Dar… nu… știam, am șuierat eu.

— Acum știi.

A mai cules un fruct. În mod clar avea un gust mai bun ca primul, deoarece s-a aplecat și a luat încă unul.

— Te rog... lasă-mă... jos.

Ignorându-mă cu desăvârșire, fata a continuat să-și culeagă fructele, înghițindu-le aproape la fel de repede pe cât le aduna. În cele din urmă, s-a pregătit să părăsească poienița, fără să se obosească măcar să se uite spre mine.

— Stai!

S-a oprit. Cu o figură iritată, s-a întors spre mine.

— Îmi aduci aminte de o veveriță care a furat alunele alteia și a fost prinsă. Acum vrei să le dai înapoi, dar e prea târziu. O să mă întorc după tine peste vreo două zile. Dacă mi-aduc aminte.

S-a întors să plece, înaintând cu pași repezi.

— Stai! am icnit.

A dispărut în spatele unei perdele de ramuri.

Am încercat din nou să mă eliberez. Tsuga și-a întețit strânsoarea, apăsând Galatorul, aflat tot sub tunică, în coastele mele.

— Stai! În numele... Galatorului!

Fața fetei a apărut din nou. Prudentă, s-a întors în crâng. A rămas lângă puternicul tsuga, uitându-se în sus la mine o vreme. Apoi a făcut o mișcare scurtă din mână și a mai rostit niște cuvinte fosnitoare pe care nu le-am înțeles.

Imediat, ramurile s-au desfăcut. Am căzut cu fața în jos, la pământ. M-am chinuit să mă ridic în picioare, în vreme ce îmi scoteam din gură un pumn de ace.

Ea a ridicat mâna spre mine. Fiindcă nu voiam să fiu din nou capturat de ramuri, m-am supus și nu m-am mai mișcat.

— Ce știi tu despre Galator?

Am șovăit, căci îmi dădeam seama că Galatorul trebuia să fie cu adevărat faimos, de vreme ce era cunoscut chiar și în acest ținut îndepărtat. Cu grijă, am dezvăluit doar atât cât am îndrăznit.

— Știu cum arată.

— Și eu știu, cel puțin din legendă. Ce altceva mai știi?

— Doar puțin.

— Păcat! a spus ea, mai mult pentru sine. S-a mai apropiat puțin și m-a privit curioasă. De ce ochii tăi par atât de pierduți? Îmi amintesc de două stele ascunse în nori.

M-am încordat. Ca să mă apăr, am rostit pe un ton răstit:

— Ochii mei sunt ochii mei.

M-a cercetat din nou. Apoi, fără niciun cuvânt, mi-a băgat în mână ultimele ei fructe purpurii.

Nesigur, le-am mirosit. Aroma lor m-a făcut să-mi dau seama cât de foame îmi era, așa că, deși nu eram convins că făceam bine ce făceam, am băgat unul în gură. Dulceața lui mi-a explodat imediat pe limbă. Le-am mâncat și pe celelalte dintr-o singură înghițitură.

Fata mă studia gânditoare.

— Văd că ai suferit.

M-am încruntat. Îmi remarcase cicatricile. La fel cum ar fi făcut oricine aflat atât de aproape de fața mea. Și totuși… ea parcă văzuse dincolo de suprafață. Am simțit o dorință inexplicabilă de a-mi deschide inima în fața acestei ciudate creaturi a pădurii. Și totuși am rezistat. În definitiv, nu o cunoșteam. Doar cu o clipă în urmă m-ar fi părăsit printre copaci. Nu, nu aveam să fiu atât de prost încât să mă încred în ea.

Și-a răsucit ușor capul, ascultând niște șoapte îndepărtate ale ramurilor. Am observat desenul complicat al frunzelor în părul ei castaniu ondulat. Deși nu îmi dădeam prea bine seama, în lumina slabă din pădure, urechile ei păreau să aibă o formă oarecum triunghiulară, ascuțite în partea de sus, la fel ca ale mele.

Asta însemna oare că ea, asemenea mie, îndurase batjocura altora pentru că avea urechi de demon? Sau… poate că toată lumea din acest ținut ciudat avea urechi ascuțite? Era posibil ca această fată și eu să aparținem, de fapt, aceluiași neam?

M-am scuturat, pentru a reveni la realitate. Asta era la fel de posibil ca și când ai fi zis că există îngeri cu urechi ascuțite. Sau demoni cu aripi albe de vis.

Am continuat să o privesc în vreme ce ea asculta mai departe.

— Auzi ceva?

Ochii ei gri-albăstrui s-au întors spre mine.

— Doar vorbele prietenilor mei, care îmi spun că în pădure se află un străin, ceea ce știam deja. A făcut o pauză și apoi a zis: Și îmi mai spun: „Ai grijă!” Așa ar trebui să fac?

M-am încordat, amintindu-mi de vocea din cochilie.

— Cineva ar trebui întotdeauna să aibă grijă. Dar tu nu trebuie să te temi de mine.

Ea a părut amuzată.

— Par speriată?

— Nu. M-am trezit zâmbind și eu. Nu sunt chiar înspăimântător, presupun.

— Nu prea.

— Prietenii de care ai pomenit... sunt... copacii?

— Ei sunt.

— Și vorbești cu ei?

Din nou, râsul ca un clopoțel a răsunat în pădure.

— Bineînțeles. Așa cum vorbesc cu păsările, cu jivinele și cu apele.

— Și cu cochiliile?

— Normal. Știi, fiecare lucru grăiește în felul lui. Trebuie doar să înveți să-l asculți. A ridicat din sprânceană. Tu de ce înțelegi atât de puțin?

— Eu vin... de departe.

— Așadar, de-asta nu știi nimic despre pădurea Druma și obiceiurile ei. S-a încruntat. Și totuși, știi de Galator.

— Doar puțin, așa cum ți-am mai spus. Am adăugat, ușor amuzat: Deși aș fi zis orice doar ca să scap de crengile alea oribile.

Ramurile de tsuga de deasupra capului meu s-au mișcat ușor. La vederea lor, m-am tras înapoi.

— Tu știi mai mult decât spui despre Galator, a declarat fata, sigură pe ea. Într-o zi, o să-mi povestești. S-a pus în mișcare, cumva încredințată că aveam să o urmez. Dar mai întâi, spune-mi cum te cheamă.

Am pășit cu grijă peste o creangă căzută.

— Unde mergem?

— Să găsim ceva de mâncare, desigur. A cotit la stânga, urmând o cărare pe care numai ea o putea descoperi, printre ferigile înalte până la șold. Acum o să-mi spui cum te cheamă?

— Emrys.

Ea s-a uitat la mine într-un fel care îmi spunea că nu mă credea. Dar n-a zis nimic.

— Și numele tău care e?

Ea s-a oprit sub un fag care, deși bătrân și strâmb, avea coaja la fel de netedă ca un copac tânăr. A ridicat o mână către

ramurile grațioase și a spus:

— Îți va răspunde prietenul meu.

Frunzele bătrânului fag s-au mișcat într-un foșnet delicat. La început, sunetul nu mi-a spus nimic. M-am uitat întrebător la fată. Apoi, încet, am început să aud o cadență anume. „Rrrrhhhhiiiaaaa. Rrrrhhhhiiiaaaa. Rrrrhhhhiiiaaaa”.

— Numele tău e Rhia?

A pornit din nou la drum, trecând printr-un șir de pini cu ace lungi, drepți și solizi.

— Numele meu întreg e Rhiannon, deși, nu știu de ce, copacii îmi spun Rhia.

Curios, am întrebat-o:

— Nu știi de ce? Nu ți-au spus părinții tăi?

A sărit peste un pârâiaș cu ape line, unde o rață sălbatică dolofană plutea printre firele de stuf.

— Mi-am pierdut familia când eram mică, foarte mică. Toată povestea asta îmi aduce aminte de un pui de pasăre care cade din cuib înainte să învețe să zboare. Fără să se întoarcă spre mine, a adăugat: Și îmi mai aduce aminte și de tine.

M-am oprit brusc și am apucat-o de braț. Am văzut câteva ramuri aplecându-se amenințător și i-am dat repede drumul.

— De ce spui asta?

Ea m-a privit în ochi.

— Pari pierdut, atâta tot.

Am mers mai departe prin pădure fără să vorbim și am trecut pe lângă o vulpe cu coadă roșie care a continuat să se ospăteze dintr-o potârniche proaspătă, fără să ne dea atenție. Terenul a început să urce, transformându-se într-un deal abrupt. Și totuși, deși mersul devenea tot mai anevoios, Rhia nu a încetinit pasul. De fapt, mi s-a părut chiar că mergea mai repede. Respirând greu, m-am străduit să nu rămân în urma ei.

— Ești ca… Atalanta.

Rhia a încetinit puțin pasul, privindu-mă, nedumerită.

— Cine e?

— Atalanta, am spus gâfâind. O eroină… dintr-o legendă grecească… care alerga… așa de repede… încât nimeni nu putea… să o prindă… până când cineva… a păcălit-o în cele din urmă… cu niște… mere de aur.

— Îmi place povestea. De unde ai auzit-o?

— De la… cineva. Mi-am șters fruntea de sudoare. Dar… aș

vrea să am… câteva… din merele alea… acum.

Rhia a zâmbit, dar n-a încetinit ritmul.

În vreme ce urcam, am văzut bolovani enormi, crăpați și acoperiți cu licheni roz și violet, care se înălțau ca niște ciuperci gigantice din solul pădurii. Spațiile dintre copaci au devenit mai mari, lăsând mai multă lumină să pătrundă prin bolta de ramuri. Și mai multe ferigi, alături de o puzderie de flori, se îngrămădeau în jurul rădăcinilor masive și trunchiurilor căzute.

La un moment dat, Rhia s-a oprit să mă aștepte sub un copac cu coajă albă, lângă o lespede. În vreme ce mă chinuiam să o ajung din urmă, ea și-a făcut mâinile căuș în jurul gurii și a scos un sunet ciudat, ca un țipăt de bufniță. O clipă mai târziu, trei fețișoare de bufniță, plate și împănate, cu ochi portocalii imenși, au apărut dintr-o scorbură aflată la jumătatea trunchiului. Bufnițele ne-au privit cu atenție. Apoi au țipat și ele de două ori la unison și au dispărut din nou înăuntrul scorburii.

Rhia s-a întors către mine și a zâmbit. Apoi a continuat să urce dealul. În cele din urmă, a ajuns în vârf și, acolo, a rămas pe loc, și-a pus mâinile în șolduri și a privit în jur. Chiar înainte să mă apropii de creastă, am simțit o mireasmă nouă, fructată, în aer. Când în sfârșit m-am oprit lângă Rhia, gâfâind, peisajul care se desfășura în fața noastră mi-a tăiat și ce îmi mai rămăsese din răsuflare.

În poiana rotundă din apropiere, copaci de toate dimensiunile, formele și culorile se îngemănau, acoperind complet creasta dealului. Crengile lor, îngreunate de fructe, aproape că atingeau iarba. Și ce fructe! Sfere portocalii strălucitoare, semiluni verzi subțirele, ciorchini bine îndesați, albaștri și galbeni, luceau printre aripile sclipitoare ale fluturilor și albinelor. Rotunde. Pătrate. Grase. Subțirele. Mare parte din diversitatea aceea de fructe nu o mai văzusem până atunci nici măcar în vis. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi lase gura apă.

— Grădina mea, a anunțat Rhia.

Câteva clipe mai târziu, devoram amândoi orice fruct ne pica în mână. Sucul îmi curgea pe bărbie, pe gât, pe mâini și pe brațe. Semințele mi se lipeau în păr, în vreme ce pieliță pe jumătate mestecate mi se prindeau de tunică. De la distanță, aș fi putut fi confundat eu însumi cu un copac.

Sferele portocalii explodau, lăsându-mi în gură o aromă picantă, așa că le-am curățat de coajă și am mâncat din ele pe

săturate, înainte de a încerca și alte soiuri. O anume specie, de forma unei urne, conținea atât de multe semințe, încât am scuipat-o, dezgustat. Rhia a râs, la fel și eu. Apoi am încercat un alt fruct, sferic, cu o gaură deschisă în mijloc. Spre ușurarea mea, avea gust de lapte și nicio sămânță. După aceea am înghițit o jumătate dintr-un fruct cenușiu, în formă de ou. Deși aproape că nu avea niciun gust, cumva m-a întristat, făcându-mă să-mi fie dor de toate lucrurile care îmi lipseau din viață. Când a văzut că am încercat acel fruct, Rhia mi-a arătat unul în formă de spirală, violet-deschis. Am mușcat din el. O aromă de soare purpuriu mi-a umplut gura. Cumva, mi-a alungat tristețea.

Cât despre Rhia, ea a înghițit o cantitate uriașă de fructe de pădure mici și roșii, care creșteau în ciorchini de câte cinci sau șase pe o tulpină. Am încercat și eu o bobiță, dar avea o dulceață atât de intensă, încât mi-a făcut greață. Nu voiam să mai mănânc din ele.

Am privit uluit cum Rhia își băga lacom în gură câte zece deodată.

— Cum poți să mănânci așa de multe din astea?

Ea m-a ignorat și a continuat să înghită.

În cele din urmă, am început să mă simt sătul. Chiar mai mult decât sătul. M-am așezat pe jos, rezemat de unul dintre cele mai groase trunchiuri din grădină. Lumina după-amiezii se filtra printre frunze și fructe, și o briză ușoară adia peste deal. Am văzut cum Rhia și-a făcut, în cele din urmă, pofta de bobițe roșii. Mi s-a alăturat lângă trunchiul de copac, împingându-și umărul într-al meu.

Și-a deschis brațele către minunata abundență de pomi din jurul nostru.

— Toate astea, a spus ea cu recunoștință, dintr-o singură sămânță.

Am făcut ochii mari.

— O singură sămânță? E imposibil!

— Oh, ba da! Dintr-o sămânță de shomorra nu iese un singur copac, ci mai mulți, nu iese un singur fel de fruct, ci sute. Dar, cu toate că shomorra se înmulțește atât de mult, e tare greu de găsit; raritatea lui e legendară. „La fel de rar ca un shomorra”, așa sună o vorbă din bătrâni. În toată Druma, nu e decât ăsta.

Am respirat adânc aerul parfumat din acel luminiș.

— Asta nu este casa mea, și totuși simt că aș putea rămâne

bucuros aici mult timp.

— Și atunci, unde e casa ta?

Am oftat.

— Nu știu, am spus.

— Așadar, o cauți?

— Pe ea și multe altele.

Rhia și-a răsucit un lujer din mânecă.

— Dar casa ta nu e acolo unde ești tu?

— Râzi de mine, am mustrat-o. Casa este locul de unde vii. Locul unde trăiesc părinții tăi, unde este ascuns trecutul tău.

— Ascuns? Ce vrei să spui?

— N-am nicio amintire din trecutul meu.

Deși părea intrigată, Rhia n-a mai întrebat nimic. În schimb, s-a întins către un alt ciorchine cu bobițe roșii, îndesându-și-le în gură. Cu toate că abia mai putea vorbi, a spus:

— Poate că ceea ce cauți e mai aproape decât îți dai seama.

— Mă îndoiesc, am răspuns și mi-am întins brațele și umerii. Voi mai explora o vreme locul ăsta, dar dacă nu pot afla nimic despre trecutul meu, îmi voi construi o nouă ambarcațiune și voi porni pe mare cât de departe e nevoie. Până la orizont chiar, dacă așa trebuie.

— Atunci bănuiesc că n-o să stai prea mult pe-aici.

— Probabil că nu. Dar ce e aici? Are un nume locul ăsta?

— Da.

— Care e?

Expresia ei s-a întunecat.

— Locul ăsta, insula asta, se numește Fincayra.

15. Belea

Am tresărit ca și cum fusesem lovit de un bici.

— Fincayra?!

Rhia m-a privit cu interes.

— Ai auzit de ea?

— Da. Cineva mi-a spus câte ceva. Dar nu mi-am închipuit că există cu adevărat.

Ea a oftat posomorâtă.

— Fincayra este destul de reală.

„Chiar este”, mi-am spus eu. La fel de reală ca Yr Wyddfa. Ah, de i-aș putea spune lui Branwen! Am încercat să-mi aduc aminte ce îmi povestise ea despre Fincayra. „Un loc cu multe minuni”, așa o descrisese. „Fără să aparțină cu totul Pământului, și nici nu totul cerului, ci fiind o punte care le leagă pe cele două”. Vorbise și de culori strălucitoare. Partea aceea știam că era adevărată. Și încă ceva. Ceva despre uriași.

Pe când stăteam amândoi în tăcere, fiecare cufundat în propriile gânduri, înserarea a început să acopere ca o pătură grădina copacului shomorra. Cu fiecare minut care trecea, culorile deveneau umbre, iar formele deveneau siluete.

În cele din urmă, Rhia s-a mișcat. Și-a frecat spatele de trunchi.

— S-a făcut deja seară! Nu mai avem timp să ajungem la casa mea.

Simțindu-mă moleșit după ospățul nostru, m-am lăsat să alunec pe patul de iarbă moale de sub copac.

— Am dormit în locuri mai rele, am zis.

— Uite! Rhia a arătat spre cer, unde primele stele sclipeau printre crengile încărcate cu fructe. Nu ți-ar plăcea să poți zbura? Să plutești printre stelele alea, să fii una cu vântul? Tare mi-aș dori să am aripi! Aripi adevărate.

— Și mie mi-ar plăcea, am replicat eu, căutând pe cer o urmă din Pegas.

S-a întors spre mine.

— Ce altceva îți mai dorești?

— Păi… cărți.

— Serios?

— Da. Mi-ar plăcea grozav, chiar mi-ar plăcea să mă cufund într-o încăpere plină de cărți. Cu povești ale altor popoare, din toate timpurile. Am auzit odată despre o asemenea încăpere.

Ea m-a privit pentru o clipă.

— De la mama ta?

Am respirat adânc.

— Nu. De la o femeie care voia să cred că e mama mea.

Rhia a părut nedumerită, dar n-a spus nimic.

— Încăperea, am continuat, ar avea toate felurile de cărți pe care ți le-ai putea imagina. Și care să mă înconjoare, oriunde m-aș întoarce. Știi, să mă aflu într-un asemenea loc ar fi ca și când aș zbura. Aș putea să zbor printre paginile alea, oriunde aș vrea.

Rhia a râs.

— Eu aș prefera să am aripi adevărate. Mai ales într-o seară ca asta. Vezi? S-a uitat în sus printre ramuri. Deja o poți vedea pe Gwri-cea-cu-Păr-Auriu.

— Asta e o constelație nouă pentru mine. Unde e?

— Chiar acolo.

Deși mi-am încordat cea de-a doua vedere, n-am văzut nimic în acea bucată de cer, cu excepția unei singure stele despre care știam că avea să devină, în cele din urmă, parte din aripa lui Pegas.

— N-o văd.

— Nu vezi o fecioară?

— Nu.

Ea mi-a luat brațul și l-a îndreptat în sus.

— Acum?

— Nu. Tot ce văd e o stea care va face parte din Pegas. Și acolo. Văd o altă stea din Pegas.

Rhia mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Stele? Constelații de stele?

Eu însumi nedumerit, am întrebat:

— Ce altceva?

— Constelațiile mele nu sunt alcătuite din stele, ci din spațiile *dintre* stele. Locurile întunecate. Locurile deschise, unde mintea ta poate călători veșnic.

Din acel moment, n-am mai putut vedea cerul în același fel. Tot așa cum n-am mai putut vedea fata de lângă mine în același fel.

— Spune-mi mai multe. Despre ce vezi tu acolo, sus.

Rhia și-a aruncat pe spate buclele castanii. Cu o voce cântată, a început să-mi explice unele dintre ciudatele minuni ale cerului din Fincayra. Cum dâra lată de stele care străbătea mijlocul cerului noptatic era, de fapt, o cusătură în cele două jumătăți de timp, o jumătate începând mereu, cealaltă jumătate sfârșindu-se mereu. Cum cele mai lungi petice de întuneric erau în realitate râurile zeilor, care legau lumea aceasta de altele. Cum cercul rotitor al stelelor era, de fapt, o roată mare, ale cărei nesfârșite învârtiri preschimbau viața în moarte și moartea în viață.

Până târziu în noapte, am desenat imagini în cer și am făcut schimb de povești. Când, în sfârșit, am adormit amândoi, am

avut parte de un somn adânc. Și, când razele calde ale soarelui ne-au trezit, ne-am dat seama că nu voiam să părăsim acel loc. Nu încă.

Așa că, vreme de încă o zi și o noapte, am zăbovit pe dealul îmbelșugat, ospătându-ne cu fructe și făcând conversație. Deși am rămas prudent în ceea ce privește discutarea celor mai profunde sentimente, am descoperit de mai multe ori că Rhia avea un fel stânjenitor de a-mi citi gândurile ca și cum ar fi fost ale ei.

Am stat așezați sub bolta de fructe și am mâncat pe săturate un mic dejun cu sfere portocalii picante (pentru mine) și fructe roșii dulci (pentru ea). În vreme ce ne încheiam masa împărțind unul din fructele în formă de spirală, Rhia s-a întors spre mine, cu o întrebare.

— Femeia aceea, cea care spunea că e mama ta. Cum era?

M-am uitat la ea, surprins.

— Era înaltă, cu ochi foarte albaștri…

— Nu, nu, nu. Nu mă interesează cum arăta. Cum *era*?

M-am gândit la Branwen preț de o clipă.

— Păi, era bună cu mine. Mai bună decât meritam. Oricum, de cele mai multe ori. Plină de credință – în Dumnezeul ei și în mine. Și tăcută. Prea tăcută. În afară de momentele când îmi spunea povești. Știa o mulțime de povești, mai multe decât pot să-mi aduc aminte.

Rhia a examinat o bobiță înainte de a și-o băga în gură.

— Sunt sigură c-a aflat unele dintre ele în camera aceea plină de cărți.

— Așa e.

— Și chiar dacă nu era mama ta adevărată, te-ai simțit altfel, pentru că era acolo, lângă tine? Poate mai puțin singur? Poate mai în siguranță?

Am înghițit în sec.

— Cred că da. De ce ești așa de curioasă în privința ei?

Fața fetei, care de obicei părea gata să izbucnească în râs, a devenit serioasă.

— Mă întrebam doar cum ar fi o mamă, o mamă adevărată.

Mi-am coborât privirea.

— Și eu aș vrea să știu, am spus.

Rhia a încuviințat din cap. Și-a trecut mâna peste o creangă aplecată, încărcată de fructe, deși părea să privească dincolo de

ea, către un loc sau un timp îndepărtat.

— Așadar, tu nu-ți aduci aminte de mama ta?

— Eram foarte mică atunci când am pierdut-o. Îmi amintesc doar senzații. Sentimentul de siguranță. De căldură. Și... că eram ținută în brațe. Nici măcar nu sunt sigură că îmi aduc aminte cu adevărat de lucrurile astea. S-ar putea să fie doar faptul că tânjesc după ele.

— Și tatăl tău? Ai frați sau surori?

— I-am pierdut. Pe toți. Rhia și-a desfăcut brațele către ramurile de deasupra noastră. Dar am găsit Druma. Ea e familia mea acum. Și cu toate că n-am o mamă adevărată, am pe cineva care mă protejează. Și mă ține în brațe. E ca o mamă pentru mine.

— Cine e?

Rhia a zâmbit.

— Un copac. Un copac numit Arbassa.

Mi-am închipuit-o așezată între crengile unui copac mare și puternic. Și am zâmbit la rândul meu.

Apoi m-am gândit la Branwen, propria mea aproape-mamă, și o căldură ciudată mi-a umplut pieptul. Era atât de departe de mine, și totuși atât de aproape uneori. M-am gândit la poveștile ei, la vindecările ei, la ochii ei triști. Mi-am dorit ca ea să fi fost dispusă să îmi spună mai multe, despre propriile ei zbateri, ca și despre trecutul meu misterios. Speram că o să fie posibil să o văd din nou într-o bună zi, deși știam că nu putea să se întâmple asta. Șovăitor, am spus în gând o rugăciune către Dumnezeul la care ea se ruga atât de des, o rugăciune prin care îi doream pacea după care tânjea atât de mult.

Deodată, un fluierat ascuțit a străpuns aerul de deasupra mea. Am ridicat privirea și am văzut o formă familiară, cocoțată pe una dintre crengi.

— Nu pot să cred!

— E un șoim de iarnă, a remarcat Rhia. Un mascul tânăr. Are aripa rănită. Vezi că-i lipsesc câteva pene.

Fata și-a răsucit gâtul, așa cum face adeseori un șoim, și a scos un fluierat ascuțit.

Pasărea și-a lăsat capul într-o parte și i-a răspuns. De data asta, șuieratul a sunat puțin modulat, incluzând niște tonuri mai guturale.

Sprâncenele groase ale Rhiei s-au înălțat. S-a întors către

mine.

— Mi-a spus – și nu foarte politicos, aș adăuga – că i-ai salvat viața cu ceva vreme în urmă.

— Ți-a spus el asta?

— Nu-i adevărat?

— Ba da, ba da, e-adevărat. L-am oblojit după o luptă. Dar cum ai învățat să vorbești cu păsările?

Rhia a ridicat din umeri, ca și cum răspunsul era evident.

— Nu e mai greu decât vorbitul cu copacii. A adăugat, puțin tristă: Cu cei care sunt încă treji, adică. Dar cu cine se lupta șoimul?

— Nu mi-a venit să cred ce curajos a fost. Sau nesăbuit. S-a luat la luptă cu doi șobolani uriași, fiecare din ei de cel puțin trei ori mai mare decât șoimul.

— Șobolani uriași? Rhia a încremenit. Unde? În Druma?

Am scuturat din cap.

— Nu, dar chiar la marginea ei. Lângă un pârâu care curge printre copaci.

Cu un aer grav, Rhia s-a uitat la șoim, care ciugulea cu lăcomie dintr-un fruct cu formă spiralată.

— Șobolani ucigași, pe malul nostru de râu, a murmurat ea, clătinând din cap. N-au voie să intre în pădurea Druma. E prima dată când aud că s-au apropiat atât de mult. Poate că prietenul tău șoimul e prost-crescut, dar a avut dreptate să-i atace.

— Părerea mea e că pasărea aia doar se dă în vânt după lupte. La fel de bine putea să te atace pe tine sau pe mine. Nu e prietenul meu.

Ca și cum ar fi vrut să mă contrazică, șoimul a coborât de pe fruct și a aterizat pe umărul meu stâng.

Rhia a râs.

— Se pare că nu e de acord cu tine. A privit gânditoare șoimul. Știi, e posibil să fi venit la tine dintr-un motiv anume.

M-am strâmbat.

— Singurul motiv e același ghinion care mă urmărește pretutindeni.

— Nu știu ce să zic. Mie nu mi se pare a fi chiar un ghinion.

Și, fluierând într-o cadență ușoară, prietenoasă, a întins mâna către șoim.

Cu un țipăt, pasărea a lovit cu gheara. Rhia s-a tras repede în spate, dar nu înainte ca gheara să o cresteze pe dosul mâinii.

— Oh!

Încruntată, și-a lins sângele din rană, apoi a fluierat o mustrare ascuțită.

Șoimul a certat-o la rândul lui.

— Încetează! m-am răstit eu.

Am încercat să-l alung pe șoim de pe umărul meu, dar ghearele lui s-au încleștat mai bine, străpungându-mi tunica și înfigându-mi-se în piele.

— Ține-l departe de mine! mi-a cerut Rhia. Pasărea aia e o belea.

— Ți-am spus!

— Nu te mai grozăvi atât! S-a ridicat, gata să plece. Scapă-ne de el!

Am urmat-o, cu tovarășul nedorit pe umărul meu.

— Nu mă poți ajuta cumva? am întrebat-o.

— E prietenul tău.

S-a îndepărtat cu pași mari, începând să coboare dealul.

Am încercat din nou să dau jos șoimul. Dar el nu voia să se miște. Cu un ochi ațintit asupra mea, a fluierat furios, ca și cum m-ar fi amenințat să-mi rupă urechea dacă nu cooperam.

Bombănind frustrat, am alergat după Rhia, care dispărea în pădure. Pasărea se agăța strâns de umărul meu, fluturând din aripi. Când, în cele din urmă, am ajuns-o din urmă, ea stătea așezată pe o stâncă joasă, dreptunghiulară, și își lingea rana.

— Nu cred c-ai putea să-mi vindeci rana așa cum ai vindecat aripa prietenului tău.

— Nu-i prietenul meu! Mi-am scuturat umărul stâng, dar șoimul a rămas agățat acolo, privindu-mă cu ochi reci. Nu vezi? Mai degrabă e stăpânul meu, și eu sunt sclavul lui. M-am uitat furios la pasăre. Nu pot să-l fac să plece.

Expresia Rhiei a devenit compătimitoare.

— Îmi pare rău. Doar că mă doare atât de tare mâna.

— Dă-mi voie să mă uit!

I-am luat mâna și am cercetat crestătura adâncă. Încă mai curgea sânge. Am băgat repede mâna în săculețul meu și am presărat niște ierburi măcinate în rana deschisă. Am rupt o frunză lată dintr-un tufiș din apropiere și am așezat-o peste tăietură, având grijă să îi unesc marginile, așa cum o văzusem pe Branwen făcând de zeci de ori. Apoi, folosind un lujer chiar din mâneca Rhiei, i-am bandajat rana.

Ea și-a ridicat mâna, recunoscătoare.

— Unde-ai învățat să faci asta?

— De la Branwen. Femeia care mi-a spus povești. Știa multe despre vindecare. Mi-am închis săculețul. Dar ea putea vindeca doar rănile pielii.

Rhia a încuviințat din cap.

— Rănile inimii sunt mult mai grele.

— Unde te duci acum?

— Acasă la mine. Sper că vii și tu. Și-a scuturat mâna către șoim, care a ridicat o gheară ascuțită drept răspuns. Chiar și cu… ăăă, tovarășul tău.

— Câtă generozitate! am replicat, cu un aer sumbru.

În ciuda păsării supărătoare, curiozitatea mea de a afla mai multe despre locul acesta și despre Rhia însăși rămăsese la fel de mare.

— Mi-ar plăcea să vin. Dar n-o să stau prea mult.

— E-n regulă. Atât timp cât iei pasărea cu tine când pleci.

— Am de ales?

Cu aceste cuvinte, am pătruns în pădure. Tot restul dimineții și până târziu după-amiaza am urmat o cărare pe care doar Rhia o vedea. Am ocolit dealuri, am trecut peste pâraie și ne-am târât picioarele prin smârcuri unde aerul bâzâia de nenumărate insecte. Când ne aflam pe la jumătatea drumului, printr-un asemenea smârc, Rhia a arătat către un copac uscat, care părea să fie vopsit într-un roșu intens. A bătut o dată din palme. O fracțiune de secundă mai târziu, un nor stacojiu s-a ridicat, umflându-se, dintre crengile lui. Fluturi – sute, mii de fluturi – s-au înălțat în aer, lăsând copacul la fel de despuiat precum un schelet.

Am privit norul stacojiu ridicându-se la cer. Atât de strălucitoare erau aripile fluturilor, scânteind în soare, încât m-am întrebat dacă nu cumva erau încrustate cu țăndări din soare, ca niște giuvaiere. Și am început să sper că, totuși, cea de-a doua vedere a mea continua să se îmbunătățească. Dacă puteam vedea, fără a-mi folosi ochii, o explozie de culori atât de uimitoare, atunci era posibil ca, într-o bună zi, să pot percepe toate culorile lumii la fel de intens ca înainte de foc.

Am mers mai departe, pășind prin luminișuri cu ferigi înalte până la coapse, sărind peste copaci căzuți, ale căror trunchiuri și ramuri se contopeau constant cu solul, trecând pe lângă

cascade vuitoare. Când ne opream să adunăm câteva fructe de pădure sau să bem o gură de apă, nu stăteam mult. Și totuși, acele momente erau suficient de lungi ca să zărim coada unui animal ce se îndepărta pe furiș, să prindem mireasma pătrunzătoare a unei flori sau să auzim multitudinea de voci ale unui pârâu.

M-am străduit din răsputeri să țin pasul, deși ritmul Rhiei și vederea mea slabă, în locurile umbroase, mă făceau să gâfâi și să îmi julesc gleznele. În tot acest timp, pasărea continua să mă ciupească de umăr. Am început să mă întreb dacă ghearele acelea îmi vor da vreodată drumul.

După-amiaza târzie țesea fire luminoase prin ghergheful de ramuri, când Rhia s-a oprit dintr-odată. M-am apropiat, răsuflând anevoios, și am găsit-o privind în sus, la trunchiul unui tei. Acolo, înfășurată de mijlocul trunchiului, atârna o ghirlandă țepoasă, de un auriu sclipitor.

— Ce e? am întrebat cu uimire.

Rhia mi-a zâmbit.

— Vâsc. Creanga de aur. Vezi cum adună lumina soarelui? Se spune că cel ce poartă o mantie de vâsc poate găsi cărarea secretă către Cealaltă Lume, a spiritelor.

— Ce frumos!

Ea a încuviințat din cap.

— Depășit în frumusețe doar de pasărea alleah cu coadă lungă, este cel mai minunat lucru din pădure.

Am studiat ghirlanda strălucitoare.

— Pare atât de diferit de celelalte plante!

— Și chiar e! Nu e nici plantă, nici copac, ci câte puțin din fiecare. E ceva între cele două.

„Ceva între cele două”, am repetat în sinea mea, amintindu-mi cuvintele. Branwen le folosise odată pentru a descrie acele locuri deosebite, precum Muntele Olimp al grecilor, unde muritorii și nemuritorii locuiau laolaltă. Și acele fenomene aparte, precum ceața, în care elemente distincte, ca aerul și apa, se puteau contopi, pentru a forma ceva ce semăna și, totodată, se deosebea de ele. Ceva între cele două.

Rhia mi-a făcut semn cu mâna.

— Ar fi bine să mergem. Va trebui să ne mișcăm repede, ca să ajungem la mine acasă înainte să se întunece.

Am mers mai departe, printre copacii falnici. Pe măsură ce se

lăsa înserarea, abilitatea mea de a vedea a slăbit. În schimb, s-au îndesit vânătăile și zgârieturile mele. În ciuda îndemnurilor repetate ale Rhiei, am pierdut ritmul în pădurea ce se întuneca. Mă poticneam tot mai des, împiedicându-mă de rădăcini și pietre. De câte ori cădeam, șoimul își înfigea mai tare ghearele și țipa la mine furios, atât de puternic, încât urechea mă durea la fel de tare ca umărul. Drumul a devenit un adevărat chin.

La un moment dat, nu am văzut bine o creangă și am intrat direct în ea. Creanga m-a împuns într-unul din ochii mei orbi. Am urlat de durere, dar Rhia era prea departe ca să mă audă. Apoi, încercând să-mi recapăt echilibrul, nu am văzut vizuina unui animal și am călcat în ea, răsucindu-mi glezna.

M-am prăbușit pe un trunchi căzut, cu ochiul usturându-mă și cu glezna zvâcnind. Mi-am lăsat capul pe genunchi, pregătit să rămân acolo toată noaptea, dacă era nevoie.

Spre surprinderea mea, șoimul și-a luat în sfârșit zborul de pe umărul meu. O clipă mai târziu, se năpustea asupra unui șoarece, rupându-i gâtul în două, apoi zburând cu creatura în gheare. A aterizat lângă mine pe trunchi și a început să-și atace cina. Deși îmi era milă de șoarece, mi-am frecat recunoscător umărul rănit. Dar știam că ușurarea mea n-avea să dureze. Eram convins că pasărea, care continua să se uite la mine chiar și în vreme ce mânca, avea să revină cât de curând la locul ei preferat. De ce, dintre toate locurile din pădurea asta, a trebuit să aleagă bietul meu umăr?

— Emrys!

— Aici! am răspuns deprimat.

Căci nici măcar la auzul vocii Rhiei nu m-am înveselit, deoarece nu eram nerăbdător să-i spun că nu vedeam suficient de bine pentru a merge mai departe, în acea noapte.

Am auzit un pocnet de crenguțe, și ea a apărut din întuneric. Deodată, mi-am dat seama că nu venise singură. Lângă ea se afla o siluetă subțiratică, mlădioasă ca un copac tânăr, a cărei față prelungă rămânea ascunsă în umbre. Și, cu toate că nu puteam fi sigur, silueta părea să emane o mireasmă puternică, la fel de dulce ca florile de măr primăvara.

M-am ridicat să le întâmpin. Glezna mea părea oarecum mai întremată, dar tot mă clătinam, nesigur pe picioare. Noaptea se lăsa și, cu fiecare minut, vedeam din ce în ce mai prost.

Rhia a arătat către însoțitoarea ei cea subțire.

— Ea e Cwen, cea mai veche prietenă a mea. A avut grijă de mine când eram mică.

— Așșșa de mică, încât nici nu puteai sssă vorbeșșști, nici sssă te hrăneșșști, a șoptit Cwen cu o voce asemănătoare vântului care trecea foșnind printr-un câmp cu iarbă uscată. Pe un ton melancolic, a adăugat: Pe cât de mică erai atunci, pe atât de bătrână sssunt eu acum. A îndreptat un braț subțire și noduros spre mine. Șșși cine e ăsssta?

În acea clipă, un fluierat asurzitor și fâlfâitul unor aripi au umplut aerul, urmate de un țipăt ascuțit dinspre Cwen. Rhia a dat din mâini, apoi și-a tras prietena deoparte. Și eu am scos un strigăt când niște gheare ascuțite s-au înfipt din nou în umărul meu stâng.

— Aaah! a șuierat Cwen, uitându-se urât la șoim. Chessstia aia mă atacă!

Furioasă, Rhia a fluierat la pasăre. Dar șoimul și-a lăsat capul într-o parte, fără să se obosească măcar să-i răspundă.

Rhia s-a uitat mânioasă la mine.

— Pasărea aia e o belea! Doar o belea!

Am aruncat o privire spre umăr și am încuviințat din cap, sumbru.

— Tare aș vrea să știu cum să scap de el.

— Frige-l pe-o țepușșșă! m-a îndemnat Cwen, păstrând distanța. Sssmulge-i penele!

Șoimul și-a zburlit penele ascuțite, și Cwen a tăcut.

Rhia și-a scărpinat bărbia, gânditoare.

— Pasărea asta îmi aduce aminte de o umbră, așa cum stă, lipită de tine.

— Mie îmi aduce aminte mai degrabă de un blestem, am mormăit.

— Ascultă-mă, a continuat Rhia. Există vreo posibilitate, oricât de mică, să-l poți dresa?

— Ți-ai pierdut mințile?

— Vorbesc serios!

— Dar de ce-aș vrea să-l dresez?

— Pentru că, dacă ajungi să-l cunoști, fie și puțin, ai putea afla ce vrea, de fapt. Și atunci e posibil să găsești o cale de a te elibera de el.

Cwen a pufnit disprețuitor:

— Prossstii!

Întunericul se strângea în jurul meu și nu mă simțeam deloc încrezător.

— N-o să reușesc niciodată.

— Ai vreo idee mai bună?

Am clătinat din cap.

— Presupun că, dacă o să încerc să-l dresez – și cred că aș avea mai mult succes să îmblânzesc un dragon –, atunci ar trebui mai întâi să-i dau un nume.

— Așa e, s-a arătat Rhia de acord. Dar va fi complicat. Trebuie găsit ceva potrivit.

Am scos un geamăt.

— Partea asta e ușoară. L-ai rostit chiar tu. Numele potrivit pentru el e Belea. Nimic altceva decât Belea.

— Bun. Acum poți să începi să-l dresezi.

Deprimat, m-am întors spre forma întunecată de pe umărul meu.

— Haide! a spus Rhia și a apucat brațul subțire al lui Cwen. Suntem la doar câteva sute de pași de casa mea.

M-am înviorat puțin.

— Serios?

— Da. Ești bine-venit acolo, atât timp cât pasărea aia nu e prea mare…

— Belea, a încheiat Cwen.

16. Ușa Arbassei

În vreme ce Rhia ne conducea afară din pădurea adâncă, într-o poieniță, am observat strălucirea bruscă a cerului nopții. Apoi, când păienjenișul de ramuri a rămas în urmă, m-am întrebat dacă era posibil ca o stea să explodeze deasupra noastră, umplând cerul cu lumină. Imediat, mi-am dat seama că lumina nu venea de la o stea, și nici măcar de la cer.

Venea dinspre casa Rhiei. În mijlocul luminișului se înălța un copac imens, mai puternic decât orice copac pe care îl văzusem vreodată. Crengile sale zdravene se întindeau în lateral și în sus, dintr-un trunchi atât de gros, încât părea să fie alcătuit din mai multe trunchiuri contopite. În mijlocul acelor crengi, strălucind ca o uriașă torță, se afla o căsuță suspendată, ale cărei grinzi,

pereți și ferestre se arcuiau, urmând ramurile răsucite. Straturi de frunze acopereau casa din copac, astfel încât lumina care radia dinspre ferestrele sale strălucea prin mai multe perdele verzi.

— Arbassa.

Rhia a rostit numele ridicându-și brațele în sus.

Drept răspuns, crengile de deasupra capului ei au tremurat doar cât să picure o ploaie ușoară de rouă pe fața ei întoarsă în sus.

Simțind din nou acea căldură în piept, am urmărit-o pe Rhia cum s-a apropiat de copac. Și-a scos pantofii comozi, care păreau să fie făcuți dintr-un soi de scoarță asemănătoare cu pielea, și și-a proptit vârful piciorului într-o protuberanță de forma unui căuș, de pe rădăcinile masive ale copacului. A rostit încet câteva cuvinte foșnitoare, iar rădăcina s-a strâns treptat în jurul picioarelor ei, astfel încât ea și copacul stăteau înfipți împreună în pământ ca și cum ar fi fost o singură ființă. Rhia și-a desfăcut larg brațele și a îmbrățișat trunchiul cel gros, deși nu putea cuprinde decât o mică porțiune din circumferința lui. În același timp, una dintre crengile enorme s-a desfăcut asemenea unei ramuri de ferigă, înfășurându-se peste spatele ei, ca un răspuns la îmbrățișare.

Câteva clipe mai târziu, creanga s-a ridicat, iar rădăcina s-a desfăcut. Cu un scârțâit, trunchiul s-a încrețit, a pocnit, și în el s-a ivit o deschizătură mică. Rhia și-a aplecat capul și a intrat. Cwen, cu pași țepeni, s-a furișat pe lângă ea.

— Vino! a spus Rhia și mi-a făcut semn să o urmez și eu.

Dar, când am pășit către ușă, copacul s-a cutremurat. Deschiderea din scoarță a început să se strângă. Rhia a strigat o comandă tăioasă, dar copacul a ignorat-o și a continuat să se închidă. Am strigat după ea, în vreme ce Belea își flutura agitat aripile. În ciuda protestelor Rhiei, intrarea din copac s-a astupat perfect.

Am rămas, neputincios, în fața copacului. Știam tot atât de puțin ce însemna asta pe cât știam ce puteam să fac. Dar un lucru era limpede. Fusesem respins – fără îndoială din cauza păsării supărătoare de pe umărul meu.

Chiar atunci, trunchiul s-a desfăcut din nou. Ușa s-a deschis iar. Rhia, roșie la față de cât țipase, mi-a făcut semn să vin. Am aruncat o privire nesigură la pasărea agitată și am intrat în

caverna întunecată.

Rhia n-a scos un cuvânt. Doar s-a întors și a început să urce scara în spirală din interiorul trunchiului. Am urmat-o, sperând că Belea nu avea să-și justifice numele.

Treptele noduroase ale scării creșteau chiar din pereții interiori ai trunchiului, astfel încât întregul spațiu mirosea la fel de intens și de proaspăt ca o poiană după ploaie. Cu cât urcam mai mult, cu atât treptele deveneau mai luminate, dezvăluind un scris complicat, gravat în pereți. Mii de rânduri din acest scris înghesuit acopereau pereții casei scării, pe cât de frumoase, pe atât de greu de descifrat. Aș fi vrut să pot citi ce scria acolo.

În cele din urmă, am ajuns pe o platformă deschisă. Rhia a dat la o parte o perdea de frunze și a intrat în casa ei. Am urmat-o imediat, deși Belea a lovit furios cu ghearele în frunze, când i-au atins penele.

M-am trezit pe o podea făcută din crengi strâns împletite, solide, dar inegale. Un foc ardea în vatra din mijlocul încăperii, atât de luminos, încât m-am întrebat din ce putea fi făcut. Ramurile marelui copac se arcuiau în jurul nostru, deși nu erau la fel de strâns împletite precum cele din podea, astfel că în toate direcțiile se deschideau ferestre ce păreau acoperite cu stinghii de obloane.

Fiecare piesă de mobilier din această casă cu o singură încăpere se ridica din crengi, la fel de firesc precum crengile înseși creșteau din trunchi. O masă joasă lângă vatră, două scaune simple, un dulăpior unde se aflau ustensile făcute din lemn și niște ceară de albine, toate erau alcătuite din ramuri vii, răsucite în diverse forme. Lângă dulăpior, Cwen amesteca în ceva.

M-am apropiat de Rhia.

— Ce s-a întâmplat acolo, jos?

Prudentă, ea s-a uitat la mine, apoi la pasărea cu gheare ascuțite, cocoțată pe umărul meu.

— Prietenul meu, Arbassa, n-a vrut să te lase să intri.

— Asta am înțeles și eu.

— N-avea de ce să facă una ca asta decât dintr-un singur motiv: să țină departe de casa mea pe cineva care mi-ar putea face mult rău.

Am avut din nou un resentiment față de Belea. Dacă prezența lui aproape mă împiedicase să intru în casa Rhiei, oare la fel mă

va împiedica să-mi găsesc trecutul, identitatea?

— Îmi doresc să nu fi întâlnit niciodată pasărea asta blestemată!

Rhia s-a încruntat.

— Da. Știu. A făcut un semn cu mâna spre Cwen, care stătea aplecată peste dulap. Vino, i-a spus. Hai să mâncăm!

Silueta subțire a turnat ceva care semăna cu mierea peste ceea ce pregătise într-un taler de lemn, plin cu rulouri de frunze umplute cu niște nuci roșii-maronii. Mâncarea răspândea un miros intens, de prăjit. A adus talerul pe masa joasă de lângă vatră și s-a uitat tăios la Belea.

— N-am nimic pentru passsărea răutăcioasssă!

Acum, pentru prima dată, mi-am dat seama că, într-adevăr, Cwen semăna mai mult cu un copac decât cu o ființă umană. Pielea ei, noduroasă și ridată, arăta la fel ca o scoarță, în vreme ce părul ei castaniu încurcat aducea cu o masă de vițe. Picioarele ei ca niște rădăcini rămăseseră desculțe, și nu purta nicio podoabă, cu excepția unor inele de argint pe cele mai mici dintre cele douăsprezece degete noduroase. Sub veșmântul lung din pânză albă, trupul ei se mișca asemenea unui copac bătut de vânt. Și totuși, vârsta ei era probabil considerabilă, căci spatele i se îndoia precum un trunchi lăsat sub greutatea zăpezii adunate într-o iarnă întreagă, iar gâtul, brațele și picioarele păreau răsucite și fragile. Chiar și așa, în jurul ei plutea mireasma florilor de măr. Iar ochii căprui, înfundați în orbite și în formă de lacrimi înguste, străluceau la fel de intens ca focul.

Stând departe de mine, și mai ales de tovarășul meu, a pus talerul jos. Dar nu și-a calculat prea bine mișcarea și a răsturnat pe masă un vas din lemn de stejar, plin cu apă.

— Blessstemate sssă fie mâinile assstea bătrâne! Cwen a luat vasul și l-a dus pe dulap. În vreme ce îl umplea, am auzit-o murmurând: Blessstemul timpului, blessstemul timpului… A continuat să bombăne când s-a întors la masă.

Rhia s-a așezat pe un scaun și, cu un gest din cap, m-a invitat să stau pe celălalt. Am privit-o cum ia în mână una dintre frunzele rulate, băgând-o apoi în borcanul cu miere de pe taler. Mi-a aruncat un zâmbet ușor vinovat. Niciodată nu poți să mănânci suficientă miere!

Am zâmbit larg. Făcând un semn cu capul către Cwen, a șoptit:

— Cu siguranță e o persoană. Dar nu ca noi. Ea e ultima supraviețuitoare a neamului copăcenilor – o rasă pe jumătate copac, pe jumătate om. Cândva, erau mulți în Fincayra, în vremurile când uriașii stăpâneau acest pământ. Dar acum au dispărut cu toții, mai puțin Cwen.

Și-a îndesat în gură mâncarea din care picura miere, apoi s-a întins după vasul cu apă. A băut câteva guri, după care mi l-a întins și mie. Cum eu deja încercasem frunzele rulate și mi se păruseră atât de lipicioase, încât erau foarte greu de mestecat, am acceptat bucuros apa.

În timp ce puneam la loc vasul de apă pe masă, am observat că focul, deși strălucitor, nu scotea fum și nici nu dădea căldură. Am înțeles pe dată că focul acela nu era foc deloc. Mii de gândăcei minusculi, cu corpul licărind, se târau peste o grămadă de pietre de râu rotunjite, aflată în mijlocul vetrei. Pietrele păreau să fie casa lor, căci gândăceii se mișcau întruna peste ele și pe dedesubt, la fel ca albinele într-un stup. Deși fiecare gândăcel reflecta doar un punctișor slab de lumină, împreună produceau o strălucire intensă, care lumina întreaga casă.

Când, în cele din urmă, am înghițit mâncarea lipicioasă, Belea mi s-a mișcat pe umăr, înfigându-și adânc ghearele în pielea mea. Am scos un strigăt, apoi m-am întors furios spre el.

— De ce mă pedepsești așa? Dă-te jos de pe umărul meu, îți spun! Dă-te jos!

Belea doar m-a privit, fără să clipească.

M-am întors spre Rhia.

— Cum aș putea să-l dresez? Nici măcar Galatorul nu l-ar putea îmblânzi.

Cwen, care stătea lângă una dintre ferestrele cu stinghii, a încremenit.

Luat prin surprindere, mi-am atins instinctiv tunica peste piept, pipăind pandantivul atârnat acolo. Apoi, dându-mi seama ce făcusem, m-am străduit să îmi ascund mișcarea, urcând cu mâna mai sus, pentru a-mi freca umărul liber. Cu o voce nonșalantă, i-am spus Rhiei:

— N-ar fi grozav să găsesc un obiect magic, precum Galatorul? Dar, dacă ar fi să găsesc vreodată așa ceva, nu l-aș irosi pe pasăre. L-aș folosi pentru a-mi vindeca durerile trupului.

Rhia a dat din cap cu compasiune.

— Ce te doare?

— Cel mai mult picioarele. Dar am și durerea asta între omoplați. O am de atâta vreme, că nici nu-mi aduc aminte când a apărut.

A ridicat din sprâncene, dar n-a spus nimic. Am avut impresia că și ea știa mai multe decât dezvăluia.

Și-a întins mâna lângă masă și a tras două pături argintii mici, făcute din cea mai delicată pânză pe care o văzusem în viața mea. Și-a așezat una peste coapse, apoi mi-a întins-o pe cealaltă.

— Un somn bun va fi de ajutor.

Am ridicat pătura sclipitoare în lumină.

— Ce pânză e asta?

— E mătase, făcută de fluturii de noapte.

— Fluturi de noapte? Glumești!

A zâmbit.

— Mătasea lor e la fel de călduroasă pe cât e de ușoară. Încearc-o!

Păstrând distanța față de șoim, Cwen s-a apropiat.

— Oare v-ar liniș̣ș̣ți un cântec?

— Te rog, a răspuns Rhia. Îmi amintește de toate momentele în care îmi cântai, când eram mică.

Cwen a încuviințat din cap, iar ochii ei în formă de lacrimă au rămas lipsiți de expresie.

— O sssă vă cânt un cântec care sssă vă ajute sssă vă cufundați în sssomn.

Și-a trecut o mână slabă peste gândăceii sclipitori și lumina lor s-a micșorat. Apoi, ca un copac bătrân ce se leagănă în vânt, Cwen a început să emită un sunet vibrant, care părea să se rostogolească împrejur. Creștea și se stingea, repetând iar și iar un motiv liniștitor. Aproape o voce, și totuși nu chiar o voce, sunetul se răsucea în jurul nostru, fără niciun cuvânt. Făcându-ne să ne relaxăm, să ne lăsăm în voia lui. Mi-am tras pătura peste piept și m-am rezemat de spătarul scaunului, simțindu-mi pleoapele grele. Mi-am dat seama că Rhia adormise deja. Până și Belea își lăsase capul în piept. Am urmărit o vreme mișcările line ale lui Cwen, dar, curând, m-am cufundat și eu în somn.

Am visat că zăceam singur, adormit, într-o pădure adâncă. Eram înconjurat de copaci înalți, care se legănau în vânt. De undeva, în gură îmi picura miere. Apoi, deodată, au apărut dușmanii. Nu-i puteam vedea. Dar îi simțeam. Se ascundeau în

copaci. Sau poate erau chiar copacii! Și mai rău, oricât aș fi încercat, nu reușeam să mă trezesc, nici măcar pentru a mă apăra. Încet, unul dintre copacii subțiri, răsuciți, de lângă mine s-a aplecat peste trupul meu adormit, strecurând o ramură ca un deget în tunica mea. „Galatorul. Vrea Galatorul”. Cu un efort uriaș, am reușit să mă deștept din somn.

Eram așezat tot pe scaun, lângă vatra care lucea stins. Pătura de mătase căzuse pe podea, lângă mine. Am întins mâna spre Galator și, spre ușurarea mea, l-am simțit tot acolo, sub tunică. Am ascultat ciripitul păsărilor de afară, spunându-mi că mai era doar o oră până la ivirea soarelui. Rhia dormea ghemuită strâns pe scaunul ei, în vreme ce Cwen zăcea sforăind pe podea, în fața dulapului. Belea era pe umărul meu, cu ochii lui încercuiți cu galben larg deschiși.

M-am întrebat dacă Arbassa însuși dormea vreodată. Chiar și acum, în vreme ce ne ținea în brațele sale, continua oare să-l privească îngrijorat pe șoim? Aș fi vrut să-l pot întreba pe marele copac dacă Fincayra deținea răspunsurile la întrebările mele. Venise oare momentul să părăsesc pădurea Druma și să explorez alte părți ale acestei insule? Sau trebuia să-mi construiesc o barcă pentru a pleca în căutarea unui cu totul alt loc?

Am oftat. Căci din nou am înțeles, în acea oră înainte de ivirea zorilor, cât de puține știam, de fapt.

17. Pasărea alleah

Deodată, Rhia a țipat tare. A rămas încremenită în scaun, fără să se miște, fără să respire. Chiar și lumina aurie a soarelui, care se revărsa printre stinghiile-fereastră și pe straiul ei din lujeri și frunze, nu putea ascunde teroarea de pe chipul ei.

Am sărit din scaunul meu.

— Ce te-a speriat?

Ochii ei mari m-au fixat.

— Totul.

— Ce vrei să spui?

Ea și-a scuturat buclele, întunecate ca o pădure.

— Un vis. Atât de real, de parcă se întâmpla aievea. A respirat

adânc și a adăugat: M-a speriat.

Am privit-o atent, amintindu-mi de propriul vis.

Silueta zveltă a lui Cwen s-a apropiat de noi.

— Ce visss a fossst ăsssta?

Rhia s-a întors spre ea.

— În fiecare noapte, visez pădurea Druma. Fără doar și poate.

— Ei, șșși? Șșși eu o visssez.

— Mă face să mă simt mereu în siguranță, acasă. Mă liniștește. Chiar și când mă culc îngrijorată de problemele din alte părți ale Fincayrei… și asta se întâmplă din ce în ce mai des… știu că pot găsi mereu pace în visele mele despre Druma.

Cwen și-a frânt mâinile noduroase.

— Nu pari sssă fii prea linișșștită acum.

— Nu sunt! a replicat Rhia, și ochii i s-au umplut din nou de groază. Noaptea trecută am visat că întreaga pădure – toți copacii, ferigile, animalele, pietrele – a început să sângereze. Să sângereze de moarte! Am încercat și iar am încercat, dar n-am putut face nimic să opresc sângerarea. Pădurea era pe moarte. Cerul s-a întunecat. Totul căpăta culoarea sângelui uscat. Culoarea…

— Ruginii, am încheiat eu. La fel ca pe celălalt mal al râului.

Ea a încuviințat din cap cu un aer sumbru, apoi s-a ridicat de pe scaun și s-a dus cu pași mari spre peretele de est, unde raze violacee și trandafirii se amestecau acum cu cele aurii. Rezemându-se cu mâinile de-o parte și de alta a unei ferestre, a privit zorii.

— De multe luni încerc să mă conving că boala de dincolo de Râul Necurmat nu va ajunge niciodată în Druma. Că numai Ținuturile Ruginii vor fi distruse, nu și întreaga Fincayra.

— Așșșa de rău! a intervenit Cwen. În toți anii mei, care ssunt acum așșșa de mulți, nu am sssimțit niciodată că Druma ar fi într-un asssemenea pericol. Niciodată! Dacă vrem să sssupraviețuim, avem nevoie de putere, din orice sssursssă.

Ultima frază a sunat destul de amenințător, deși nu-mi dădeam seama de ce.

Rhia s-a încruntat.

— Și asta a apărut în visul meu. A tăcut, cufundată în gânduri. Apoi a spus: Un străin a intrat în pădure. Un străin care nu cunoștea pe nimeni. Avea un soi de putere… Rhia s-a întors cu fața la mine: Și el – numai el – putea salva Druma.

M-am albit la chip.

— Eu?

— Nu știu. M-am trezit înainte să-i pot vedea fața.

— Păi, eu nu sunt salvatorul tău. Asta e sigur.

Ea m-a privit cu atenție, dar n-a spus nimic.

Belea și-a înfipt ghearele mai adânc în umărul meu.

M-am uitat de la Rhia la Cwen, și apoi din nou la Rhia.

— Vă înșelați! Vă înșelați rău de tot. Cândva am avut… Dar nu pot… Nu pot face nimic de felul ăsta! Și chiar dacă aș putea, am drumul meu de urmat. Mi-am scuturat brațul stâng și am adăugat: în ciuda păsării de pe mine.

— Drumul tău?! a vrut să știe Cwen. Așșșadar, nu-ți passsă deloc de ceilalți?

— N-am spus asta.

— Ba ai spus. Rhia m-a privit tăios. Îți pasă de drumul tău mai mult decât îți pasă de Druma.

— Dacă pui așa problema, da. Am simțit cum mi se încing obrajii. Nu înțelegi? Trebuie să-mi aflu trecutul! Numele! Ultimul lucru de care am nevoie acum e să fiu implicat în ceea ce se întâmplă aici. Nu-mi poți cere să renunț la căutările mele doar pentru că ai avut tu un vis urât.

Ea m-a privit mânioasă.

— Și cât de departe ar fi ajuns căutările tale dacă Druma n-ar fi fost bună cu tine?

— Destul de departe. Am ajuns aici de unul singur, nu?

— Îmi aduci aminte de un prunc care zice că s-a hrănit de unul singur.

— Eu nu sunt prunc!

Rhia a inspirat adânc.

— Ascultă! Eu sunt singura creatură de felul meu care trăiește în această pădure. Nicio altă femeie, sau bărbat, sau copil nu există pe aici, în afară de câte un străin care pătrunde rareori în ea, așa cum ai făcut tu. Dar crezi tu, fie și pentru o clipă, că eu supraviețuiesc aici singură? Că aș fi putut supraviețui fără ceilalți – fără Arbassa, sau Cwen, sau pasărea alleah, a cărei frumusețe o prețuiesc, chiar dacă nu voi mai fi niciodată atât de norocoasă, încât s-o văd din nou? Dacă Druma e în primejdie, atunci ei toți sunt în primejdie. Și la fel sunt și eu în primejdie. Cu o privire imploratoare, Rhia și-a întins mâinile către mine. Te rog. Vrei să ne ajuți?

Mi-am întors privirea.

— N-o sssă ne ajute, a spus disprețuitoare Cwen.

Rhia s-a îndreptat cu pași mari către scară.

— Vino! Vreau să vezi ce altceva mai piere, dacă Druma moare.

A pornit-o în jos pe treptele din trunchiul Arbassei, și am urmat-o, dar fără tragere de inimă. Căci începeam să simt din ce în ce mai tare că propriile mele căutări trebuiau să mă ducă în alt loc – în alte părți din Fincayra, și poate dincolo de ea. În orice caz, în locuri aflate departe de Druma. Și chiar dacă rămâneam aici o vreme, cum puteam încerca să o ajut pe Rhia fără să fiu ispitit să îmi folosesc puterile interzise? Am clătinat din cap, convins că noua noastră prietenie era deja pierdută.

Am aruncat o privire peste umăr către Cwen. Nu părea afectată de plecarea mea – poate doar într-un fel. Ochii ei ca niște lacrimi se uitau urât la Belea, arătând cât se poate de limpede că se bucura să vadă pasărea arțăgoasă plecând. Ca și cum i-ar fi răspuns, Belea a ridicat un picior și și-a mișcat violent ghearele în aer, în direcția ei.

În vreme ce coboram scara în spirală, am simțit mireasma proaspătă, familiară, și m-am întrebat dacă o să mai vin vreodată aici, în acest mare copac. M-am oprit pentru a cerceta scrisul ciudat care acoperea pereții Arbassei.

Rhia, ajunsă deja la baza scării, a strigat în sus spre mine:

— Hai să mergem!

— Mă mai uit o dată la scrisul ăsta.

În ciuda luminii slabe a casei scării, nedumerirea i se citea pe chip.

— Scris? Ce scris?

— De aici, de pe perete. Nu-l vezi?

Ea a urcat înapoi, până la mine. A privit lung, cu o expresie confuză, locul spre care arătam, ca și cum nu vedea nimic acolo.

— Poți să citești ce scrie?

— Nu.

— Dar poți vedea?

— Da.

M-a cercetat cu privirea preț de o clipă.

— E ceva diferit în felul în care vezi tu, așa-i?

Am încuviințat dând din cap.

— Tu vezi fără să te folosești de ochi.

Am dat din nou din cap.

— Și poți să vezi ceva ce eu nu pot percepe cu privirea. Rhia și-a mușcat buza. Tu îmi pari acum și mai străin decât atunci când te-am întâlnit prima oară.

— Poate că e mai bine pentru tine să rămân un străin.

Belea și-a fluturat aripile, agitat.

— Nu-i place aici, înăuntru, a remarcat ea, pornind-o în jos pe scări.

Am urmat-o.

— Probabil că știe ce crede Arbassa despre el. Și, după un moment de tăcere, am adăugat: Ca să nu mai zic ce cred eu despre el.

Ușa a scârțâit, apoi s-a deschis. Am pășit afară din copac, în lumina dimineții presărate de ramurile frunzoase de deasupra noastră, apoi am intrat repede în pădure. Am urmat-o pe Rhia, dar mersul meu îl sălta pe Belea, și ghearele lui s-au strâns pe umărul meu mai tare ca de obicei.

Curând, Rhia a ajuns lângă un fag mare, cu scoarța cenușie cutată de ani.

— Vino aici! mi-a strigat ea. Vreau să-ți arăt ceva.

M-am apropiat. Ea și-a așezat palma pe trunchiul copacului.

— Niciun copac nu e la fel de pregătit să vorbească precum un fag. Mai ales unul bătrân. Ascultă!

Ridicându-și privirea către ramuri, Rhia a început să scoată un sunet încet, șuierat. Imediat, ramurile au început să se legene drept răspuns, șoptind ușor. Pe când ea își tot schimba ritmul, înălțimea și volumul sunetelor, copacul părea să răspundă întocmai la fel. Curând, fata și copacul purtau o conversație intensă și animată.

După o vreme, Rhia s-a întors către mine și a vorbit din nou în limba noastră.

— Acum încearcă și tu.

— Eu?

— Tu. Mai întâi, pune mâna pe trunchiul lui.

Încă neîncrezător, m-am supus.

— Acum, înainte de a vorbi, ascultă.

— Am auzit deja ramurile.

— Nu asculta cu urechile. Ascultă cu *mâna.*

Palma mea s-a lipit de cutele trunchiului; degetele mele s-au unit cu scoarța rece și netedă. Curând, am simțit în vârful

degetelor o vagă pulsație. Vibrația s-a întins încet în mână și apoi mi-a urcat în braț. Aproape că puteam simți ritmul subtil al aerului și al pământului curgând prin trupul copacului, un ritm care combina forța unui talaz al oceanului cu dulceața respirației unui copilaș.

Fără să-mi dau seama, am început să scot un sunet foșnitor, la fel ca Rhia. Spre surprinderea mea, ramurile mi-au răspuns, legănându-se grațios deasupra mea. O șoaptă a vibrat în aer. Îmi venea să zâmbesc, știind că, deși nu îi înțelegeam cuvintele, copacul chiar vorbea cu mine.

Am spus, către Rhia și către bătrânul fag:

— Într-o bună zi, aș vrea să învăț limba asta.

— Nu-ți va servi la nimic, dacă Druma moare. Doar aici copacii din Fincayra sunt încă treji pentru a vorbi.

Am ridicat din umeri.

— Ce-aș putea eu să fac pentru tine? Ți-am spus deja că nu sunt persoana din visul tău.

— Uită de visul meu! Tu ai ceva deosebit. Ceva… special.

Cuvintele ei m-am impresionat. Chiar dacă eu, unul, nu credeam cu adevărat în ele, faptul că Rhia credea însemna ceva. Pentru prima dată după ceea ce părea un timp îndelungat, m-am gândit la mine, cum stăteam așezat pe iarbă, concentrat asupra unei flori, forțând-o să-și deschidă petalele una câte una. Apoi mi-am adus aminte unde mă dusese acest drum și m-am înfiorat.

— Cândva, a existat ceva special, am răspuns. Dar acea parte din mine a dispărut.

Ochii ei albaștri cenușii m-au sfredelit și mai adânc.

— Orice-ar fi fost, se află în tine acum.

— Nu mă am decât pe mine și căutarea mea – care probabil mă va duce departe de aici.

Ea a clătinat cu hotărâre din cap.

— Asta nu e tot ce ai.

Dintr-odată, am înțeles despre ce vorbea probabil. Galatorul! În realitate, nu avea nevoie de mine. Voia pandantivul pe care îl purtam la gât, ale cărui puteri nici nu începusem să le înțeleg. Nu conta cum ajunsese la concluzia că îl aveam. Important era că ea, cumva, știa. Ce prost fusesem să cred, chiar și pentru o clipă, că văzuse ceva special la mine. La persoana mea, și nu la pandantiv.

— Tu nu mă vrei, de fapt, pe mine, am mârâit.

Expresia ei a devenit nedumerită.

— Așa crezi tu?

Înainte să pot răspunde, Belea și-a înfipt deodată cu putere ghearele în umărul meu. Am tresărit de durere. Cu greu m-am abținut să nu lovesc pasărea, dar știam că ar fi putut să mă atace cu tot atâta ferocitate cum atacase acel șobolan ucigaș lângă pârâu. Tot ce puteam face era să suport acea durere, în vreme ce eram cuprins de disperare că mă alesese pe mine drept reazem. Dar de ce mă alesese pe mine? Ce voia el, de fapt? Nu aveam absolut nicio idee.

— Uite! Rhia a arătat spre o fulgerare strălucitoare de roșu și purpuriu iridescent care dispărea între copaci. Pasărea alleah! A pornit pe urmele ei, apoi s-a oprit și s-a uitat înapoi după mine. Vino! Hai să ne apropiem de ea! Pasărea alleah este un semn de noroc. N-am mai văzut una de mulți ani.

Cu aceste cuvinte, s-a repezit după pasăre. Am observat că vântul părea să sufle printre copaci în acel moment, făcând ramurile să sporovăiască agitate. Dar dacă ele chiar spuneau ceva, Rhia nu le dădea nicio atenție. Am urmat-o repede.

Am urmărit pasărea, peste crengi căzute la pământ și prin ierburi țepoase. De fiecare dată când ne apropiam suficient pentru a o privi mai bine, ea își lua zborul într-o explozie de culori vibrante, arătându-ne doar suficient din coada împănată, cât să vrem să vedem mai mult.

În cele din urmă, pasărea alleah s-a lăsat pe o ramură joasă, într-un pâlc de copaci uscați. Cel mai probabil alesese locul acela deoarece ramurile suple, vii din jur se legănau nebunește în vânt. Pentru prima dată, nicio frunză nu îi mai ascundea penele strălucitoare. Rhia și eu, gâfâind după ce alergasem în urmărirea ei, am rămas cât de nemișcați am putut, studiind creasta de un purpuriu aprins de pe capul păsării și exploziile de stacojiu de pe coadă.

Rhia abia își putea stăpâni încântarea.

— Hai să vedem cât de mult ne putem apropia!

A început să se furișeze spre pasăre, dând la o parte o creangă uscată.

Dintr-odată, Belea a fluierat ascuțit. M-am tras înapoi la explozia sonoră din urechea mea, iar șoimul și-a luat zborul. Mi s-a oprit inima preț de o bătaie, când mi-am dat seama că avea

de gând să atace frumoasa pasăre.

— Nu! am strigat.

Rhia și-a fluturat disperată brațele.

— Oprește-te! Oprește-te!

Șoimul nu ne-a dat nicio atenție. Scoțând un alt fluierat furios, a țâșnit ca o săgeată direct către prada sa. Pasărea alleah, luată prin surprindere, a țipat de durere când Belea și-a înfipt adânc ghearele în gâtul ei moale și a lovit-o cu ciocul în ochi. Dar ea a răspuns, luptând cu o violență surprinzătoare. Creanga a pocnit sub ei. Cu penele zburând în aer, cele două păsări s-au rostogolit la pământ. Rhia a alergat într-acolo, cu mine alături. Am ajuns lângă păsări și am încremenit amândoi.

În fața noastră, pe frunzele cafenii, Belea, cu ghearele pătate de sânge, stătea pe trupul prăzii sale nemișcate. Am observat că pasărea alleah părea să aibă un singur picior. Probabil că celălalt îi fusese rupt în timpul atacului. Mi s-a făcut rău la vederea acelor pene boțite, a acelor aripi luminoase care nu aveau să mai zboare niciodată.

Apoi, în vreme ce noi priveam uluiți, pasărea alleah a început să se preschimbe. A ieșit din vechea ei piele, asemenea unui șarpe care năpârlește. Ceea ce a rămas în urmă era o piele fragilă, aproape transparentă, marcată de creste acolo unde fuseseră pene. Între timp, aripile păsării s-au evaporat, în vreme ce coada împănată s-a transformat într-un trup lung și șerpuit, acoperit cu solzi de un roșu stins. Capul a devenit mai prelung, cu fălci masive, pline de dinți ascuțiți care puteau ușor reteza o mână. Doar ochii, la fel de roșii ca solzii, rămăseseră neschimbați. Creatura asemănătoare cu un șarpe zăcea moartă, cu pielea subțire a fostului ei corp prinsă de coaste.

Am luat-o pe Rhia de braț.

— Ce înseamnă asta?

Cu o față cadaverică, s-a întors încet spre mine.

— Înseamnă că șoimul tău ne-a salvat viața.

— Ce e… chestia aia?

— Aia e – sau a fost – un spectru schimbător. Se poate transforma în orice formă vrea, așa că e deosebit de periculos.

— Fălcile alea par destul de periculoase.

Cu un aer posac, Rhia a împuns cu un băț pielea lepădată.

— Cum am spus, un spectru schimbător se poate transforma în orice. Dar întotdeauna există un defect, ceva care îl trădează,

dacă te uiți cu atenție.

— Pasărea are un singur picior.

Rhia a arătat către ramurile încă șopotitoare de dincolo de creatura moartă.

— Copacii au încercat să mă avertizeze, dar eu nu i-am ascultat. Un spectru schimbător în Druma! Asta nu s-a mai întâmplat până acum. Of, Emrys... visul mi se adeverește văzând cu ochii!

M-am aplecat și am întins mâna către șoim, care acum își ciugulea aripile. Belea și-a lăsat capul într-o parte, apoi în cealaltă, după care a sărit pe încheieturii mâinii mele, care îl aștepta. Cu pași rapizi, înaintând într-o parte, a urcat repede pe brațul meu și s-a instalat din nou pe umăr. Dar, de data asta, greutatea lui nu mă mai deranja atât de tare.

M-am întors spre Rhia, a cărei frunte era încruntată de presimțiri rele.

— Ne-am înșelat cu toții în privința acestui mic luptător. Până și Arbassa s-a înșelat, am spus.

Ea a clătinat din cap.

— Arbassa nu s-a înșelat.

— Dar...

— Când Arbassa a închis ușa, n-a făcut-o ca să țină afară șoimul. Rhia a inspirat adânc: A fost ca să te țină *pe tine* afară.

Am făcut un pas în spate.

— Copacul crede că sunt primejdios pentru tine?

— Da.

— Și tu crezi asta?

— Da. Dar am hotărât să te las totuși să intri.

— De ce? Asta a fost înainte de visul tău.

Ea m-a cercetat într-un fel ciudat.

— Într-o bună zi, poate că îți voi spune.

18. Numele regelui

Cea de-a doua mea vedere s-a mutat de la pielea spectrului schimbător, fragilă ca o frunză uscată, la crengile vii, șopotitoare, din Druma.

— Spune-mi ce se întâmplă în Fincayra!

Rhia s-a încruntat – o expresie nefirească la ea.

— Știu doar puțin, ceea ce am aflat de la copaci.

— Spune-mi ce știi!

A întins mâna spre mine, înfășurându-și arătătorul în jurul arătătorului meu.

— Îmi aduce aminte de un paner cu fructe de pădure dulci care devin acre. Prea acre pentru a fi mâncate, a spus ea și a oftat. Cu câțiva ani în urmă, au început să se întâmple niște lucruri ciudate – lucruri rele. Ținuturile aflate la est de râu, cândva aproape la fel de verzi și de pline de viață ca pădurea asta, au căzut pradă Ruginii. Pământul s-a întunecat, și la fel s-a petrecut și cu cerul. Dar până azi, Druma a fost întotdeauna în siguranță. Puterea ei era atât de mare, încât niciun dușman nu îndrăznea să intre în ea. Până acum.

— Câte spectre sunt?

Belea și-a fluturat aripile, apoi a devenit din nou liniștit.

— Nu știu, mi-a răspuns ea, și cutele de pe frunte i s-au adâncit. Dar spectrele schimbătoare nici măcar nu sunt cei mai răi dușmani ai noștri. Există goblinii războinici. Înainte, stăteau sub pământ, în grotele lor. Dar acum umblă liberi și omoară doar de plăcere. Apoi mai sunt strigoii – morții-vii luptători, care păzesc Castelul Înnegurat. Și e Stangmar, regele care îi comandă pe toți.

Când Rhia a rostit acel nume, crengile vii ce înconjurau copacii morți au început să tremure și să trosnească. Când, în cele din urmă, s-au liniștit, am întrebat:

— Cine e regele ăsta?

Rhia și-a mușcat buza.

— Stangmar e cumplit – imposibil de redat în cuvinte. E greu de crezut, dar am auzit copacii spunând că, atunci când a preluat puterea, nu era atât de rău. Pe vremea aceea, trecea uneori prin Druma pe calul lui mare și negru, chiar oprindu-se pentru a asculta glasurile pădurii. Apoi ceva s-a întâmplat cu el – nimeni nu știe ce – și s-a schimbat. Și-a distrus propriul castel, un loc plin de muzică și de prieteni. Iar pe temelia lui a înălțat Castelul Înnegurat, un loc al cruzimii și al terorii. Rhia a păstrat o tăcere solemnă preț de un moment, apoi a adăugat: Se află departe, spre est, în cea mai adâncă beznă a Dealurilor Întunecate, unde noaptea e fără de sfârșit. N-am auzit de nimeni, în afară de servitorii regelui, care să se ducă acolo și să

se întoarcă viu. De nimeni! Așa că e greu de știut adevărul. Și totuși... se spune că întotdeauna castelul este cufundat în întuneric și se rotește întruna, atât de repede, că nimeni nu l-ar putea ataca vreodată.

Am încremenit, căci mi-am adus aminte de visul meu de pe mare. Până și acum, acel castel cumplit îmi părea atât de real!

— În tot acest timp, Stangmar a otrăvit mare parte din Fincayra. Toate ținuturile de la est de Druma și o parte din cele de la sud au fost „curățate”, așa cum ar zice cei care îi sunt loiali. De fapt, asta înseamnă că frica – frica rece, lipsită de viață – a acoperit totul. Mă duce cu gândul la zăpadă, doar că zăpada e frumoasă. Satele sunt arse. Copacii și râurile au amuțit. Animalele și păsările sunt moarte. Iar uriașii au dispărut.

— Uriașii?

Ochii ei ardeau mânioși.

— Cei dintâi oameni ai noștri și cei mai bătrâni. Uriașii de pe toate pământurile numesc Fincayra căminul lor strămoșesc. Încă înainte ca râurile să înceapă să se rostogolească din munți, pașii uriașilor au lăsat urme pe Fincayra. Cu mult înainte ca Arbassa să răsară ca un puiet, cântecele lor bubuitoare au răsunat peste coamele munților și peste păduri. Chiar și acum, *Lledra,* cel mai vechi cântec al lor, este primul pe care îl aud mulți prunci.

„*Lledra*”. Oare mai auzisem numele ăsta? În mod ciudat, mi se părea cunoscut. Dar cum oare? Poate doar dacă era unul dintre cântecele lui Branwen.

— Uriașii noștri pot crește mai înalți decât un copac. Sau chiar decât un deal. Și totuși, de-a lungul vremurilor, au rămas pașnici. Cu excepția Războaielor Terorii, cu mult timp în urmă – când goblinii au încercat să cotropească vechea cetate a uriașilor, Varigal. De obicei, dacă nu-i înfurie cineva, sunt la fel de blânzi ca niște fluturi. Rhia a bătut cu piciorul în pământ. Dar, cu câțiva ani în urmă, Stangmar a dat poruncă – dintr-un motiv doar de el știut – ca toți uriașii să fie omorâți, oriunde erau găsiți. De atunci, soldații lui i-au vânat fără milă. Deși e nevoie de douăzeci sau chiar de mai mulți soldați pentru a omorî doar unul, aproape întotdeauna reușesc. Cetatea Varigal e acum o ruină, așa am auzit. E posibil ca totuși câțiva uriași să mai fi supraviețuit, deghizați în faleze sau stânci, dar trebuie să stea mereu ascunși, temându-se pentru viața lor. În toate drumurile mele prin Druma, n-am văzut niciodată măcar unul.

M-am uitat la leșul spectrului schimbător.

— Nu există nicio cale de a-l opri pe regele ăsta?

— Dacă există, nimeni n-a găsit-o. Puterile lui sunt imense. Pe lângă armată, a adunat aproape toate Comorile din Fincayra.

— Ce sunt astea?

— Magice. Puternice. Comorile au fost întotdeauna folosite pentru binele acestui pământ și al tuturor creaturilor sale, nu doar pentru folosul unei singure persoane. Dar s-a terminat cu asta. Acum sunt toate ale lui – Sfera de Foc, Aducătorul de Vise, Cele Șapte Unelte Înțelepte. Sabia numită Tăiș-adânc – o sabie cu două muchii, una care poate pătrunde direct în suflet, și cealaltă care poate vindeca orice rană. Cea mai frumoasă dintre toate, Harpa Înflorită, a cărei muzică poate aduce primăvara în orice poiană sau pe orice coastă de deal. Și cea mai urâtă dintre toate, Cazanul Morții.

Vocea ei a scăzut, ajungând doar o șoaptă.

— Numai una dintre comorile legendare n-a căzut încă în mâinile lui. Cea a cărei putere se spune că e mai mare decât a tuturor celorlalte la un loc. Cea numită Galator.

Sub tunică, inima îmi pulsa sub pandantiv.

Degetul ei l-a strâns mai tare pe al meu.

— Am auzit copacii spunând că Stangmar a renunțat să mai caute Galatorul, care a dispărut din Fincayra acum câțiva ani. Și totuși, se zvonește că el continuă să caute ceea ce îi va da puteri depline – ceva ce el numește „Ultima Comoară”. Asta nu poate însemna decât un singur lucru.

— Galatorul?

Rhia a încuviințat încet din cap.

— Oricine știe unde e ascuns se află în cea mai mare primejdie.

Nu mi-a scăpat avertismentul.

— Tu știi că-l am, am spus.

— Da, a răspuns ea calm. Știu.

— Și crezi c-ar putea ajuta la salvarea Drumei.

Ea și-a ținguiat buzele gânditoare.

— Da sau nu. Doar Galatorul însuși poate răspunde. Dar eu cred în continuare că *tu* ai putea ajuta.

M-am dat înapoi, intrând cu gâtul într-o creangă ruptă. Belea a țipat la mine cu reproș.

Dar durerea din gât, la fel ca durerea din ureche, nu m-a

deranjat. Căci auzisem în vorbele ei acel ceva anume pe care nu îmi îngăduisem să-l aud până atunci. Ea vedea cu adevărat ceva valoros în mine. Eram sigur că se înșela. Dar încrederea ei era un soi de comoară în sine, la fel de prețioasă, în felul ei, ca aceea de la gâtul meu.

Brusc, am devenit conștient de aceste cuvinte: „La fel de prețioasă, în felul ei, ca aceea de la gâtul meu”. Atunci, mi-am dat seama că aveam indiciul dorit. Indiciul pe care îl căutam.

Până în acel moment, presupusesem că Galatorul era pur și simplu cunoscut în Fincayra – nu că în realitate *aparținea* acestui loc. Acum știam care era adevărul. Reprezenta cea mai puternică dintre vechile Comori ale acestui pământ. Și e posibil să fi dispărut cam în perioada când Branwen și eu am fost aruncați de mare pe Gwynedd. Dacă aș putea afla cum ajunsese Galatorul în mâinile lui Branwen sau măcar să descopăr câteva dintre secretele lui, atunci probabil aș descoperi și câteva dintre propriile mele secrete.

— Galatorul, am spus. Ce mai știi despre el?

Rhia mi-a dat drumul la mână.

— Nimic. Și acum trebuie să plec. Cu sau fără tine.

— Unde?

A dat să spună ceva, apoi a încremenit, ascultând. Belea, agățat ferm de umărul meu stâng, a încremenit și el.

Părul castaniu despletit al Rhiei a început să se miște asemenea ramurilor când un alt vânt a străbătut pădurea. Trăsăturile i s-au înăsprit de concentrare, și m-am întrebat dacă râsul ei ca un clopoțel avea să mai răsune vreodată printre copacii aceia. Sunetul a continuat să crească, un cor de foșnete și trosnete, de bătăi ritmice și gemete.

Când vântul s-a mai potolit, ea s-a aplecat spre mine.

— Au fost zăriți goblini în pădure. N-am timp de pierdut. M-a prins de tunică. Vrei să vii? Vrei să mă ajuți să găsesc o cale de a salva Druma?

Am șovăit.

— Rhia… îmi pare rău. Galatorul. Trebuie să aflu mai multe despre el. Nu înțelegi?

A mijit ochii. Fără să-și ia rămas-bun, s-a întors și a dat să plece.

M-am dus după ea cu pași mari și am prins un lujer din mâneca ei.

— Îți doresc numai bine, am spus.

— Și eu îți doresc numai bine, a răspuns ea rece.

Un zgomot brusc s-a auzit din tufișurile din spatele nostru. Ne-am răsucit și am văzut un cerb tânăr, căruia începuseră a-i miji coarnele deasupra capului de culoarea bronzului. Cerbul a sărit peste un lemn căzut, grăbindu-se să se îndepărteze de ceva. Pentru o fracțiune de secundă, i-am zărit un ochi cafeniu, întunecat și adânc, plin de spaimă.

M-am încordat, căci mi-am adus aminte de singura dată când mai văzusem un cerb. Doar că atunci spaima mi se citea în privire. Și, în momentul acela, cerbul a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a mă ajuta.

Rhia și-a tras brațul și s-a pus din nou în mișcare.

— Stai! Vin cu tine.

I s-a luminat toată fața.

— Vii?

— Da… dar numai până când drumurile ni se despart.

Ea a încuviințat dând din cap.

— Atunci, măcar pentru o vreme.

— Și unde mergem?

— S-o căutăm pe singura creatură din întreaga Drumă care ar putea să știe ce e de făcut. Cea care se numește Marea Elusa.

Dintr-un motiv oarecare, nu mi-a plăcut cum suna acel nume.

19. Miere

La fel de iute precum cerbul, Rhia a pornit la drum. Deși încă îmi mai simțeam picioarele țepene, m-am străduit să țin pasul cu ea printre tufișurile dese și peste pâraie cu malurile acoperite de mușchi. Chiar și așa, de multe ori a trebuit să se oprească și să mă aștepte.

Deoarece soarele se afla deasupra noastră, trimițând fascicule de lumină către solul pădurii, puteam vedea obstacolele mult mai ușor decât în noaptea trecută. Totuși, m-am împiedicat de suficiente ori, încât Belea să plece, în cele din urmă, de pe umărul meu. A rămas însă prin preajmă, zburând de pe o creangă pe alta. Și, în vreme ce umărul meu se simțea recunoscător pentru că se putea odihni, nu m-a mai deranjat

ochiul lui vigilent, așa cum o făcuse cu puțin timp în urmă.

Pădurea era plină de animale de tot soiul, aflate în mișcare. Păsări cu trupuri mici și cenușii sau cu aripi de un verde intens, ori cu ciocuri galbene uriașe, care călătoreau uneori în stoluri, alteori singure, zburau deasupra capetelor noastre. Veverițe cu ochi mari, castori, o căprioară cu puiul ei și un șarpe auriu au trecut pe lângă mine. În depărtare, lupii urlau. La un moment dat, o siluetă enormă, neagră ca noaptea, a ieșit clătinându-se dintre copaci. Am înghețat, speriat, până când în spatele ei s-au ivit două siluete mai mici, și atunci mi-am dat seama că întâlnisem o familie de urși. Toate creaturile aveau aceeași privire temătoare pe care o văzusem la cerb. Și toate se pare că se îndreptau în direcție opusă față de Rhia și de mine.

Târziu, către prânz, cu nădușeala picurându-mi de pe frunte, am pășit într-o poiană cufundată în umbre. Niște cedri, care păreau foarte bătrâni, se înălțau într-un cerc perfect. Atât de aspră le era scoarța, încât, la prima vedere, puteau fi luați drept o adunare de moșnegi, ale căror plete și bărbi lungi se revărsau peste trupurile lor gârbovite. Chiar și sunetul ramurilor lor ce se mișcau ușor părea diferit de șoaptele altor copaci. Semănau mai degrabă cu niște oameni la o înmormântare, tânguindu-se încet și trist. Apoi am observat în mijlocul poienii o ridicătură prelungă de pământ. Nu era mai lată decât trupul meu și se întindea pe o distanță de două ori cât înălțimea mea. Era înconjurată de pietre rotunde, lustruite, care luceau ca gheața albastră. M-am apropiat cu prudență.

Belea a zburat înapoi pe umărul meu. Dar în loc să se cocoațe pe el ca de obicei, a început să se miște încolo și-ncoace, cu pași bruști, agitați.

Mi s-a tăiat răsuflarea. „Am mai fost aici”. Gândul – convingerea – mi-a trecut prin minte într-o clipă și apoi a pierit. La fel ca parfumul unei flori care apare, pentru ca apoi să dispară înainte de a avea timp să-i descoperi sursa, o amintire vagă mi s-a ivit în minte în treacăt, și după aceea s-a stins. Poate că era doar un vis sau amintirea unui vis. Și totuși, nu puteam scăpa de senzația că, într-un fel pe care nu-l puteam identifica, acea movilă aflată în mijlocul cercului de cedri îmi era familiară.

— Emrys! Vino!

Strigătul Rhiei m-a readus în prezent. Cu o ultimă privire către

movilă și cedrii îndoliați, am părăsit poiana. Curând, n-am mai auzit acel murmur ciudat, deși a continuat să mă urmărească, stăruind în cele mai întunecate colțuri ale minții mele.

Pământul a devenit tot mai umed. Broaștele orăcăiau și strigau atât de tare, încât uneori nici măcar nu-mi puteam auzi propria răsuflare. Bâtlani, cocori și alte păsări de apă se chemau unele pe altele cu voci ciudate, care stârneau ecouri. Aerul a început să miroasă a putreziciune. În cele din urmă, am văzut-o pe Rhia stând lângă ierburile înalte de la marginea unei întinderi întunecate de pământ. Un smârc.

Nerăbdătoare, mi-a făcut semn cu mâna.

— Hai să mergem!

M-am uitat la smârc cu o privire sceptică.

— Trebuie să traversăm chestia asta?

— E drumul cel mai iute.

— Ești sigură?

— Nu. Dar nu mai avem timp. N-ai văzut toate animalele fugind? Dacă reușim, am putea scurta drumul cu vreo oră. Exact de cealaltă parte a smârcului se află dealurile Marii Eluse.

S-a întors pentru a porni prin smârc, dar eu am apucat-o de braț.

— Dar *ce* este Marea Elusa?

Ea și-a tras brațul.

— Chiar nu știu. Adevărata ei identitate este un secret până și pentru Arbassa. Tot ce știu e că, potrivit legendelor, trăiește printre stâncile vii de pe Dealurile Începețoșate. Că știe lucruri pe care nimeni altcineva nu le cunoaște, ba chiar unele lucruri care nu s-au întâmplat încă. Și că este bătrână, foarte bătrână. Am auzit că era aici atunci când Dagda a cioplit primul uriaș din coasta unui munte.

— Ai zis… stânci vii?

— Așa li se spune. Nu știu de ce.

M-am uitat către smârcul presărat cu copaci uscați și bălți puturoase. Un cocor a țipat în depărtare.

— Ești sigură că această creatură o să ne ajute?

— Nu… dar e posibil. Asta, dacă nu ne mănâncă mai întâi.

M-am tras înapoi pe călcâie.

— Să ne mănânce?

— Legendele spun că e mereu flămândă. Și mai aprigă ca un uriaș încolțit.

Belea și-a aplecat capul spre Rhia. A scos un fluierat lung și grav.

Ea și-a înălțat sprâncenele.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— Belea promite să ne păzească. Dar e prima dată când aud o notă de îngrijorare în vocea lui.

Am pufnit.

— Îmi va părea rău pentru Marea Elusa, dacă o să încerce să-l mănânce pe Belea. Pasărea asta nu știe ce înseamnă frica.

— De-aia nu mă bucur că-l aud îngrijorat.

Cu aceste cuvinte, s-a întors din nou către smârc. A pășit pe o bucată de noroi întărit, de pe care a sărit pe o piatră. Pe când porneam după ea, am observat amprentele pașilor noștri în noroi, dar nu mi-am făcut probleme că lăsam urme. Pătrunseserăm deja atât de adânc în pădure, încât nu mai conta.

Am sărit de pe o piatră, pe un trunchi de copac, și apoi din nou pe o piatră, croindu-ne încet drum prin mlaștină. Spre noi se întindeau butuci, cu brațe lungi, uscate. Voci ciudate, cumva diferite de cele ale păsărilor sau broaștelor, răsunau peste apa noroioasă, alăturându-se fluierăturilor ocazionale ale șoimului. De multe ori, pe când ne chinuiam să rămânem în părțile cele mai puțin adânci, ceva lovea suprafața apei sau părea să se miște în adâncurile sale întunecate. Nu-mi dădeam seama niciodată ce provoca o asemenea agitație. Dar nici nu voiam, de fapt, să știu.

În cele din urmă, am ajuns la capătul întinderii de smârc tocmai când o ceață cenușie începea să umple zarea. Ne-am trezit pe un câmp ud, cu ierburi înalte, care se ridica lin, devenind pământ solid. În fața noastră se înălța un deal abrupt, presărat cu stânci, unde brațe de abur se desfăceau către noi.

Rhia s-a oprit.

— Dealurile Încețoșate. Ah, de-aș găsi niște fructe roșii! Nu ne-ar strica o porție suplimentară de putere pentru urcuș. S-a uitat spre mine nesigură și a adăugat: Și pentru ce ne mai așteaptă.

Când am început să urcăm, Belea s-a înălțat de pe umărul meu. A zburat în tăcere, rotindu-se în cercuri încete, maiestuoase, deasupra capetelor noastre. Deși am bănuit că cerceta pădurea în căutarea vreunui semn de primejdie, părea

în același timp să-i facă plăcere și savura libertatea de a se ridica tot mai sus, spre cer.

Ici-colo, printre copaci, apăreau bolovani mari cât toată casa Rhiei. Copacii înșiși deveneau tot mai rari, ținându-se strâns cu rădăcinile lor noduroase de panta dealului. Și totuși, în pofida distanței tot mai mari între trunchiuri, în pădure nu era mai multă lumină. Poate că din pricina umbrei bolovanilor imenși. Sau a ceții ce se răsucea în jurul lor. Sau din alt motiv. Dar pădurea părea din ce în ce mai întunecată.

În vreme ce ne chinuiam să urcăm coasta abruptă, îndoielile se revărsau peste mine asemenea ceții. Orice fel de făptură ar fi fost această Mare Elusa, cu siguranță nu alesese un astfel de loc în care să trăiască pentru că îi plăcea să primească oaspeți. Și dacă goblinii din pădure ne găseau primii? Am strâns în mână Galatorul de sub tunică, ceea ce nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Deodată, am văzut o stâncă mare, cenușie, înălțându-se exact în fața mea. Poate că era doar o iluzie creată de ceața care îmi tulburase cea de-a doua vedere. Dar mi s-a părut mai puțin o piatră și mai degrabă un chip misterios, cu trăsături aspre și neregulate. Un chip ce se holba direct la mine. Apoi am auzit, sau am crezut că aud, un sunet răgușit, ca și cum cineva își dregea glasul. Bolovanul a părut să-și mute puțin greutatea.

N-am mai așteptat să aflu ce s-a întâmplat apoi. În clipa următoare, goneam în susul dealului, împiedicându-mă de rădăcini, de pietre și de propriile picioare.

În cele din urmă, am ajuns pe creastă. Peste gâfâielile mele, am auzit un bâzâit furios. Albine. Mii de albine care roiau în jurul trunchiului rupt al unui copac uscat. Deși era greu să-mi dau bine seama prin negura deasă, copacul părea că fusese de curând frânt, probabil de o furtună. Limpede era faptul că albinele nu se arătau mulțumite de asta.

Rhia, cu mâinile în șolduri, privea cu interes bâzâitul furios.

I-am citit gândurile și am clătinat din cap.

— Doar nu te gândești, am spus eu gâfâit, să le iei mierea… nu?

Ea a rânjit viclean.

— Niciodată nu poți să mănânci suficientă miere. Ar dura doar un minut să iau puțină. Nu ne-ar încetini din drum.

— N-ai cum. Uită-te la toate albinele alea!

Chiar atunci, Belea a coborât în zbor, bucurându-se de un ultim picaj înainte de a ateriza pe umărul meu. Pasărea asta cu siguranță adora să zboare. S-a instalat și a scos un ciripit mulțumit. M-a surprins cât de familiar, aproape firesc, mi se părea să-l am lângă mine. Cu totul altfel decât cu o zi în urmă. Și-a strâns pe spate aripile vărgate și și-a lăsat capul într-o parte, spre mine.

Dintr-un impuls, i-am făcut cu ochiul.

Belea mi-a făcut și el cu ochiul.

Rhia continua să cerceteze trunchiul frânt.

— Dac-aș putea găsi o cale de a le distrage atenția albinelor. Doar pentru câteva secunde… și mi-ar fi de-ajuns.

Cu un țipăt brusc, Belea și-a luat din nou zborul, îndreptându-se direct către roi. A coborât în picaj și s-a năpustit asupra albinelor, lovindu-le cu aripile, apoi s-a îndepărtat în ceață. Roiul a pornit-o după el.

— Ce nebunie! Pasărea aia se dă în vânt după lupte la fel de mult ca tine…

Dar nu m-am mai obosit să termin, căci Rhia deja se cățăra pe trunchiul retezat, în căutarea depozitului de miere al albinelor. Am ascultat cu atenție să aud vreun bâzâit, dar nu am auzit nimic. Am alergat la Rhia. M-am tras în sus pe o creangă joasă și am auzit trunchiul pocnind și clătinându-se, nesigur pe baza lui.

— Ai grijă, Rhia! am strigat. Se poate răsturna peste noi în orice clipă.

Dar ea nu mă auzea. Concentrată, deja se apleca peste vârful zimțat al trunchiului rupt.

M-am ridicat pe creangă și m-am aplecat pe lângă ea. Sub noi se afla un rezervor auriu de miere, înconjurat de pereți de faguri la fel de groși cât pieptul meu. Bucăți de ramuri rupte, scoarță de copac și fagure pluteau în siropul dens. Am băgat mâna înăuntru, am scos un pumn plin și am băut lichidul dulce, lipicios. Niciodată nu mai gustasem o miere atât de bună. Rhia părea să fie de aceeași părere, căci era ocupată să se ospăteze cu ambele mâini odată, în timp ce mierea îi picura pe obraji și pe bărbie.

— Ar trebui să plecăm, a spus ea, în cele din urmă. Mai ia o ultimă gură.

Am văzut o bucată mare de fagure care plutea chiar mai jos de mine și am apucat-o. Am tras de ea, dar refuza să se miște.

M-am încordat, am apucat-o cât de tare am putut și am tras-o cu toată forța.

În acea clipă, obiectul s-a ridicat din miere cu un urlet asurzitor. Brusc, mi-am dat seama că nu apucasem un fagure, ci vârful unui nas imens, ca o pătlăgică. Rhia a țipat ascuțit când eu m-am tras într-o parte, pentru a mă îndepărta de capul acoperit cu miere, care se ridica spre noi. În aceeași clipă, trunchiul gros a pocnit la bază, s-a înclinat și s-a rupt. Prăvălindu-se peste coasta dealului, ne-a târât și pe noi după el.

20. Shim

Rhia și eu am căzut pe povârnișul dealului. Înaintea noastră, trunchiul greu, încărcat cu miere și cu ceea ce se ridicase din adâncurile ei, s-a rostogolit și a săltat peste creastă, prinzând viteză în vreme ce aluneca. În cele din urmă, s-a lovit de un bolovan uriaș și s-a desfăcut în bucăți.

Când, în sfârșit, m-am oprit din rostogolit, lumea din jurul meu a continuat să se rotească o vreme. Pe jumătate amețit, m-am chinuit să mă ridic în capul oaselor.

— Rhia!

— Aici! A săltat capul din iarbă undeva mai jos de mine, cu miere și rămurele încâlcite în șuvițele ei de păr castaniu.

Ne-am întors în același timp către geamătul care venea dinspre rămășițele trunchiului. Rhia a întins mâna către mine și și-a înfășurat arătătorul în jurul arătătorului meu. Ne-am ridicat în picioare și ne-am apropiat cu grijă.

Lângă bolovan am văzut o moviliță, acoperită complet cu miere, bețișoare și frunze. Apoi, movilița s-a rostogolit, s-a scuturat viguros și s-a ridicat în fund.

— E un om, am spus, pe un ton plin de uimire. Un omuleț micuț.

— Un pitic, m-a corectat Rhia. Nu știam că au mai rămas pitici în Fincayra.

Doi ochi rozalii s-au deschis de sub masca de miere.

— Voi doi vă-nșelați. Total, oribil, dezgustător! Io nu-s pitic.

Rhia a părut destul de sceptică.

— Nu? Atunci ce ești?

Omulețul și-a suflat niște miere din nasul bulbos. În vreme ce de pe bărbie îi curgea miere, și-a lins degetele, palmele și încheieturile mâinilor. După ce și le-a curățat, s-a uitat agitat în stânga și-n dreapta.

— Tu nu ești prietenă cu regele, așa-i?

Rhia s-a încruntat.

— Bineînțeles că nu.

— Și prietenul tău cu păr negru, de colo, care trage de nasurile altor oameni?

— Nici el nu e.

— Sigur, precis, absolut nu e?

Rhia nu s-a putut abține să nu zâmbească larg.

— Sigur, precis, absolut nu e.

— Bine, atunci.

Omulețul s-a chinuit să se dezlipească de pământ, ca să se poată ridica în picioare. S-a apropiat cu pași mari de Rhia. Deși îi venea doar cu puțin deasupra genunchiului, și-a dat capul pe spate cu mândrie.

— Io nu-s pitic. Io-s uriaș.

— Ce ești? am exclamat și am început să râd.

Omulețul s-a uitat urât la mine, cu ochii lui rozalii aprinși. Apoi mândria a părut să-i dispară. Fața i-a căzut, și umerii i s-au lăsat în jos.

— Io-s un uriaș foarte, foarte, foarte *mic.* Io vreau, chiar vreau să pot fi mare. Cum cred că trebuie să fie un uriaș.

— Nu te cred. M-am aplecat mai mult, să-l văd mai bine. Nu mi se pare că arăți ca un uriaș. Nici măcar ca unul mic.

— Dar io-s un uriaș.

— Atunci, eu sunt o ciupercă.

— Și de ce umblă o ciupercă de colo-colo și trage alți oameni de nas?

Rhia a izbucnit în râs, făcând să se scuture toate frunzele de pe haina ei de viță.

— Lasă-l în pace, Emrys! Dacă zice că e un uriaș, atunci foarte bine, îl cred.

Simțindu-se reabilitat, omulețul și-a mângâiat burta proeminentă.

— Și io chiar mă ospătam bine, fără să deranjez pe nimeni, până când am fost întrerupt.

— Pe mine mă cheamă Rhia. Dar pe tine?

Aruncând o privire agitată peste umăr, el a mormăit:

— Nu po’ să fii prea grijuliu în zilele astea. A făcut un pas micuț spre noi. Numele meu e Shim.

L-am privit suspicios.

— Și spune-ne, Shim, întotdeauna când bei miere înoți în ea?

— Sigur, precis, absolut! Dacă vrei să nu fi înțepat de albine, asta-i cea mai bună metodă.

Amuzată, Rhia a zâmbit.

— Ai dreptate. Dar trebuie să fie greu să ieși din nou afară.

Micul uriaș a bolborosit:

— Tu, tu râzi de mine!

— Deloc, l-am necăjit eu. Nu ești câtuși de puțin caraghios. M-am străduit din răsputeri să-mi stăpânesc râsul, dar a izbucnit din mine fără să vreau. Am hohotit, ținându-mă de burtă.

Omulețul s-a repezit la mine și mi-a tras un șut puternic în picior. Veselia mi s-a stins. Cu un mârâit, am dat să mă arunc asupra lui.

— Nu, stai! Te rog, stai! a strigat Shim, ascunzându-se după picioarele Rhiei. Shim nu vrea să te lovească. Zău, sincer, cinstit!

— Cu siguranță ai vrut! Am încercat să-l înșfac pe omulețul lipicios din spatele Rhiei. Când o să pun mâna pe tine, o să ciupesc mai mult decât nasul ăla!

— Încetează! mi-a cerut Rhia. M-a apucat de umăr. Nu avem timp de-așa ceva. Am zăbovit destul aici.

M-am dat înapoi, fără tragere de inimă.

— Probabil c-ai dreptate. Oricum, albinele alea o să se întoarcă dintr-o clipă în alta, cu acele pregătite de luptă. Am aruncat o privire către Shim. Dac-aș fi în locul tău, aș face o baie bună, până nu se năpustesc asupra ta.

Ochii rozalii s-au făcut mari de spaimă.

— Asupra lui Shim?

— Sigur, precis, absolut!

Micul uriaș a icnit.

— Shim chiar urăște să fie înțepat!

Spunând acestea, s-a repezit în ceața rotitoare din spatele bolovanului. Dar abia dispăruse, când l-am auzit țipând îngrozit. M-am repezit împreună cu Rhia să vedem ce se întâmplase.

Câteva clipe mai târziu, am țipat și noi. Ne-am prăbușit, rostogolindu-ne, într-o groapă adâncă, ce se deschidea direct în

pământ. În cele din urmă, ne-am oprit din cădere. Lumea devenise complet întunecată.

— Ohhh, capul meu! am gemut.

Ceva s-a zvârcolit sub mine.

— Dă-te jos de pe mine, prostule!

Un braț sau un picior, lipicios și acoperit cu țărână și frunze, m-a lovit direct în față.

— Au! Ai grijă, bilă de miere nepricepută!

— Încetează! a strigat Rhia. Trebuie să găsim o cale de a ieși de aici.

— Dar ce-i aici? am întrebat. Trebuie să fi căzut într-o groapă. Una adâncă. Atât de adâncă, încât nu văd nicio lumină acolo, sus. Și pipăie numai podeaua! E toată găurită, nu ca o stâncă normală.

— Pooot să răspuuund la întrebăăările voastre, a răsunat o voce tunătoare din adâncimile întunecate. Mi-ați găsiit bârlooogul.

— Al cui bârlog? am întrebat imediat în cor.

A urmat un moment lung de tăcere.

— Bârlooogul Maaarii Eluuusa.

21. Marea Elusa

Pereții gropii păreau să se cutremure de forța vocii.

Rhia s-a lipit de mine. M-am chinuit să văd ceva, dar a doua mea vedere era inutilă într-o asemenea beznă totală. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să încalc promisiunea făcută la Caer Myrddin și să-mi folosesc puterile pe care, poate, le mai aveam. Oricum o făceam doar pentru a ne proteja. Dar simplul gând mi-a trezit din nou toate vechile temeri, așa că am rămas nemișcat.

— Tu ești, a șoptit Shim în întuneric, creatura care... care mănâncă totul?

— Eu mănâââânc doar ce vreaaau, a răsunat vocea adâncă, iar vibrațiile ei au continuat să ne lovească. Acuum spuneeeți-mi cine suuunteți, înaiiinte să vă mănâââânc.

Însuflețit de curaj, mi-am dres glasul.

— Numele meu e... Emrys.

— Emryyys de uuunde?

De data asta, vocea mea a fost mai slabă.

— Nu știu.

— Și eu sunt Rhia, din pădurea Druma.

După un moment de tăcere, Marea Elusa a rostit tunător:

— Ciiine maai e aiiici?

Niciun răspuns.

— Ciiine maai e aiiici?

Vocea a fost atât de puternică, încât bucăți de țărână s-au desprins din pereți și ne-au căzut în cap.

Niciun răspuns. Doar un icnet despre care am presupus că era gâfâitul rapid al micului uriaș speriat.

— El e Shim, a răspuns Rhia. Tot din Druma. A inspirat adânc. Te rog, nu ne mânca! Avem nevoie de ajutorul tău.

— Peeentru ceee?

— Ca să salvăm Druma! Casa mea.

— Și casa ta, am adăugat eu.

Pentru o clipă, nimeni n-a scos un cuvânt.

Apoi, deodată, lumina a umplut groapa. Ne-am uitat unul la altul, muți de uimire. Căci ne aflam într-o grotă enormă, săpată în stâncă. Deși pereții din jurul nostru luceau ușor, nu se vedea o sursă anume de lumină. Și, mai misterios, nu se vedea nicio urmă de Marea Elusa. În afară de noi, grota luminoasă era goală.

— Unde e? am întrebat, cercetând pereții strălucitori ai grotei.

Fruntea Rhiei s-a acoperit de cute.

— Habar n-am.

În tot acest timp, Shim stătea cu fața ascunsă în mâini și tremura.

— Și lumina asta…, am întins mâna către perete. Uite! Vine chiar din stânci.

— Cristale, a spus Rhia uimită. O peșteră cu cristale strălucitoare.

Într-adevăr, pereții, tavanul și podeaua acestei peșteri emiteau o lumină limpede, mișcătoare. Cristalele scânteiau și fulgerau în jurul nostru, ca și cum lumina soarelui, revărsată peste un râu vălurit, fusese turnată în însuși interiorul Pământului. Eram convins că și fața mea strălucea, căci, deși în zilele când puteam vedea cu propriii mei ochi, când culorile erau mai profunde și lumina mai puternică, nu avusesem niciodată parte de ceva atât de frumos ca peștera aceea de cristal. Apoi

am simțit o căldură bruscă pe piept. M-am uitat sub tunică și am tresărit. Galatorul strălucea la fel de intens ca pereții! O lumină verde vibrantă se revărsa din inima prețioasă a pandantivului. Am ridicat ochii și am văzut-o pe Rhia cum mă privea zâmbind.

— Vă place peștera mea?

O voce nouă, veselă și subțirică, a plutit spre noi de lângă unul dintre pereți.

În vreme ce Shim continua să tremure de frică, eu și Rhia ne-am aplecat mai aproape de acel perete. Acolo, într-o spirală mare de cristale, atârna o plasă delicată. Firele sale radiau din centru asemenea luminii unei stele. Pe această plasă se legăna un păianjen, de mărimea unei unghii. Capul și spatele lui micuțe erau acoperite cu perișori minusculi, care sclipeau la fel de albi ca înseși cristalele.

— Îmi place foarte mult, am răspuns.

— Îmi aduce aminte de toate stelele pe care le-am văzut vreodată, a spus și Rhia.

Am privit păianjenul, m-am uitat la cocoașa rotundă a spatelui său cum tremura când s-a cățărat pe un fir mai sus.

— Tu ești…, am început eu.

— Eu sunt Marea Elusa, a declarat vocea.

— Dar vocea ta era mult mai… *puternică* înainte.

Păianjenul cel alb m-a ignorat și a agățat un fir de mătase de cel pe care stătea. L-a aruncat peste o secțiune ruptă a plasei și a sărit mai jos. După ce și-a încheiat reparația, s-a întors repede în centru.

— Cum de ai putut să dai impresia că ești atât de puternică? am întrebat din nou.

— Oh, pot să fiu puternică, atunci când vreau. Păianjenul a făcut un semn către Shim. Suficient de puternică pentru a mânca bucățica aia de acolo dintr-o singură înghițitură.

Micul uriaș, cu fața tot în mâini, a scos un geamăt.

— Dacă n-am chef să-mi mănânc oaspeții, a continuat cu vocea ei veselă și subțirică, mă fac mică pentru o vreme. Stomacul mi se strânge, chiar dacă apetitul, nu. Oricum, aparența și realitatea sunt rareori identice. Așa cum, cu siguranță știi deja, Emrys. E prima regulă a magiei.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Nu știu nimic despre magie! Doar că e periculoasă, foarte periculoasă.

— Atunci știi totuși ceva despre magie.

— Asta e tot ce voi ști vreodată.

— Foarte rău. S-ar putea s-o găsești de folos în viitor.

— Eu, unul, nu. Nu există magie în viitorul meu. Cel puțin, nu vreuna făcută de mine.

Elusa-păianjenul a părut să mă studieze preț de o clipă.

— Dacă spui tu… În clipa aceea, Elusa a văzut un cărăbuș de două ori cât ea de mare, care zburase în plasă, și s-a repezit la el, l-a mușcat de gât, apoi a așteptat să înceteze să se mai zbată. Într-o fracțiune de secundă l-a legat bine cu un fir de mătase. I-a smuls un picior și a început să-l rontăie. Și totuși, îmi place să mănânc. Partea asta din aparență e realitate.

— Ne poți ajuta? a rugat-o Rhia. Druma… e în necaz.

Marea Elusa a smuls un alt picior din cărăbuș.

— Bineînțeles că e în necaz! La fel ca tot restul Fincayrei. La fel de multe necazuri precum are bietul cărăbuș, care e mâncat puțin câte puțin. Abia acum ți-ai dat seama de asta?

Rhia a lăsat capul în jos.

— Eu… n-am vrut să cred.

— Până acum, când Rugina a ajuns, practic, la ușa ta! Ai așteptat prea mult.

— Știu. Dar poate mai e timp. O să ne ajuți?

Păianjenul a mai mușcat o dată din picior și a mestecat lacom.

— Ce aștepți de la mine?

— Ai putea să ne explici ce se întâmplă.

— De ce? A mai mestecat puțin. Mi-ar lua prea mult timp să vă spun totul. O să rămân fără mâncare, și atunci va trebui să vă mănânc pe voi.

— Spune-mi doar dacă poate fi oprit. De ceva. Apoi Rhia a adăugat, aruncându-mi o privire: Sau de cineva.

Păianjenul a ridicat un picior și s-a scărpinat pe cocoașa spatelui său păros.

— O să vă spun doar atât: Fincayra – și asta include Druma – este sortită pieirii, dacă nu cumva regele pe care îl numiți Stangmar nu poate fi răsturnat.

— Răsturnat?! E posibil?

— Totul depinde, a declarat păianjenul, de ceea ce Stangmar numește „Ultima Comoară”. Ceva ce a avut odată, apoi a pierdut, cu mult timp în urmă.

Mi-am coborât privirea spre tunica mea, sub care lucea Galatorul.

— Poți să ne spui care sunt puterile sale? am zis eu.

Păianjenul s-a gândit o vreme la întrebare înainte să răspundă.

— Ultima Comoară poartă în ea puteri mărețe, mai mărețe decât îți închipui tu. A mai înșfăcat un picior și i-a mușcat jumătatea inferioară. Stangmar e convins că, atunci când o va găsi, puterea lui va fi completă.

Rhia a oftat.

— Are dreptate, a spus ea.

— Nu! Se înșală. Nu puterea lui va fi completă, ci înrobirea lui.

— Înrobirea?

— De către cel mai cumplit spirit dintre toate, cel cunoscut sub numele de Rhita Gawr.

Am încremenit.

— Pentru Rhita Gawr, regele tău nu e decât un instrument în atingerea țelului său mai important. Păianjenul a rontăit genunchiul cărăbușului, apoi a plescăit din buze, satisfăcut. Acela de a domina lumea întreagă, Pământul și Cealaltă Lume. Aceasta e adevărata lui dorință. A plescăit din nou, înainte de a crănțăni încheietura. Adversarul lui suprem, Dagda, se luptă cu el pe mai multe fronturi, prea multe pentru a le enumera. Și totuși, Rhita Gawr deja l-a câștigat de partea lui pe Stangmar și s-a folosit de rege pentru a obține controlul asupra celei mai mari părți din Fincayra. Prea puține lucruri mai stau acum în calea lui, și cel mai important dintre ele este... Un alt plescăit, un alt crănțănit. Ultima Comoară. Dacă și aceasta ajunge în mâinile lui, cu siguranță va pune stăpânire pe Fincayra. După aceea, Rhita Gawr va deține controlul asupra punții dintre Pământ și Cealaltă Lume. Nu va mai avea mult până să pună mâna pe Pământul însuși. Tare, dar gustos – despre piciorul ăsta vorbesc. Și dacă se întâmplă așa ceva, totul e pierdut.

M-am încruntat, încercând să înțeleg.

— Dar regele nu știe că e folosit astfel?

— Știe. Dar a fost corupt de Rhita Gawr cu mult timp în urmă. Păianjenul a înghițit și ultima bucățică a celui din urmă picior. Apoi să șters cu grijă la gură, folosindu-și cele două brațe aflate mai aproape de cap, și a adăugat: Stangmar și-a pierdut puterea de a face propriile alegeri.

— Și totuși, dacă ar putea fi cumva răsturnat, e posibil ca Rhita Gawr să fie oprit.

— Poate.

Rhia, cu un aer descurajat, s-a rezemat de un perete de cristale strălucitoare.

— Dar cum? a întrebat ea.

Marea Elusa a mușcat din abdomenul cărăbușului.

— Mm, cât se poate de fraged!

— Cum? a repetat Rhia.

Păianjenul a înghițit.

— A mai rămas o singură posibilitate. Nu, nu. De fapt, nu e deloc o posibilitate.

— Care anume?

— Castelul regelui trebuie distrus.

Rhia a clipit des.

— Castelul Înnegurat?

— Da. Este creația tiranului Rhita Gawr, și, prin zidurile sale, puterea spiritului malefic pătrunde în Stangmar și în oștirea lui. Vedeți voi, strigoii înșiși sunt o parte a castelului pe care îl păzesc. Păianjenul a mușcat iarăși din abdomenul cărăbușului. Mm! Ce bun! Ce ziceam? Ah, da, strigoii! De aceea, ei nu se aventurează niciodată în afara zidurilor castelului. Dacă puteți distruge castelul, atunci îi veți distruge și pe ei.

— Dar e imposibil! a exclamat Rhia. Castelul Înnegurat se învârtește mereu și e tot timpul întunecat. Ar fi cu neputință de atacat, ca să nu mai vorbim de distrus.

— Există o cale. Păianjenul, continuând să mestece, s-a întors către mine. Așa cum există o cale pentru un orb să vadă din nou.

Am tresărit.

— De unde știi asta?

— În același fel în care tu poți desluși cu cea de-a doua vedere a ta lucruri pe care alții nu le pot desluși cu ochii lor.

La aceste cuvinte, m-am întors spre Rhia.

— Scrisul de pe pereții din Arbassa! De aceea e invizibil pentru tine.

— Și, dacă se întâmplă să supraviețuiești, a continuat Marea Elusa, cea de-a doua vedere a ta ar putea să se îmbunătățească. Într-o bună zi, e posibil nu numai să vezi, dar să și înțelegi.

— Vrei să spui că m-ar putea ajuta să citesc ce scrie?

— Dacă supraviețuiești.

— Cu-adevărat?

— Nu-ți subestima cea de-a doua vedere! Va veni vremea când s-ar putea să ajungi să te bazezi pe ea. S-o iubești. Poate chiar mai mult decât ți-ai iubit vreodată ochii. A tăcut suficient cât să rontăie fruntea cărăbușului. Deși se întâmplă să iubesc și eu ochii... Mm!

Rhia i s-a adresat păianjenului:

— Ai zis că există o cale.

Folosindu-se de trei dintre brațele sale, creatura cea albă a apucat ce mai rămăsese din cărăbuș și a mai luat o mușcătură din abdomen. A mestecat încet, savurându-i gustul.

— E posibil să n-am timp să vă explic. De fapt, ar trebui să plecați de-aici cât mai puteți. O să termin bucățica asta în curând, și apoi, cu pofta mea de mâncare, mă tem c-o să vină rândul vostru.

Shim a gemut din nou, cu fața îngropată în mâini.

— Care e calea?

— Știți de Cazanul Morții? a întrebat păianjenul, curățându-și unul dintre brațe.

Cu o expresie sumbră, Rhia a încuviințat din cap, răspunzând:

— Știu doar că oricine e aruncat în el moare imediat.

— Adevărat. Dar tot adevărat e și faptul că are un punct slab fatal. Dacă cineva ajunge în el de bunăvoie, nu cu forța, atunci cazanul însuși va fi distrus.

— Să se bage în el de bunăvoie? Cine-ar face așa ceva?

— Nu cineva care ar vrea să trăiască pentru a vedea o nouă zi. Păianjenul a mai molfăit puțin, plescăind din buze. Și totuși, în același fel, și castelul are un punct slab. Unul mărunt, poate, dar totuși un defect.

— Care e?

— Există o veche profeție, la fel de veche ca înșiși uriașii.

La auzul acestor vorbe, Shim și-a desfăcut degetele, doar atât cât să privească printre ele.

Păianjenul s-a legănat, trecând pe un alt fir, a tras de acolo o veche antenă, pe care o victimă o lăsase în urmă, și a înfulecat-o dintr-o singură înghițitură. Apoi s-a întors la cărăbușul aproape mâncat și a cântat.

Unde în întuneric un castel se rotește,
Ce-i mic va fi mare, sfârșitul se ivește.
Doar când uriașii în sală vor dansa
Orice barieră se va nărui și va cădea.

— Ce-nseamnă? a vrut Rhia să știe. „Doar când uriașii în sală vor dansa…”?

— „Orice barieră se va nărui și va cădea”. Mi-am dat deoparte o șuviță de păr de pe față. Așadar, zidurile castelului se vor prăbuși, dacă uriașii dansează acolo?

Păianjenul a terminat cu abdomenul cărăbușului și i-a rupt una din aripi.

— Așa zice profeția.

Rhia s-a întunecat la față.

— De aceea Stangmar a vânat toți uriașii! Probabil că a auzit și el profeția. Face tot ce poate pentru a se asigura că nu se va împlini niciodată.

Păianjenul a rontăit ce mai rămăsese din aripă.

— Inclusiv distrugerea cetății Varigal, cea mai veche dintre toate.

— Ohhh! a gemut micul uriaș. Shim nu vorbește serios când zice că vrea să fie mare. Nu vorbește serios. Zău, sincer, cinstit!

Marea Elusa a aruncat o privire spre masa tremurătoare de pământ, crenguțe și miere.

— Mi-e milă de tine, micșoratule. Căci, deși părinții tăi s-au tras din rasa uriașilor, tu n-ai înțeles că a fi mare înseamnă mai mult decât dimensiunea oaselor.

— Dar Shim e fericit să fie mic! A fost doar o toană să vrea să devină mare. Mare și mort! Shim e mai fericit mic, dar viu.

— Așa să fie! a replicat păianjenul. Acum, trebuie să vă avertizez. Din bucățica asta a mai rămas o singură aripă și o parte din cap. A smuls aripa, și-a îndesat-o în gură și a mestecat-o în doar câteva secunde. Mm! Acum mai e doar capul. Încă mi-e foarte foame. Și-am obosit să stau în dimensiunea asta. Dacă nu plecați curând din peștera mea, voi fi silită să gust puțin din brațele și picioarele voastre.

Rhia m-a apucat de braț.

— Are dreptate. Hai să plecăm de aici!

— Dar cum?

— Nu sunt convinsă, a răspuns Elusa-păianjenul, dar cred că

v-ați putea cățăra pe cristale.

— Desigur! a exclamat Rhia. Hai să mergem!

A început să urce repede pe peretele strălucitor, folosind cristalele mai mari pentru se prinde cu mâinile de ele și a-și sprijini picioarele. Shim a trecut pe lângă ea, escaladând peretele drept pe cât de repede se puteau mișca mâinile și picioarele sale scurte. A lăsat în urma lui, pe cristale, o dâră de sirop lipicios. Văzându-mă cum stau mai jos de ea, Rhia mi-a strigat:

— Hai repede! Sau o să urmezi tu după cărăbușul ăla!

Am șovăit, căci voiam să o mai întreb ceva pe Marea Elusa.

— Haide! a repetat Rhia.

— Ia-o înainte! i-am strigat. Vin și eu imediat!

— N-ar fi rău să te miști mai repede! Păianjenul s-a întins după capul cărăbușului, lăsând în urmă doar un fir de mătase. Pe de altă parte, arăți cam sfrijit, dar comestibil.

— Te rog, mai spune-mi un singur lucru, am implorat-o pe Elusa. Despre casa mea. Adevărata mea casă. Poți să-mi spui unde e? Galatorul – care lucește chiar aici – e singurul meu indiciu.

— Ah, Galatorul! Vino mai aproape și arată-mi-l!

— Nu îndrăznesc. Ai putea să…

— Vai de mine, dar tu chiar ai mai multă carne pe tine decât credeam.

— Te rog! am strigat. Atunci îmi poți spune cum s-o găsesc pe mama mea adevărată? Pe tatăl meu? Adevăratul meu nume?

Înghițind ultima bucățică din cărăbuș, păianjenul a răspuns:

— Nu pot să-ți spun. Asta e pentru… Ia te uită, tu chiar miroși neobișnuit de interesant. Vino mai aproape, băiete! Vino mai aproape! Da! Laaasă-mă să mă uiiit mai biiine!

Pe măsură ce vocea păianjenului creștea, la fel se întâmpla și cu dimensiunile lui. Dar eu nu am rămas acolo, ca să văd transformarea. Am ieșit, cățărându-mă, din peșteră cu toată viteza de care am fost în stare.

22. Întâlnire în ceață

Am ieșit din peșteră în mijlocul fuioarelor de ceață. De-abia o

deslușeam pe Rhia, deși se afla la doar câțiva pași de mine. Lângă ea era Shim, atât de acoperit cu bețe, și țărână, și frunze, încât arăta mai degrabă ca un munte micuț decât ca o persoană în miniatură. Am aruncat o privire spre Galator și am văzut că nu mai strălucea.

Rhia stătea așezată într-un crâng de ulmi, unde cinci copăcei crescuseră în jurul unui soc. M-a privit cum ies din peșteră, vizibil ușurată. Apoi s-a rezemat de ulmul bătrân din mijlocul pădurii. A început să îi vorbească, șoptindu-i în tonuri joase, foșnitoare. Drept răspuns, copacul s-a legănat încet pe rădăcinile sale, scârțâind cu o voce care suna îngrozitor de tristă.

După un timp, Rhia s-a întors către mine, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Copacul ăsta a văzut mai bine de două sute de primăveri în pădurea Druma. Dar acum e convins că a văzut-o pe ultima din viața lui. În fiecare zi plânge pentru viitorul copiilor săi. L-am încurajat să nu-și piardă speranța, dar a spus că mai are o singură speranță: să trăiască suficient de mult cât să poată face măcar un lucru cât de mic pentru a feri Druma de goblinii războinici. Din păcate, acum se așteaptă doar să moară de tristețe.

Shim, care stătea în picioare lângă ea, și-a frecat nasul murdar de noroi și și-a lăsat privirea în jos.

Tot ce-am putut face a fost să dau din cap supărat și să privesc ceața ce se revărsa printre noi. Deodată, am simțit aroma dulce a florilor de măr.

— Păreți așșșa de sssumbri! a rostit o voce familiară.

— Cwen! Rhia a sărit în picioare. Ce vânt te-aduce aici? Tu nu ieși aproape niciodată la plimbare.

Trecându-și o mână rămuroasă pe dinaintea feței, Cwen a ieșit din ceață.

— N-ar fi trebuit sssă mă iau după voi. A șovăit, cu o urmă de frică în ochii ei ca două lacrimi. Essste posssibil sssă mă ierți, totușșși?

Rhia a mijit ochii.

— Ai făcut ceva îngrozitor.

În acea clipă, șase goblini războinici uriași s-au ivit din ceață și ne-au înconjurat în grabă. Ochii lor îngușți scânteiau sub coifurile ascuțite, brațele lor musculoase ieșeau de sub platoșele

ce le acopereau umerii, mâinile lor cu trei degete strângeau plăselele săbiilor late. Broboane de sudoare se adunau pe pielea lor verde-cenușie.

Unul dintre ei, care purta banderole roșii deasupra coatelor, și-a fluturat spada către Cwen. Cu o voce hârâită, șuierată, a întrebat:

— Care dintre ei îl are?

Cwen a aruncat pe furiș o privire către Rhia, care se uita la ea uimită și furioasă.

— Mi-au promisss că pot sssă folosssesc Galatorul pentru a deveni din nou tânără. Și-a fluturat degetele zbârcite. Nu înțelegi? Mâinile mele nu ssse vor mai usssca!

Rhia s-a înfiorat de durere.

— Nu pot să cred că faci asta, după atâția ani...

— Care? a hârâit goblinul.

Cwen a îndreptat un deget noduros spre mine.

Goblinul războinic a intrat în păduricea de ulmi și și-a ațintit vârful sabiei spre pieptul meu.

— Dă-mi-l acum! Sau o să te doară foarte tare!

— Nu uita ce-ai zisss! a insistat Cwen. Mi-ai promisss să nu le faci rău.

Goblinul s-a răsucit spre ea. Un zâmbet subțire i-a arcuit buzele.

— Am uitat. Dar am făcut vreo promisiune și pentru tine?

Ochii lui Cwen s-au căscat de spaimă. A dat să se tragă înapoi.

— Nu! a strigat Rhia.

Era prea târziu. Sabia goblinului a vâjâit prin aer, retezându-i lui Cwen un braț.

Ea a țipat, ducându-și mâna la rana deschisă din care țâșnea un sânge maroniu.

— Așa!

Râsul șuierat al goblinului a umplut aerul.

— Acum nu mai trebuie să-ți faci griji pentru mâna aia bătrână!

Țipând îngrozită, cu sângele curgându-i din brațul ciuntit, Cwen a dispărut, împleticindu-se, în ceață.

— Lăsați-o să plece, a hârâit goblinul. Avem treburi mai importante de făcut. M-a împuns în gât cu sabia lui, din care picura sânge maroniu. Așa, deci unde rămăsesem?

Am înghițit în sec.

— Dacă mă omori, n-o să știi niciodată cum funcționează.

O expresie sinistră s-a așternut pe chipul goblinului.

— Acum, că mi-ai amintit, stăpânul meu chiar mi-a zis să-l las în viață pe cel care-l poartă. Dar n-a zis nimic despre prietenii tăi.

Am simțit că mi se taie răsuflarea.

— Dar poate că, dacă accept să-ți cruț prietenii, o să-mi spui cum funcționează. I-a făcut cu ochiul altui goblin. Atunci, dragul meu stăpân și eu o să avem ceva târguială. S-a răsucit către Shim, care tremura de frică, și i-a tras un picior cu atâta putere, încât l-a zburat în cealaltă parte a pădurii. Să încep distracția cu piticul ăsta murdar? Nu, nu cred. S-a întors către Rhia, cu ochii lui îngușți scânteind. O fată a pădurii! Ce plăcere neașteptată!

Rhia s-a dat înapoi. Goblinul a dat din cap și doi membri ai bandei lui s-au repezit la ea. Fiecare a apucat-o de un braț acoperit de frunze.

— Dă-mi-l! mi-a poruncit goblinul.

M-am uitat la Rhia, apoi din nou la el. Cum puteam să renunț la Galator?

— Acum!

Nu m-am mișcat.

— Bine atunci. O să ne distrăm în timp ce tu te hotărăști. A făcut o mișcare din încheietura mâinii către Rhia. Pentru început, rupeți-i brațele!

Imediat, goblinii i-au smucit la spate brațele. În aceeași clipă, Rhia a strigat:

— N-o face, Emrys! Nu…

A țipat de durere.

— Nu! m-am rugat eu.

Am scos Galatorul din tunică. Nestematele scânteiau întunecat în ceață.

— Cruț-o!

Goblinul a rânjit sălbatic.

— Mai întâi, dă-mi-l!

Cei ce o țineau pe Rhia i-au răsucit mai tare brațele, aproape ridicând-o de la pământ. Ea a țipat din nou.

Am scos de la gât șiretul de piele. Pădurea era tăcută și nu se auzea decât scârțâitul trist al ulmului bătrân. Am ținut o clipă

în mână pandantivul prețios, apoi i l-am întins goblinului.

El mi l-a smuls din mână. S-a uitat la obiectul cu nestemate și a șuierat încântat, în vreme ce limba lui verzuie îi dansa pe buze. Apoi mi-a zâmbit afectat.

— M-am răzgândit. Mai întâi o să-ți omor prietenii, și pe urmă o să te întreb cum funcționează.

— Nu!

Toți goblinii au râs, cu un șuierat. Piepturile lor imense se scuturau de gluma conducătorului lor, în vreme ce Rhia se crispa de durere.

— Bine, a hârâit goblinul. Poate c-o să fiu îndurător. Arată-mi cum funcționează. Acum!

Am șovăit, căci nu știam ce să fac. Dacă ar exista vreodată un moment în care să-mi încalc jurământul și să-mi invoc puterile, acesta era. Îndrăzneam s-o fac? Dar chiar în vreme ce îmi puneam această întrebare, mintea mi s-a umplut de flăcări mari, pârjolitoare. Țipetele lui Dinatius. Mirosul propriei mele cărni arse.

„Încearcă, lașule!” a strigat o voce dinlăuntrul meu. „Trebuie să încerci!” Și totuși, la fel de imperios, o altă voce a replicat: „Să nu mai faci asta niciodată! Ultima oară ți-ai distrus ochii. De data asta îți vei distruge chiar sufletul. Să nu mai faci asta niciodată!”

— Arată-mi! mi-a poruncit goblinul.

În ciuda negurii tot mai dense, am văzut cum i se încordează mușchii. A ridicat sabia, îndreptând lama către gâtul Rhiei.

Încă șovăiam.

În acea clipă, un vânt ciudat, care se întețea cu fiecare clipă, a scuturat ramurile bătrânului ulm din mijlocul crângului. Scârțâitul lui a crescut, ajungând ca un țipăt. Goblinul s-a uitat în sus și, în același moment, copacul s-a desprins din rădăcină și s-a răsturnat. Goblinul a avut timp doar să urle în agonie înainte ca ulmul să se prăbușească peste el.

M-am întins după Galator, care căzuse pe jos. Mi-am trecut din nou șnurul de piele pe după gât. Cu cealaltă mână, am înșfăcat sabia goblinului căzut și am început să lovesc un alt membru al bandei. Goblinul, mult mai puternic decât mine, m-a împins repede în trunchiul copacului căzut.

Goblinul s-a dat înapoi, ca să mă poată doborî. Deodată, a încremenit. Pe față i s-a așternut o expresie de groază cumplită

– o groază pe care o mai văzusem doar o dată, la Dinatius, pe când flăcările îl înghițeau.

M-am răsucit. Apoi am încremenit și eu. Sabia mi-a căzut din mână, căci, din vălătucii de ceață, s-a ivit un păianjen alb uriaș, cu maxilarele salivând.

— Foaaame, a mugit marele păianjen, cu o voce care mi-a înghețat sângele în vene. Mi-e foaaame!

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Rhia m-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras din drumul Marii Eluse. Însoțiți de țipetele goblinului încolțit, amândoi am luat-o la fugă în josul dealului, urmați îndeaproape de Shim. Micul uriaș fugea aproape la fel de repede ca noi, iar picioarele lui ridicau un nor de țărână și frunze.

Doi dintre goblinii războinici s-au ferit de monstru, lăsându-și tovarășii să se descurce singuri, și au pornit după noi. Șuierând și blestemând, fluturându-și săbiile în aer, ne-au urmărit printre bolovanii învăluiți de ceață. Deși ne-am repezit cu toată viteza în josul dealului, distanța dintre noi și ei se micșora constant. Curând, ajunseseră aproape de Shim.

Pe neașteptate, din ceață s-a ivit un râu. Rhia a strigat:

— Apă! Săriți în apă!

Cum nu era timp de întrebări, Shim și eu am ascultat-o. Ne-am aruncat în valurile repezi. Goblinii au sărit după noi, lovind curentul cu săbiile lor.

— Ajută-ne! a strigat Rhia, deși habar n-aveam către cine.

Apoi a bătut cu putere suprafața apei cu palmele.

Imediat, în mijlocul ei a început să se înalțe creasta unui val. Un braț uriaș de apă, lucitor, s-a ridicat și ne-a adunat pe Rhia, Shim și pe mine în palma sa. Degetele lichide s-au strâns în jurul nostru ca o cascadă, în vreme ce mâna ne ridica sus, deasupra revărsării de apă. O ploaie de stropi, scânteind în culorile curcubeului, ne înconjura. Brațul ne-a purtat iute în aval, lăsându-i pe urmăritorii noștri mult în spate.

Câteva minute mai târziu, brațul s-a contopit din nou cu râul însuși și ne-a aruncat pe un banc de nisip. Am ieșit pe mal, uzi până la piele, dar teferi. Iar în cazul lui Shim, și mult mai curat.

23. Pierderi considerabile

Rhia s-a prăbușit pe mal, cu straiul ei de frunze ud lucind în soare. În vreme ce suprafața râului revenea la normal, un deget subțire de apă a trecut peste mâna ei. A rămas acolo preț de o clipă, apoi a pierit în nisip.

Dar ea nu a părut să observe. Posomorâtă, a dat cu piciorul în stuful de culoarea smaraldului, de pe malul râului.

M-am așezat lângă ea.

— Îți mulțumesc că ne-ai salvat.

— Mulțumește-i râului, nu mie. Râul Necurmat e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei din pădure. El m-a scăldat când eram doar un prunc, m-a spălat când eram o copilă. Acum ne-a salvat pe toți.

M-am uitat la apă, apoi la Shim, care se trântise pe spate la soare. Pentru prima dată, hainele lui nu mai erau acoperite de pământ și miere, și i-am văzut bine cămașa largă, țesută dintr-un soi de scoarță de copac gălbuie.

Deodată, mi-am adus aminte de ochiul încercuit de galben al șoimului. Oare curajosul șoim scăpase de roiul de albine? Dacă nu, supraviețuise el mâniei lor? Și dacă așa se întâmplase, avea să poată vreodată să mă găsească din nou? Îmi simțeam umărul ciudat de gol, fără el.

M-am întors din nou spre Rhia, care arăta mai posacă decât mine.

— Nu pari prea veselă.

— Cum aș putea fi veselă? Azi am pierdut doi prieteni – unul vechi, altul mai nou. Mi-a cercetat chipul. Pe Cwen o știu de când m-a găsit abandonată, cu atâta vreme în urmă. Pe bătrânul ulm l-am cunoscut doar cu câteva minute înainte să se prăbușească pentru a ne feri de rău. Nu puteau să fie mai diferiți de-atât – ea, strâmbă și adusă de spate, el, înalt și drept. Un prieten mi-a furat loialitatea, celălalt mi-a oferit viață. Dar îi jelesc pe amândoi.

Am oftat.

— Ulmul ăla nu-și va mai vedea puieții.

Ea și-a ridicat puțin bărbia.

— Arbassa n-ar fi de acord cu asta. Arbassa ar spune că se vor întâlni din nou în Cealaltă Lume. Că ne vom întâlni cu toții,

într-o bună zi.

— Tu chiar crezi asta?

Ea a tras adânc aer în piept.

— Nu… sunt sigură. Știu că *vreau* să cred. Dar dacă ne vom întâlni cu adevărat, după Lunga Călătorie, asta chiar nu știu.

— Ce Lungă Călătorie?

— E drumul către Cealaltă Lume, după ce un locuitor al Fincayrei moare. Așa cum zice Arbassa, cu cât o persoană are mai mult de învățat atunci când moare, cu atât mai mult va dura Lunga ei Călătorie.

— În cazul ăsta, chiar dacă Cealaltă Lume e reală, mie-mi va lua o *eternitate* să ajung acolo.

— Poate că nu. Rhia a aruncat o privire spre râul repede curgător, apoi s-a uitat din nou la mine. Arbassa mi-a mai spus că, uneori, cele mai curajoase și sincere suflete sunt scutite cu totul de Lunga Călătorie. Sacrificiul lor este atât de mare, încât sunt duse direct în Cealaltă Lume, chiar în clipa morții.

Am pufnit neîncrezător.

— Și atunci, în loc să moară, ele pur și simplu… dispar? În secunda asta sunt aici, zvârcolindu-se de durere, și în secunda următoare se trezesc în Cealaltă Lume, dansând voioase? Nu prea cred.

Rhia și-a lăsat capul în jos.

— Chiar pare greu de crezut.

— E imposibil! Mai ales dacă ei oricum nu sunt capabili de un asemenea sacrificiu.

— Cum adică?

— Dacă sunt prea lași. Mi-am mușcat buza. Rhia, eu… aș fi putut să fac mai mult, mult mai mult, ca să te ajut.

Ea s-a uitat la mine cu înțelegere.

— Ce-ai fi putut face mai mult?

— Eu am unele… mă rog, puteri. Nimic care să aibă legătură cu Galatorul. Nici n-am început încă să le înțeleg. Doar că sunt foarte mari… prea mari.

— Puteri, precum cea de-a doua vedere a ta?

— Da, dar mai mari. Mai aprige. Mai nestăpânite. Am tăcut o clipă și am ascultat apele învolburate ale Râului Necurmat. Eu n-am cerut niciodată asemenea puteri. Pur și simplu au venit ele la mine. Odată, într-un moment de furie, le-am folosit greșit, și m-au costat ochii. Pe un alt băiat l-a costat mult mai mult.

Puterile alea nu erau menite muritorilor. Am promis să nu le mai folosesc niciodată.

— Cui i-ai promis?

— Lui Dumnezeu. Marelui Vindecător din rugăciunile lui Branwen. Am promis că, dacă voi reuși cumva să văd din nou, voi renunța pentru totdeauna la puterile mele. Brusc, mi s-a uscat gura. Adevărul e că mă tem de ele. Mă tem cu toată ființa mea. Am smuls o tulpină de stuf din apa puțin adâncă și am răsucit-o între degete. Branwen mi-a zis odată că Dumnezeu mi-a dat acele puteri pentru a le folosi, dacă aș reuși să învăț cum să le stăpânesc. Să le folosesc *bine*, a zis ea, cu înțelepciune și dragoste. Dar cum poți folosi cu înțelepciune ceva de care ți-e frică să te atingi? Cum poți folosi cu dragoste ceva ce îți poate distruge ochii, viața, însuși sufletul? E imposibil!

Ea a rămas tăcută o vreme, înainte să răspundă. Apoi a făcut un semn cu mâna către valurile cu creste alburii.

— Râul Necurmat pare să fie doar o dungă de apă, curgând de aici până acolo. Și totuși, e mai mult. Mult mai mult. El este tot ceea ce cuprinzi cu ochii și tot ceea ce se ascunde dincolo de suprafața lui.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Totul. Eu cred că Branwen a avut dreptate. Dacă cineva – Dumnezeu, Dagda sau altcineva – ți-a dăruit niște puteri deosebite, atunci trebuie să le folosești. La fel cum Râul Necurmat are propriile puteri pe care le folosește. Tu ești tot ceea ce ești.

Am clătinat din cap.

— Așa c-ar trebui să-mi nesocotesc promisiunea?

— Nu o nesocoti, dar întreabă-te dacă asta e cu adevărat ceea ce acest Dumnezeu a vrut să faci.

— El mi-a dat înapoi vederea.

— El ți-a dat înapoi *puterile.*

— Asta e o nebunie! am exclamat. Habar nu ai…

Un fornăit puternic din apropiere m-a întrerupt. Am tresărit, gândindu-mă că venea de la un mistreț. Apoi s-a auzit din nou, și mi-am dat seama că nu era, de fapt, un mistreț. Era Shim. Adormise pe bancul de nisip.

Rhia a privit lung silueta micuță.

— Sforăie suficient de tare, încât să poată fi cu-adevărat un uriaș.

— La el, cel puțin, îți dai seama ce e în realitate doar dintr-o singură privire. La mine, nu e chiar atât de simplu.

Ea s-a întors din nou spre mine.

— Îți faci prea multe griji pentru ceea ce ești. Pur și simplu fii tu însuți, și până la urmă vei afla.

— Până la urmă! M-am ridicat în picioare, mânios. Nu te-apuca să-mi vorbești mie de viața mea. Ocupă-te de-a ta, te rog!

S-a ridicat și ea, cu fața la mine.

— S-ar putea să-ți fie de folos să te gândești și la viața altcuiva, în afară de a ta. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de preocupat doar de sine însuși. Ești cea mai egoistă persoană pe care am întâlnit-o vreodată! Chiar dacă ești… S-a oprit brusc. Las-o baltă! Pleacă și mai fă-ți niște griji pentru tine!

— Cred că exact asta am să fac.

M-am îndepărtat cu pași apăsați și am intrat în pădurea deasă de lângă Râul Necurmat. Prea furios ca să mă mai uit pe unde calc, am trecut prin tufișuri, julindu-mi gleznele și zgâriindu-mi coapsele. Asta m-a înfuriat și mai mult, și am blestemat cu voce tare. În cele din urmă, m-am așezat pe un trunchi putrezit, care deja ajunsese aproape o movilă de pământ.

Deodată, am auzit o voce aspră strigând:

— Puneți mâna pe el!

Doi goblini războinici, aceiași de care scăpaserăm în amontele râului, au sărit din tufișuri și m-au trântit la pământ. Unul din ei a îndreptat o sabie spre pieptul meu. Celălalt a scos un sac mare, făcut dintr-o pânză cafenie, cusută grosolan.

— Gata cu șmecheriile de data asta, a mârâit goblinul cu sabia. I-a făcut semn celuilalt cu o mână groasă, gri-verzuie. Bagă-l în sac!

În acea clipă, din cer s-a auzit un fluierat pătrunzător. Goblinul cu sabia a scos un strigăt și s-a dat în spate, cu brațul însângerat de ghearele care îi săpaseră în carne.

— Belea!

M-am rostogolit departe de luptă și am sărit în picioare.

Șoimul, cu ghearele crestând și aripile fluturând în fața goblinului, l-a împins câțiva pași mai în spate. De câte ori goblinul lovea cu sabia, Belea se repezea spre fața lui, atacându-i cu ghearele ochii de sub coiful ascuțit. În pofida avantajului staturii mari a goblinului, ferocitatea micului șoim se

dovedea prea puternică.

Dar Belea nu s-a gândit că și celălalt goblin avea să intre în luptă, înainte de a apuca să-l avertizez să fie atent, cel de-al doilea războinic a biciuit aerul cu mâna lui puternică. A prins șoimul la jumătatea picajului. Belea s-a lovit cu putere de trunchiul unui copac și a căzut ametit la pământ. A rămas zăcând acolo, complet nemișcat, cu aripile larg întinse.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cum primul goblin și-a ridicat sabia pentru a-l ciopârți pe șoim în bucăți. Apoi ceva m-a lovit în cap, și ziua s-a transformat în noapte.

24. Schimbul

Conștient din nou, m-am ridicat iute în șezut. Deși capul mi se mai învârtea, am reușit să disting crengile mari ale copacilor din jur. Am tras adânc în piept aerul umed, pătrunzător. Am ascultat șoaptele abia murmurate ale ramurilor, care sunau ciudat de sumbru. Și am știut că trebuia să mă aflu tot în pădurea Druma.

Nici urmă de goblini. Sau de Belea. Oare totul fusese doar un vis urât? Atunci, de ce mă durea atât de tare capul?

— Văd că te-ai trezit.

Am tresărit și m-am întors.

— Shim! Ce s-a-ntâmplat?

Micul uriaș m-a cercetat prudent.

— Tu nu ești niciodată prea drăguț cu Shim. O să mă lovești dacă-ți zic?

— Nu, nu! Poți fi sigur de asta. N-o să te lovesc. Spune-mi doar ce s-a întâmplat.

Încă reticent, Shim și-a frecat gânditor nasul ca o pară.

— N-o să te lovesc. Sigur, precis, absolut!

— Bine. Păstrând distanța, a început să umble încolo și-ncoace pe pământul acoperit cu mușchi. Fata cea drăguță te aude cum te lupți. Se supără că goblinii te prind. Vrea să te găsească, da’ io îi zic că asta-i o nebunie. Încerc, chiar încerc!

Aici, începe să-și tragă nasul. Ochii lui, mai rozalii ca de obicei, mă priveau mijiți. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz, făcând o curbă largă în dreptul nasului.

— Da’ ea nu-l ascultă pe Shim. Io merg cu ea, da’ io sunt

speriat. Foarte, foarte, foarte speriat. Mergem prin pădure și găsim locul în care te lupți cu goblinii.

L-am apucat de braț. Deși mic, i l-am simțit la fel de musculos ca al unui marinar.

— Ai văzut un șoim? Unul mic?

Uriașul cel pitic s-a tras deoparte.

— Ea găsește niște pene, pline de sânge, lângă un copac. Da' niciun șoim. Ea e tristă, Shim vede. Șoimul ăsta e prietenul tău?

„Prieten". Cuvântul m-a surprins la fel de mult pe cât m-a întristat. Da, pasărea pentru care cu o zi în urmă aș fi dat orice doar ca să scap de ea devenise într-adevăr prietena mea. Exact când m-a părăsit. Din nou am simțit durerea de a pierde ceea ce de-abia găsisem.

— Și tu ești trist.

— Da, am răspuns încet.

— Atunci, n-o să-ți placă și restul. Nu e drăguț, absolut deloc.

— Spune-mi!

Shim s-a dus către o rădăcină viguroasă de tsuga și s-a așezat, cu un aer abătut.

— Ea se ia după urmele tale. Shim vine și el, da' io sunt din ce în ce mai speriat. Găsim locul unde au tabăra goblinii. Ei se ceartă. Se împing și strigă. Apoi… ea face schimbul.

Am icnit.

— Schimbul?

O altă lacrimă s-a rostogolit pe obrazul lui, ocolindu-i nasul.

— Îi zic să n-o facă! îi zic! Da' ea-mi șoptește să tac și se furișează la sacul în care ești tu. Îl dezleagă, te trage afară, până la tufișurile astea. Încearcă, amândoi încercăm, să te trezim. Da' tu ești ca mort. Așa că se bagă ea în sac în locul tău! Încerc s-o opresc, da' ea zice…

— Ce? Spune-mi!

— Zice că trebuie s-o facă, pentru că tu ești singura speranță a Drumei.

Mi-am simțit inima cum se transformă în plumb.

— Pe urmă, goblinii nu se mai ceartă. Fără să se uite în sac, pleacă cu ea.

— Nu! Nu! Nu trebuia să facă asta!

Shim s-a făcut mic.

— Știam că n-o să-ți placă asta.

— De îndată ce-o s-o găsească, o să… oh, o să fie îngrozitor!

— Da, e cu adevărat îngrozitor.

Prin minte mi-au trecut imagini cu Rhia. Ospătându-se, sub ramurile încărcate de fructe ale copacului shomorra. Arătându-mi constelațiile din cele mai întunecate părți ale cerului noptatic. Întâmpinându-l pe Arbassa cu o ploaie de rouă pe față. Înfășurându-și degetul în jurul degetului meu. Privindu-mă pe mine și pe Galatorul scânteietor, în peștera de cristal.

— Cei doi prieteni ai mei, singurii, dispăruți în aceeași zi. Am lovit cu pumnul în iarba presărată cu mușchi. Întotdeauna mi se întâmplă asta! Orice găsesc pierd apoi.

Umerii înguști ai lui Shim s-au lăsat în jos.

— Și nu putem face nimic să oprim asta, a zis.

Mi-am întors fața spre el.

— Oh, ba da, putem! Deși eram amețit, m-am silit să stau în picioare. Plec după ea.

Shim s-a tras înapoi, gata să cadă pe spate de pe rădăcină.

— Ești complet smintit!

— Poate că sunt, dar n-am de gând să pierd fără luptă singurul prieten care mi-a mai rămas. Mă duc după ei, oriunde or fi dus-o. Chiar dacă asta înseamnă să merg tocmai până la Castelul Înnegurat.

— Smintit, a repetat Shim. Tu ești complet smintit!

— Încotro au luat-o?

— În josul râului. Merg repede.

— Atunci, așa voi merge și eu. La bună vedere!

— Stai! Shim m-a apucat de genunchi. Și io-s complet smintit.

Deși m-a mișcat intenția micului uriaș, am clătinat din cap.

— Nu, nu te pot lua, Shim. O să mă încurci doar.

— Io nu-s deloc un luptător. Asta așa e. Mi-e frică de aproape orice. Da'-s complet smintit.

Am oftat, știind că nici eu nu eram cine știe ce luptător.

— Nu, am spus.

— Te rog frumos.

— Nu.

— Fata aia. Ea e tare dulce cu mine, dulce ca mierea! Io vreau doar s-o ajut.

Preț de câteva clipe, am cercetat fața privind în sus de lângă genunchiul meu.

— În regulă, am spus, în cele din urmă. Poți veni.

PARTEA A TREIA

25. Un toiag și o lopată

Vreme de mai multe ore, am urmat cursul Râului Necurmat, cățărându-ne peste pietre netede și crengi joase. La un moment dat, râul a cotit spre sud, iar noi am ajuns la marginea de răsărit a pădurii Druma. Printre copacii răriți, am văzut dunga strălucitoare a râului și, dincolo de ea, întinderile cufundate în umbră ale Ținuturilor Ruginii. Din acest punct de observare, nu aveam nicio îndoială că Râul Necurmat fusese cursul de apă scânteietoare pe care îl zărisem de pe dună în prima mea zi pe Fincayra. La ceva depărtare în josul râului, am distins un grup de bolovani în formă de ou. Se aflau pe ambele maluri și cel puțin unul ședea în mijlocul apei. Albia părea mai lată și mai puțin adâncă în acel loc. Dacă așa era, atunci ar fi fost un loc bun de trecut pe celălalt mal. Acolo, fuseseră plantați mai mulți copaci în șiruri paralele, asemenea unei livezi. Dar dacă era într-adevăr o livadă, mai jalnică decât așa nu văzusem vreodată.

Niște crenguțe au trosnit în spatele meu. M-am întors și l-am văzut pe Shim, chinuindu-se să iasă dintre niște ferigi. Mai multe brațe verzi se înfășuraseră în jurul picioarelor lui scurte și dolofane. În vreme ce se răsucea și țopăia prin ferigi, cămașa lui galbenă lăbărțată, picioarele păroase și nasul proeminent îl făceau să arate mai degrabă ca o marionetă prost îmbrăcată decât ca o persoană adevărată. Dar părul lui castaniu aspru (încă plin de miere, țărână și bețe), ca să nu mai zic de ochii lui rozalii aprinși, arăta clar că era viu. Și furios.

— Sminteală! a murmurat când, în cele din urmă, s-a eliberat din ferigi. Asta e sminteală!

— Dacă vrei, poți să te întorci, i-am sugerat.

Shim și-a încrețit nasul bulbos.

— Știu ce gândești! Vrei să nu merg cu tine! Și-a îndreptat spatele, ceea ce nu l-a făcut să fie mai înalt decât genunchiul meu. Ei bine, merg. Merg s-o salvez.

— Nu va fi ușor, să știi.

Micul uriaș și-a încrucișat brațele și m-a privit încruntat.

Mi-am mai întors o dată cea de-a doua privire către întinderile de dincolo de râu. M-a surprins că totul, chiar și copacii din livadă, avea tonuri mai spălăcite decât ce văzusem în pădurea Druma. Toată intensitatea culorilor pe care restul Fincayrei o adăugase vederii mele avea să dispară de îndată ce traversam râul. Începusem să mă obișnuiesc să văd culori mai vii în pădure și îndrăzneam să sper că cea de-a doua vedere a mea se îmbunătățise. Dar acum știam adevărul. Cea de-a doua vedere a mea era la fel de ștearsă ca înainte, la fel de ștearsă ca peisajul dinaintea mea.

Și tot ca înainte, acea culoare ciudată roșu-maronie picta câmpiile de pe celălalt mal. Toate ținuturile dinspre est, în afară de crestele negre din depărtare, aveau culoarea pe care Rhia o descrisese ca de „sânge uscat”.

Am tras adânc în piept aerul proaspăt de pădure. Am ascultat, probabil pentru ultima oară, șoaptele nesfârșite ale ramurilor. Abia începusem să percep varietatea și complexitatea acestui limbaj al copacilor, uneori subtil, alteori copleșitor. M-am întrebat ce mi-ar putea spune chiar acum, dacă le-aș putea înțelege șoaptele. Mi-am promis, în sinea mea, că, dacă aveam să mă întorc vreodată în această pădure, trebuia să îi învăț obiceiurile și să îi prețuiesc secretele.

Tocmai deasupra capului meu, o ramură de tsuga a tremurat, umplând aerul cu o aromă pătrunzătoare. Am întins mâna și am frecat câteva din acele ei plate între degetul mare și arătător, sperând oarecum că asta îmi va face mâna să miroasă pentru totdeauna a pădure. Fără să mă gândesc prea bine, mi-am înfășurat degetele în jurul ramurii. Am prins-o cu putere, ca și cum aș fi strâns mâna unei persoane. Am tras, îndeajuns cât să simt cum ramura se leagănă.

Deodată, creanga s-a rupt. Ținând-o încă strâns în mână, am căzut în ferigi – și peste Shim.

— Prostule netot! Omulețul minuscul s-a ridicat în picioare, a încercat să mă lovească tare peste braț, nu m-a nimerit și a căzut din nou în ferigi. Ce faci? a strigat el din învălmășeala de frunze verzi. Aproape m-ai strivit.

— Scuze, am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez fața serioasă. Ramura s-a rupt.

Din spatele nasului imens, doi ochi rozalii mă priveau furioși.

— Shim aproape s-a frânt!

— Am zis că-mi pare rău!

S-a ridicat din nou, mârâind furios.

— Te fac eu să-ți pară rău!

Și-a încleștat pumnul, pregătindu-se pentru o altă lovitură.

În aceeași clipă, atenția mi-a fost atrasă spre ramura din mâna mea. Am constatat cu mirare cum coaja ei a început să se curețe singură. În același timp, rămurelele mai mici, prinse pe tulpina principală, au început să se rupă una câte una, lăsându-și acele în poala mea. Coaja care se desprindea se răsucea în spirale mari, apoi cădea, ca și cum ar fi fost răzuită de un cuțit invizibil.

Shim a văzut și el asta și și-a coborât pumnul. O expresie uluită i s-a așternut pe chip.

Acum, creanga din poala mea nu mai era o creangă. Era un băț solid, drept, gros și noduros în partea de sus, ascuțit în partea de jos. L-am ridicat mai sus și am văzut că era cu un cap mai înalt decât mine. L-am răsucit în mâini, simțindu-i lemnul neted. Într-o clipă, am înțeles.

Folosindu-mă de băț pentru a mă sprijini, m-am ridicat dintre ferigi. Am rămas în fața copacului parfumat și mi-am adus aminte de încercarea mea stângace de a găsi un toiag, atunci când intrasem prima oară în pădurea asta. Mi-am aplecat capul către copac în semn de mulțumire. Acum, aveam toiagul meu. Și, cu mult mai prețios, aveam o bucățică din Druma, care avea să călătorească alături de mine dincolo de hotarele sale.

— Sper că n-ai de gând să mă lovești cu bățul ăla, a zis Shim destul de sfios.

M-am uitat la el cu asprime.

— Dacă nu mă lovești, nu te lovesc nici eu.

Omulețul a încremenit.

— N-am vrut să-ți fac rău.

Am înălțat o sprânceană, dar n-am zis nimic. Am luat în mână noul meu toiag și am pornit cu pași mari către bolovanii în formă de ou din josul râului. Shim a venit în urma mea, luptându-se cu tufișurile, bodogănind la fel de mult ca înainte, dar ceva mai încet.

Câteva minute mai târziu, am ajuns. Aici, râul se lățea considerabil și curgea peste o albie cu pietre albe. Așa cum sperasem, apa, deși curgea încă rapid, părea destul de puțin

adâncă. Dincolo de bolovani, în noroiul de pe ambele maluri, se vedeau urme de ghete mari și grele.

— Goblini, a zis Shim, observând urmele.

— Sunt sigur că Râul Necurmat nu le-a făcut trecerea ușoară, am remarcat eu.

Shim a ridicat privirea spre mine.

— Io urăsc să trec râuri. Zău, sincer, cinstit!

M-am rezemat în toiagul meu, cu mâna pe capătul lui noduros.

— Nu ești obligat s-o faci. E alegerea ta.

— Cât de departe te duci?

— Până în locul unde e Rhia. Deoarece goblinii ăia cred că au Galatorul în sacul lor, probabil se îndreaptă spre castelul lui Stangmar. Nu știu dacă-i putem prinde din urmă înainte să ajungă acolo. Dar trebuie să încercăm. Este singura noastră speranță, a noastră și a Rhiei.

Cea de-a doua vedere a mea a cercetat dealurile întunecate din depărtare. Un perete de nori, mai negri decât orice nori de furtună pe care-i văzusem vreodată, se ridica deasupra lor, cufundând dealurile cele mai estice într-un întuneric total. Felul în care îmi descrisese Rhia locul unde se înălța Castelul Înnegurat mi-a revenit în minte: „În cea mai adâncă beznă a Dealurilor Întunecate, unde noaptea e fără de sfârșit”. Trebuia să o găsesc înainte să ajungă la acele dealuri. „Unde noaptea e fără de sfârșit”. Căci, într-o asemenea întunecime, aș fi fost lipsit de vedere. Și de aproape orice speranță. Shim a înghițit în sec.

— Bine. Merg. Poate nu chiar tot drumul până la castel, dar merg.

— Ești sigur? N-o să găsim prea multă miere acolo.

Drept răspuns, el a intrat în râu. A înaintat câțiva pași, luptându-se cu apa. Dar când s-a apropiat de bolovanul pe jumătate cufundat în apă, s-a împiedicat. Deodată, s-a trezit în apă mai adâncă. A strigat, fluturându-și brațele micuțe. M-am repezit în ajutorul lui chiar înainte să se scufunde. L-am săltat pe umerii mei și am început să traversez râul.

— Mulțumesc, a zis gâfâind Shim. S-a scuturat, stropindu-mă cu apă pe față. Apa asta e mult prea udă.

Am pășit cu grijă prin apa mai adâncă, folosindu-mi toiagul drept sprijin.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai lua mâinile de pe nasul meu, am spus.

— Dar am nevoie de un mâner de care să mă țin.

— Atunci ține-te de nasul tău! am exclamat, sigur acum că făcusem o greșeală să-l las să vină cu mine.

— Bine, a răspuns el cu o voce atât de înfundată, încât am știut să se ținea strâns de propriul nas.

Cu fiecare pas prin apa ce curgea iute, simțeam cum ceva mă trage în spate de ghetele mele de piele, către pădure. Nu era curentul. Ci mai degrabă mi se părea că sute de mâini invizibile încercau să mă oprească, să mă împiedice să părăsesc Druma. Dacă aceste mâini erau în apă sau înăuntrul meu nu știam. Dar picioarele mele deveneau din ce în ce mai grele pe măsură ce mă apropiam de celălalt mal.

Simțeam cum se aduna în mine o presimțire rea. În același timp, în mintea mea o imagine prindea formă, o imagine ce venea din altă sursă decât cea de-a doua vedere a mea. Vedeam lumini ciudate, zeci de lumini, care veneau spre mine. Deodată, mi-am dat seama că puterile mele ascunse lucrau. Aceasta urma să fie o imagine din viitor.

— Nu! am strigat, clătinând din cap atât de violent, încât Shim a trebuit să mă apuce de păr, ca să nu cadă.

Imaginea a dispărut. Puterile s-au retras. Cu toate astea, senzația că ceva rău avea să se întâmple a rămas, mai profundă ca înainte.

Când am ajuns pe malul estic, Shim s-a dat jos de pe umerii mei. Nu înainte să mă lovească peste ureche.

— Au! Asta pentru ce a fost?

— Pentru că m-ai pus să mă țin de nas tot drumul.

Mi-a trecut prin minte să-l arunc din nou în apă, dar, cumva, am rezistat tentației. Iar furia mea s-a trezit repede alungată, când am văzut mai bine livada. Copacii, subțiri și răsuciți, păreau mult mai fragili chiar și decât cei mai bătrâni copaci din Druma. Într-adevăr, cei aflați departe de râu arătau bolnavi, doar niște fantome ale unora vii. Ajunseserăm în Ținuturile Ruginii.

M-am apropiat de unul dintre cei mai solizi copaci, ale cărui crengi se aplecau peste râu. Am întins mâna și am luat un fruct mic și zbârcit. L-am răsucit în mână, uimit de duritatea lui ca de piele, de culoarea cafenie-ruginie, de pielița încrețită. L-am

mirosit, și bănuiala mi s-a adeverit. Era un măr. Cel mai pricăjit măr pe care îl văzusem vreodată.

I l-am aruncat lui Shim.

— Cina ta, i-am spus.

Micul uriaș l-a prins. L-a dus la gură cu un aer nesigur. În cele din urmă, a mușcat din el. Strâmbătura de pe fața lui a spus totul.

— Bleah! Vrei să-l otrăvești pe Shim!

Am zâmbit afectat.

— Nu. Nu credeam c-o să muști din el.

— Atunci, vrei să-l păcălești.

— Asta nu pot să neg.

Shim și-a pus mâinile în șolduri.

— Tare aș vrea ca fata să fie aici!

Mohorât, am încuviințat din cap.

— Și eu aș vrea.

În acea clipă, am văzut în depărtare, dincolo de ultimul șir de copaci, un grup de șase siluete apărând dinspre câmpiile de est. Păreau să se îndrepte direct către livadă. Goblini războinici! Săbiile, platoșele și coifurile ascuțite sclipeau în soarele după-amiezii târzii. I-am văzut cum dispar în spatele unui dâmb. Deși panta îi ascundea, vocile lor răgușite se auzeau din ce în ce mai bine.

Shim îi văzuse și el și rămăsese împietrit.

— Ce facem?

— Ne ascundem undeva.

Dar unde? Din locul în care stăteam, nu vedeam nici măcar o singură piatră în spatele căreia să ne ghemuim. Vegetația uscată nu oferea nicio protecție. Povârnișul care se întindea de-a lungul apei era jos și neted, fără absolut nicio adâncitură.

Goblinii s-au apropiat de creasta dâmbului. Vocile lor au devenit mai sonore, la fel ca tropăitul greu al ghetelor. Inima îmi bătea nebunește. M-am uitat la terenul din jur, în căutarea unei posibile ascunzători.

— Hei! a șoptit o voce. Aici!

M-am întors și am văzut un cap care se ițea dintre rădăcinile copacilor de la capătul îndepărtat al livezii. Shim și eu ne-am repezit într-acolo. Am găsit un șanț adânc, proaspăt săpat, care nu fusese încă legat de râu. În șanț stătea un bărbat cu umerii lați, ars de soare, cu o bărbie puternică și păr castaniu, a cărui

culoare era accentuată de țărâna din el. Mai jos de pieptul gol purta nădragi largi, dintr-o stofă maronie. Și-a apucat lopata la fel de ușor și de strâns cum își apucă un soldat iscusit sabia.

Ne-a făcut semn cu lopata.

— Intrați aici, flăcăi! Repede!

N-am șovăit să-i ascultăm îndemnul. Mi-am aruncat toiagul și m-am repezit în șanț. În clipa în care Shim a sărit înăuntru după mine, goblinii au trecut de dâmb și au intrat în livadă. Omul ne-a acoperit repede cu pământ și frunze. A lăsat doar o gaură mică prin care să putem respira.

— Tu de-acolo! a strigat o voce de goblin.

De sub pătura de țărână, suna puțin mai puternică, deși nu mai puțin aspră decât vocea goblinului care condusese ceata din Druma.

— Da? a răspuns săpătorul de șanțuri.

Părea iritat că era întrerupt din lucru.

— Căutăm un prizonier periculos. A scăpat în această dimineață.

— De unde? a întrebat omul.

— Din mâna paznicilor, caraghiosule! Foștii paznici, adică. Și-au pierdut prizonierul și apoi capetele. Goblinul a scos un hohot de râs ascuțit, șuierat. Ai văzut pe cineva traversând râul ăsta? Vorbește, omule!

Săpătorul a tăcut o vreme, înainte de a vorbi. Am început să mă întreb dacă avea să ne trădeze, totuși.

— Păi, a zis el, în cele din urmă, chiar am văzut pe cineva.

Sub stratul de țărână, am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Pe cine?

— Era… un băiat tânăr.

Sudoarea, amestecată cu pământ, îmi înțepa buzele. Inima îmi bubuia.

— Unde și când? a lătrat goblinul.

Omul a tăcut din nou. M-am gândit dacă să încerc să țâșnesc afară, sperând să alerg mai repede decât războinicii.

— Acum câteva ore, a răspuns săpătorul. Mergea în josul apei. Către ocean.

— Ar fi bine să ai dreptate, a hârâit goblinul.

— Am dreptate, dar am și întârziat. Tre’ să termin șanțul ăsta înainte să se lase noaptea.

— Ha! Livada asta bătrână are nevoie de mai mult de-un șanț

pentru a fi salvată.

O altă voce de goblin, mai tărăgănată și mai adâncă decât cealaltă, i s-a alăturat.

— Ce-ar fi să retezăm câțiva dintre copacii ăștia, ca să mai ușurăm treaba bietului om?

Toată ceata a izbucnit într-un râs șuierat.

— Nu, a declarat primul goblin. Dacă vrem să prindem prizonierul până la lăsarea întunericului, n-avem timp de pierdut.

— Ce-au făcut cu fata aia proastă? a întrebat hârâit un alt goblin în vreme ce grupul se îndepărta, tropăind cu ghetele grele.

Mi-am scos capul din pământ prea târziu pentru a auzi întregul răspuns. Tot ce am prins au fost cuvintele „ale regelui” și, ceva mai târziu, „mai bine moartă”.

Mi-am scuturat țărâna de pe tunică. Pe când vocile aspre ale goblinilor se pierdeau în depărtare, acoperite, în cele din urmă, de sunetul râului învolburat, m-am târât afară din șanț și am rămas în fața omului.

— Îți sunt recunoscător. Foarte recunoscător.

El și-a înfipt lopata în pământul sfărâmicios și mi-a întins o mână zdravănă.

— Honn e numele meu, flăcăule. Oi fi eu un săpător de șanțuri oarecare, dar știu pe cine plac și pe cine nu. Oricine e dușmanul ticăloșilor ălora cu siguranță e prietenul meu.

I-am strâns mâna, în care a mea aproape că s-a pierdut.

— Pe mine mă cheamă Emrys. Am împins în grămada de pământ de lângă piciorul meu. Iar curajosul meu tovarăș de aici e Shim.

Shim a ieșit la suprafață, a scuipat niște pământ din gură și s-a uitat urât la mine.

— Acum trebuie să plecăm, am spus. Ne așteaptă un drum lung.

— Și încotro vă îndreptați?

Am răsuflat adânc.

— Spre castelul regelui.

— Nu Castelul Înnegurat, flăcăule?

— Ba da.

Honn a clătinat din cap, neîncrezător. Mișcarea i-a dezvăluit urechile, cumva triunghiulare și ascuțite în partea de sus, pe sub

claia de păr castaniu încâlcit.

— Castelul Înnegurat, a murmurat el. Unde sunt ținute cele Șapte Unelte Înțelepte, cioplite cu multe veacuri în urmă. Mi-aduc aminte de vremurile în care aparțineau poporului. Acum, ele aparțin doar regelui! Plugul ce-și ară singur ogorul... sapa care își crește singură semințele... fierăstrăul care taie doar atâta lemn cât e nevoie... S-a întrerupt. De ce vrei să te duci acolo?

— Să caut pe cineva. O prietenă.

S-a holbat la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

— Poți să-mi spui unde se află castelul?

Și-a ridicat lopata și a îndreptat-o prin aer în direcția Dealurilor Întunecate.

— Într-acolo. Nu pot să-ți spun altceva, flăcăule, doar că ar fi înțelept să-ți schimbi planurile.

— Asta nu pot să fac.

El s-a strâmbat și m-a cercetat atent.

— Tu ești un străin pentru mine, Emrys. Dar îți doresc tot norocul care a mai rămas în Fincayra.

Honn s-a întins după cămașa lui, lăsată lângă șanț. A scos un pumnal tocit, cu lama îngustă. L-a răsucit o dată în mână, apoi mi l-a întins.

— Ia-l! Tu ai nevoie de el mai mult decât mine.

26. Orașul Barzilor

Am străbătut cu pași mari tundra, îndreptându-mă spre înălțimile vălurite ale Dealurilor Întunecate. Săculețul meu cu ierburi atârna mai greu acum, că ducea în el și pumnalul lui Honn. Ghetele mele striveau solul uscat, sfărâmicios, iar toiagul lovea cu zgomot pământul. Din când în când, umărul meu se freca de capătul noduros al toiagului și simțeam o aromă vagă de lemn de tsuga.

Shim, bombănind ca pentru sine despre sminteală, se chinuia să țină pasul cu mine. Dar eu nu voiam să încetinesc pentru el. Nu aveam timp de pierdut. Vorbele goblinului, „mai bine moartă”, îmi răsunau întruna în cap.

În ciuda smocurilor de iarbă, a pâlcurilor de ferigi și a

crângurilor de copaci subțiri și strâmbi care reușiseră să supraviețuiască în această tundră, culorile dominante ale acestui șes, care se întindea până la linia întunecată a orizontului, erau nuanțele de gri și maro, cu pete ruginii. De câteva ori, m-am uitat peste umăr la dealurile verzi estompate ale pădurii Druma, încercând să-mi amintesc de bogăția acelui ținut. În vreme ce soarele cobora tot mai mult în spatele nostru, umbrele noastre deveneau mai lungi și mai întunecate.

Am observat în depărtare un pâlc de copaci întunecați, lipsiți de frunze. Apoi, când m-am apropiat, am descoperit adevărul. Ceea ce păruseră a fi trunchiuri de copaci și crengi erau, de fapt, scheletele unor case și grajduri – tot ceea ce mai rămăsese dintr-un sat cam de dimensiunile lui Caer Vedwyd. Nu se mai vedea țipenie de om sau picior de animal. Clădirile fuseseră arse până la temelii. Zidurile de piatră fuseseră năruite. Pe marginea drumului presărat cu cenușă, ce străbătea satul, un leagăn de lemn, cândva pătuțul unui prunc, zăcea spart în bucăți. De ce fusese distrus satul ăsta, nu mai era nimeni care să ne spună.

Am mers mai departe, către Dealurile Întunecate. Deși mi-am încordat auzul și cea de-a doua vedere după vreo urmă de goblin, nu am descoperit niciuna. Dar ăsta nu era un motiv pentru a mă relaxa. Primele semne ale apusului dungau deja cerul. Peste încă o oră, avea să se lase seara. Nu puteam decât să-mi imaginez ce creaturi puteau da târcoale prin aceste locuri după ce se întuneca.

Între timp Shim rămăsese mult în urmă. Se tot oprea să se odihnească, și eu îl tot îndemnam să se miște. Puterile îi scădeau, la fel ca vederea mea. Fără tragere de inimă, am ajuns la concluzia că va trebui să găsim un soi de adăpost înainte ca ziua să se sfârșească. Dar unde? Câmpia asta pustie nu oferea prea multe opțiuni.

Am continuat să mergem peste ridicăturile și adânciturile lungi și domoale ale pământului. Pe măsură ce umbrele noastre se lungeau, la fel creșteau și temerile mele. La urechi ne ajungeau urlete ciudate, pe jumătate de lup, pe jumătate de vânt. În ciuda rugăminților mele, Shim rămânea mereu în spate.

În cele din urmă, am ajuns pe creasta unui dâmb și am zărit o așezare la poalele lui. Torțe de un galben cald străluceau pe ulițe, în vreme ce focuri ardeau în vetrele caselor joase, făcute din cărămizi de argilă. Mi-a lăsat gura apă când mi-am dat

seama că mirosul de lemn ars se împletea cu cel de porumb copt.

Shim s-a apropiat și a schimbat o privire cu mine. Cu un strigăt voios, a luat-o la fugă în jos, către porțile satului. Stângaci, dar plin de speranță, am alergat după el.

Când ne-am apropiat, un bărbat care stătea pe jos lângă porți a sărit brusc în picioare. Era înalt și sfrijit, și ținea în mână o suliță. Purta o tunică simplă. O barbă neagră deasă îi acoperea cea mai mare parte a feței. Dar ochii lui întunecați și neobișnuit de mari erau cea mai remarcabilă trăsătură a lui. Chiar și în lumina slabă, ochii îi luceau într-un fel straniu. Și totuși, nu-mi puteam alunga senzația că lumina lor se datora nu atât inteligenței, cât fricii. Într-adevăr, ochii lui păreau aproape înnebuniți, asemenea privirii unui animal speriat de moarte.

Omul s-a încordat și și-a ațintit vârful suliței spre pieptul meu. Deși nu a spus nimic, expresia lui era sumbră.

— Venim în bună pace, am declarat eu. Suntem străini pe acest pământ și căutam doar un adăpost pentru noapte.

Ochii mari ai omului s-au deschis și mai mult, dar nu a spus nimic. În schimb, a împuns cu sulița lemnul toiagului meu, crestându-l și ratându-mi cu puțin mâna.

— Ne e foame, a gemut Shim. Foame și somn.

Din nou, omul a împuns cu sulița între noi fără niciun cuvânt. Abia atunci am observat bucata de lemn decolorată de vreme din spatele lui, atârnată strâmb de unul din stâlpii porții. Săpate în ea erau câteva cuvinte: „Bun venit în Caer Neithan, Orașul Barzilor”. Dedesubt era adăugat: „Aici, cântecul în aer zboară”, dar fraza care urma fusese ștearsă. Nu eram sigur, dar părea să fi fost răzuită.

Prin porți, am văzut o femeie înaltă și smeadă la fel ca bărbatul, străbătând repede piața satului. Înainte să se strecoare într-una din case, s-a oprit pentru a face un semn către doi copii, poate de patru și cinci ani, cu păr negru care le cădea pe umeri. Ei au țâșnit spre ea, pornind către casă, și ușa s-a închis cu zgomot în urma lor. Mi s-a părut ciudat să le aud doar lipăitul picioarelor desculțe, nu și vocile. Femeia, asemenea copiilor, era la fel de tăcută ca bărbatul cu sulița.

Apoi mi-am dat seama că nicăieri nu se auzea nici măcar o voce. Sau vreun plânset de prunc. Prieteni care să râdă. Vecini care să se certe pentru prețul grâului, apariția păduchilor sau

probabilitatea ploii. Nu se auzeau sunete de furie, de bucurie sau de tristețe.

Absolut nicio voce.

Omul a împuns din nou cu sulița lui, aproape atingându-mi cutele tunicii. M-am retras încet în spate, continuând să mă gândesc la strălucirea ciudată din ochii lui. Încruntat, i-am spus:

— Orice s-ar fi întâmplat cu tine și cu satul tău, îmi pare rău.

Sulița a spintecat din nou aerul pe lângă pieptul meu.

— Vino, Shim! Nu suntem bine-veniți aici.

Micul uriaș a scâncit, dar s-a întors și m-a urmat. Ne-am târât picioarele prin tundră, la fel de tăcuți ca Orașul Barzilor. După un timp, am lăsat mult în urmă torțele sale pâlpâitoare, deși continuam să fim învăluiți de tăcerea lui tristă.

În spatele nostru, soarele la apus arunca o perdea de un purpuriu intens peste pădurea Druma. Înaintea noastră, întunericul nopții se adâncea rapid. Cu părere de rău, am renunțat la orice speranță de a mai găsi vreun adăpost pe această câmpie monotonă. Și totuși, știam că trebuia să caut mai departe, până în clipa când nu-mi mai puteam vedea nici propriul toiag. Altminteri, la fel ca acele creaturi care urlau înfometate în depărtare, Shim și eu trebuia să ne petrecem noaptea sub cerul liber.

În acel moment, am deslușit o formă în fața noastră. Părea să fie o stâncă, iar pe stâncă stătea cineva.

Când ne-am apropiat, am văzut, spre surprinderea mea, că era o fată. Părea cu câțiva ani mai mică decât Rhia. Stătea pe stâncă, legănându-și piciorul desculț, și privea dungile purpurii și albastre care vărgau cerul ce se întuneca. Nu a părut deloc să se teamă de călătorii care se apropiau de ea.

— Bună!

Și-a aruncat peste umăr buclele care îi ajungeau până aproape de mijloc. Un zâmbet jucăuș i-a luminat fața.

M-am apropiat cu prudență.

— Bună! am răspuns.

— V-ar plăcea să priviți apusul alături de mine?

— Nu, mulțumesc. I-am cercetat ochii strălucitori, plini de însuflețire, cu totul diferiți de ai omului pe care tocmai îl părăsiserăm. N-ar trebui să te întorci acasă? E destul de târziu.

— Oh, nu, a ciripit ea. Îmi place să privesc apusul de aici.

Am făcut un pas mai aproape.

— Unde e casa ta?

Fata a chicotit sfioasă.

— O să-ți spun, dacă îmi spui și tu încotro te îndrepți.

Poate din cauza purtării ei prietenești, sau poate pentru că îmi amintea puțin de Rhia, m-am simțit atras de această fată vioaie. Voiam să vorbesc cu ea, măcar pentru o clipă. Aș fi putut să pretind, într-un colțișor ascuns al inimii mele, că vorbeam din nou cu Rhia. Iar dacă satul ei era pe undeva prin apropiere, poate că aveam să găsim totuși un adăpost pentru la noapte.

— Încotro te îndrepți? a repetat ea.

Eu am zâmbit.

— Oh, oriunde mă poate duce umbra mea.

A chicotit din nou.

— Umbra ta va dispărea destul de curând.

— La fel și a ta. Ar trebui să te duci acasă înainte să se întunece și mai mult.

— Nu-ți face griji! Satul meu e chiar după dâmbul ăla.

În timp ce noi vorbeam, Shim s-a apropiat de stânca pe care stătea fata. Poate că și el se simțea atras de ea, din același motiv ca mine. Ea nu a părut să observe apropierea lui. Apoi, dintr-un motiv oarecare, el s-a oprit și a început să se dea încet înapoi. Fără să mi se pară nimic ciudat în mișcările lui Shim, am întrebat-o pe fată:

— Crezi că ar fi posibil să rămânem în noaptea asta în satul tău?

Ea și-a dat capul pe spate și a râs din toată inima.

— Bineînțeles, a răspuns.

M-am înveselit. Până la urmă, găsiserăm adăpost. Chiar atunci, Shim m-a tras de poalele tunicii. M-am aplecat și micul uriaș mi-a șoptit:

— Nu sunt sigur, dar cred că e ceva ciudat cu mâinile ei.

— Ce?

— Mâinile ei.

Fără să mă aștept să văd ceva deosebit, am aruncat repede o privire spre mâinile fetei. La început, nu am văzut nimic ciudat. Și totuși… păreau cumva diferite. Într-un fel pe care nu îl puteam desluși. Deodată, mi-am dat seama.

„Degetele ei. Degetele ei sunt palmate”.

Pasărea alleah! Avertizarea Rhiei că spectrele schimbătoare au întotdeauna un defect! Am întins mâna după pumnalul pe

care mi-l dăduse Honn.

Prea târziu! Fata începuse deja să se preschimbe, căpătând forma unui șarpe. Ochii ei căprui au devenit roșii, pielea i s-a acoperit de solzi, gura era acum două falei nemiloase. În clipa în care spectrul s-a repezit la fața mea, o foiță subțire de piele lepădată a plutit spre pământ, pocnind.

Am scos cuțitul la timp pentru a-l repezi spre șarpele care m-a doborât pe spate. Shim a țipat. Ne-am rostogolit pe tundră, un ghem de dinți și coadă, brațe și picioare. Am simțit ghearele spectrului înfigându-se în brațul meu drept.

Apoi, aproape la fel de iute cum începuse, lupta s-a încheiat. Trupurile noastre încolăcite au rămas, zăcând nemișcate, pe pământ.

— Emrys? a întrebat Shim cu sfială. Ești mort?

Încet, m-am mișcat. M-am desprins din strângerea șarpelui, al cărui gât fusese spintecat de pumnal. Un sânge cu miros dezgustător curgea din rană și se scurgea pe burta solzoasă. Fără vlagă, m-am împleticit până la stâncă și m-am rezemat de ea, strângându-mi brațul rănit.

Shim mă privea admirativ.

— Ne-ai salvat.

Am clătinat din cap.

— Norocul chior ne-a salvat. El… și un mic uriaș cu spirit de observație.

27. Cairpré

Bruma de lumină rămasă a dispărut repede. Am stat peste noapte lângă un fost pârâu, ce devenise doar un pârâiaș, la vreo sută de pași de rămășițele spectrului schimbător. Niciunul din noi nu vorbea, căci fiecare era cufundat în propriile gânduri. În vreme ce Shim se uita cu atenție la malurile roase de apă, ca să se asigure că nu se ascundea acolo vreo creatură mortală, eu mi-am pregătit o cataplasmă din săculețul meu cu ierburi.

Ierburile miroseau vag a mentă. Și a rădăcină de fag. Și a Branwen. Mi-am așezat cu mare grijă cataplasma pe rănile de pe braț, convins că Branwen s-ar fi descurcat mult mai bine. Am încercat să îngân unul din cântecele ei de alinare, dar mi-am

amintit doar câteva note.

Pe când întunericul ne învăluia, știam că, în curând, cea de-a doua vedere a mea nu avea să-mi mai fie de niciun folos. Mi-am pus jos toiagul și, cu pumnalul strâns între degete, m-am rezemat de o buturugă putredă. Am cântărit în mână lama îngustă care spintecase spectrul. Oare Honn îl folosise la muncile lui? Sau îl purtase cu el doar pentru protecție? Oricum ar fi fost, îi eram de două ori îndatorat.

Câteva stele abia lucind au început să apară deasupra noastră. Am încercat să caut unele dintre constelațiile Rhiei, făcute nu din stele, ci din spațiile dintre ele. M-am gândit la copacul shomorra, cu crengile grele de fructe. La scrisul de pe pereții Arbassei. La peștera cu cristale, atât de strălucitoare. Dar toate astea păreau extrem de îndepărtate în timp și spațiu.

Spre marea mea dezamăgire, stelele erau atât de puține și atât de împrăștiate, încât nu am găsit niciun tipar. Apoi, mi-am dat seama că nici măcar acele stele nu deveneau mai strălucitoare pe măsură ce se întuneca cerul. Păreau cumva acoperite. Și nu de nori, cel puțin nu de niște nori obișnuiți. Ceva le stăvilea, le împiedica să lumineze acest ținut.

În acel moment, am simțit în aer un miros slab de fum, ca și cum ar fi ars un foc în apropiere. Mi-am îndreptat spatele și mi-am încordat cea de-a doua vedere. Dar nu am descoperit nicio flacără nicăieri.

Și mai ciudat încă, am observat că zona unde stăteam așezați pe pământ era luminată vag de un cerc strălucitor. Nu venea de la stelele nedeslușite, ci din altă parte. Ce altceva putea să strălucească asupra noastră? Nedumerit, m-am uitat mai atent.

Deodată am înțeles. Lumina blândă nu venea de sus, ci de jos. Venea, de fapt, de la buturuga putrezită!

M-am îndepărtat puțin. Cu grijă, m-am uitat mai bine. Am observat o aură în partea de sus a buturugii, ca și cum o ușă fusese tăiată în lemn, îngăduind cercului de lumină să iasă la suprafață.

— Uită-te aici, Shim!

Tovarășul meu s-a apropiat. Când a văzut buturuga strălucitoare, i s-a tăiat răsuflarea.

— Acu sunt sigur că ne-am așezat tabăra într-un loc nepotrivit.

— Știu. Dar lumina asta pare cumva bună.

Shim s-a încruntat.

— Și fata-șarpe a părut de treabă la început.

Apoi, pe neașteptate, ușa s-a deschis. Din ea s-a ițit un cap mițos, cu o frunte înaltă și ochi întunecați, atenți. Capul unui bărbat.

Ochii, mai adânci ca niște lacuri, s-au uitat lung și pătrunzător la mine, apoi la Shim.

— În regulă, a spus străinul cu o voce joasă, sonoră. Puteți intra. Dar n-am vreme pentru povești.

Capul a dispărut înapoi, în buturugă. Shim și eu ne-am privit uluiți. Povești? La ce se putea referi?

În cele din urmă, am anunțat:

— Eu cobor după el. Vino cu mine sau rămâi aici, cum vrei.

— Rămân! a răspuns Shim pe un ton hotărât. Și ar trebui să uiți și tu de prostia asta, și să stai aici.

— Merită riscul, dacă asta înseamnă că nu va trebui să ne petrecem noaptea sub cerul liber.

Ca și cum ar fi vrut să-mi întărească spusele, s-a auzit din nou urletul îndepărtat.

— Și dacă omul ăsta devine un alt șarpe șerpesc? Și dacă tu ești prins în capcană, în gaura lui?

Nu i-am răspuns. M-am uitat prin ușă și am văzut un tunel îngust. Deși era bine luminat, ceea ce mi-a redat cea de-a doua vedere, tot ce puteam vedea din poziția aceea era o scară cioplită grosolan, care ducea în jos. Am șovăit, cântărind avertismentul lui Shim.

Urletul a crescut în intensitate.

Strângând pumnalul în mână, mi-am introdus picioarele în intrarea din buturugă și am început să cobor. Pe când înaintam, am observat că fusceii de lemn erau foarte tociți, ca și cum sute de mâini și de picioare intraseră aici pe ei. Și, speram eu, ieșiseră tot pe-aici.

Am coborât tot mai mult, treaptă după treaptă. Curând, am simțit un miros de piele și mucegai urcând în tunel. Era un miros care m-a tulburat, căci îl mai simțisem într-un singur loc și înainte, în biserica Sfântul Petru din Caer Myrddin. Cu cât coboram mai mult, cu atât devenea mai puternic.

Era mirosul cărților.

Când, în cele din urmă, am ajuns jos, am privit uimit în jur și m-am trezit înconjurat de sute și sute de volume, care

acopereau pereții și pardoseala acestei încăperi de sub pământ dintr-un capăt într-altul și de la tavan până-n podea.

Cărți peste tot! Cărți de toate grosimile, culorile, înălțimile, și chiar și în toate limbile – judecând după scrisurile și simbolurile diferite de pe coperte. Unele legate în piele. Altele atât de jerpelite, încât nici nu mai aveau coperte. Unele alcătuite din suluri de papirus de pe malurile Nilului. Altele făcute din pergament de piele din ținutul pe care grecii îl numeau Anatolia, iar romanii, Asia Minor.

Cărțile stăteau înșiruite pe polițele, lăsate sub greutatea lor, care căptușeau pereții. Altele erau stivuite pe podea, atât de multe, încât nu rămăsese între ele decât o cărare îngustă, dintr-un capăt al încăperii în celălalt. Altele zăceau înghesuite într-o grămadă sub masa grea de lemn, ea însăși ticsită cu hârtii și instrumente de scris. Acopereau mare parte până și din patul din blănuri de oaie, aflat într-un colț.

De cealaltă parte a patului, se vedea o cămară mică, dar mulțumitoare, ale cărei polițe erau încărcate cu fructe și grâne, pâine și brânză. Într-o parte, se aflau două scăunele joase, iar în cealaltă, o vatră. În vatră trosnea focul cu lemne, a cărui flacără era suficient de puternică pentru a lumina încăperea și, totodată, tunelul care ducea la buturuga de deasupra. Lângă foc se afla un cazan de fier, iar alături de cazan aștepta un teanc de blide cu resturi de mâncare, probabil în speranța că, în timp, se vor spăla singure.

Așezat pe un scaun cu spătar înalt lângă peretele îndepărtat, bărbatul cu păr lung citea. Sprâncenele lui stufoase, înspicate, țâșneau ca niște muri deasupra ochilor. Purta o tunică albă largă, cu un guler înalt care aproape îi atingea bărbia. Pentru câteva momente, nu a părut să observe că eram și eu acolo.

Am băgat pumnalul la loc în săculeț. Bărbatul nu s-a mișcat. Mi-am dres glasul, stânjenit.

Omul tot nu și-a ridicat privirea din carte.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai invitat aici.

La aceste cuvinte, omul s-a mișcat.

— Ești bine-venit. Acum, vrei, te rog, să închizi trapa către ușa de la intrare? Știi, e curent. Ca să nu mai pomenesc de fiarele ce nu pot fi pomenite și cărora le place să dea târcoale noaptea. Ai să vezi zăvorul. A făcut o pauză, căci observase ceva. Și, a continuat, spune-i micului tău prieten că nu e deloc obligat să

vină și el. Nu trebuie să se simtă câtuși de puțin stânjenit. Desigur, e păcat, pentru că, astfel, va rata mierea mea proaspătă de trifoi.

Deodată, am auzit o ușă trântită la capătul de sus al tunelului. Câteva secunde mai târziu, Shim era lângă mine.

— M-am răzgândit, a spus el sfios.

Omul și-a închis cartea și a pus-o pe polița din spatele scaunului său.

— Nimic nu-i mai grozav ca o lectură bună, care să încheie o zi de lecturi bune.

Fără să vreau, am zâmbit.

— N-am mai văzut niciodată atât de multe cărți.

Omul a dat din cap.

— Poveștile mă ajută. Să trăiesc. Să muncesc. Să găsesc înțelesul ascuns din fiecare vis, fiecare frunză, fiecare picătură de rouă.

M-am albit la față. Oare nu-mi spusese Branwen aproape același lucru cândva?

— Mi-aș dori însă, a continuat omul, să am mai mult timp să mă pot bucura de ele. Zilele astea, după cum cu siguranță știți, avem alte distracții.

— Te referi la goblini și la alții de felul lor.

— Da. Dar „alții de felul lor” sunt cei care îmi displac cel mai mult. A clătinat din cap cu un aer grav și a luat altă carte de pe poliță. De aceea am acum atât de puțin timp liber pentru poveștile mele preferate. Încerc să găsesc un soi de răspuns în cărți, astfel încât povestea Fincayrei însăși să nu trebuiască să se încheie înainte de vreme.

Am încuviințat din cap.

— Rugina se întinde.

Fără să ridice privirea din carte, el a răspuns:

— Așa este! Sofocle – îi cunoști pe dramaturgii greci? – a avut o replică uluitoare. În *Oedip rege,* din câte-mi amintesc. „Rugina pârjolește sămânța rodului”. Și asta este tocmai ce se întâmplă cu pământul nostru. Rugină. Care pârjolește sămânța rodului. Care pârjolește totul. Omul a mai luat o carte de pe raft și a așezat-o peste prima, în poala lui. Și totuși, a continuat, nu trebuie să ne pierdem speranța. Răspunsul s-ar putea să fie ascuns într-un tom uitat. „Merită să te uiți acum în fiece volum”. A ridicat capul, părând ușor stânjenit. Iertați-mi rimele. Pur și

simplu, îmi ies fără să vreau. Chiar dacă încerc să nu le mai fac, nu reușesc. Cum spuneam, „sunt lucruri înțelepte în aceste scrieri deștepte”. Și-a dres glasul. Dar ajunge cu toate astea, a adăugat și a făcut un semn cu mâna spre cămară. Vă e foame? Serviți-vă! Mierea e în stânga, lângă prune. Găsiți acolo și tot felul de pâini, coapte de două ori, după rețeta neamului Slanto din nord.

— N-am auzit de el, am mărturisit eu.

— Nimic surprinzător. Omul a început din nou să răsfoiască paginile. Cea mai mare parte din regiunile astea nordice sunt neexplorate și nu apar pe vreo hartă. Și gândește-te la Ținuturile Pierdute! E posibil să existe oameni acolo, oameni cu totul neobișnuiți, pe care nu i-a vizitat nimeni niciodată. S-a aplecat mai mult deasupra cărții, studiind o anume pagină. Pot să te întreb care ție numele?

— Mi se spune Emrys.

Omul a ridicat capul și m-a privit într-un fel ciudat.

— Ți se spune? O zici de parcă n-ai fi sigur că ăsta e numele tău adevărat.

Mi-am mușcat buza.

— Și tovarășul tău?

M-am uitat spre silueta măruntă care se afla deja în cămară și devora niște pâine unsă din belșug cu miere proaspătă de trifoi.

— El e Shim.

— Iar eu sunt Cairpré, un umil poet. Iartă-mă că sunt mult prea ocupat, ca să fiu o gazdă bună. Dar întotdeauna mă bucur să primesc oaspeți. A închis cartea, continuând să mă cerceteze cu privirea. Mai ales, a adăugat, un oaspete care îmi amintește atât de mult de un prieten drag.

Am simțit un val ciudat de teamă când am întrebat:

— Ce prieten ar fi acela?

— Am fost un prieten apropiat… al mamei tale.

Cuvintele au căzut peste mine cu greutatea unor nicovale.

— Ma… mama mea?

Cairpré a lăsat cărțile din poala lui pe scaun. S-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Vino! Avem multe de vorbit.

28. O întrebare simplă

Cairpré m-a condus către cele două scăunele de lângă cămară. După ce a luat de pe ele câteva cărți legate în piele, ne-am așezat. Shim se cățărase deja pe raftul de jos din cămară și părea să se simtă foarte confortabil acolo, înconjurat de rezerve considerabile pentru cina lui.

Poetul m-a studiat în tăcere preț de câteva clipe.

— Te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară. Te-ai schimbat mult! De aceea nici măcar nu te-am recunoscut la început. Deși bănuiesc că ai putea zice același lucru și despre mine. În definitiv, au trecut cinci sau șase ani.

Nu mi-am putut stăpâni emoția.

— M-ai cunoscut înainte? Și pe mama mea?

Ochii i s-au întunecat.

— Nu-ți aduci aminte?

— Nu-mi amintesc nimic din copilăria mea. Totul e un mister până în ziua când marea m-a aruncat pe un țărm. L-am apucat de mâneca tunicii lui albe. Dar tu mă poți ajuta. Poți să-mi răspunzi la întrebări. Spune-mi tot ce știi! Mai întâi, despre mama mea. Cine e ea? Unde e? De ce-ai spus că *a fost* prietena ta?

Cairpré s-a lăsat pe spate în scăunelul lui și și-a cuprins genunchiul cu ambele mâini.

— Se pare că totuși o să-ți spun o poveste... După o clipă de tăcere, a început: A fost o zi când o femeie, o femeie umană, a ajuns pe țărmul acestei insule. Venea din ținuturile celților, dintr-un loc numit Gwynedd.

Brusc, m-a cuprins îndoiala. Oare mă înșelasem în tot acest timp în privința lui Branwen? Șovăitor, am întrebat:

— Cum o chema?

— Elen.

Am răsuflat ușurat.

— Ei bine, Elen arăta diferit de noi, cei din Fincayra. Pielea ei era mai deschisă la culoare decât a celor mai mulți dintre noi, mai degrabă de culoarea laptelui decât roșcovană. Și urechile ei aveau o formă diferită, mai degrabă rotunde decât triunghiulare. Era cu adevărat o frumusețe de femeie. Dar cea mai uluitoare trăsătură a ei erau ochii. Străluceau într-o culoare cum nu se

mai văzuse pe insula asta. Albastru curat, fără stropi gri sau maro. Albaștri ca safirul. Așa că i se spunea Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir.

M-am înfiorat.

— A venit aici, a continuat Cairpré, datorită dragostei sale pentru un bărbat cu sânge fincayran. Un bărbat din lumea asta, nu din lumea ei. Și, curând după ce a venit, a descoperit o altă dragoste. Cairpré și-a rotit privirea prin încăpere. Cărțile. Iubea cărțile, din toate țările și în toate limbile. De fapt, ne-am cunoscut datorită unei cărți, când a venit aici să ia una pe care o împrumutasem eu și întârziasem s-o returnez – cam cu un deceniu. După aceea, a venit adeseori aici ca să citească și să stăm de vorbă. Se așeza chiar pe scăunelul pe care stai tu acum. Era interesată îndeosebi de arta vindecării, așa cum fusese ea practicată din vechime. Ea însăși avea darul de a-i vindeca pe ceilalți.

M-am înfiorat din nou.

Cairpré și-a amintit ceva și a zâmbit ca pentru sine.

— Dar cărțile ei preferate, cred eu, erau poveștile grecilor.

— E-adevărat? am vrut să știu. Juri că e-adevărat?

— Este.

— Mi-a spus atât de puține lucruri. Nici măcar numele ei! Își spunea Branwen.

Cairpré s-a întors către o poliță cu cărți aflată mai sus pe perete.

— Deloc neobișnuit pentru ea să-și aleagă un nume din legende. Și totuși, mă întristează să aud că și-a ales unul atât de tragic.

— „Vai, mie, că m-am născut vreodată”, am citat eu.

Poetul m-a privit.

— Așadar, știi legenda?

— O știu, am răspuns, cu buza de jos tremurându-mi. Dar n-am știut-o *pe ea.* Absolut deloc. Mi-a spus atât de puține despre sine, încât am refuzat…

Mi s-a pus un nod în gât și am început să plâng încet. Poetul m-a privit cu compasiunea cuiva care simte aceeași durere. Însă nu a încercat să mă aline. Doar m-a lăsat să vărs lacrimile pe care simțeam nevoia să le vărs. În cele din urmă, cu o șoaptă răgușită, am încheiat fraza:

— Am refuzat… să-i spun „mamă”.

Cairpré a rămas tăcut o vreme. Când, într-un final, a vorbit, mi-a pus o întrebare simplă:

— Te-a iubit?

Am ridicat capul și am încuviințat din el încet.

— Da.

— I-a păsat de tine când ai avut nevoie de ajutor?

— Da.

— Atunci ai știut că ea e. Ai știut-o până în adâncul sufletului ei.

Mi-am șters obrajii cu tunica.

— Poate. Dar nu simt asta. Poți să-mi spui ceva… despre tatăl meu?

O privire stranie, îndepărtată, s-a ivit în ochii lui Cairpré.

— Tatăl tău a fost un tânăr remarcabil. Puternic, încăpățânat, pătimaș. „Plin de înflăcărare, arzătoare căutare”. Nu, ritmul e total greșit. Stai să mai încerc o dată. „Treaz! Însuflețit! Uimitor de oțelit!” Așa, acum e mai bine. În cea mai veche limbă a noastră, numele lui înseamnă „cățărătorul în copaci”, pentru că atunci când era mic îi plăcea să urce în copaci. Uneori, urca până în vârful unui copac înalt și stătea acolo doar pentru experiența de a înfrunta o furtună năprasnică.

Am râs cu poftă, înțelegând ceea ce-mi spunea mai bine decât și-ar fi închipuit poetul.

— Și totuși, copilăria Cățărătorului-în-Copaci cred c-a fost prea puțin veselă. Mama lui, Olwen, era o fiică a mării, una dintre acele ființe pe care locuitorii Pământului le numesc „oamenii din mare”, deși cei de pe Fincayra preferă „oameni ai mării”. Așa că el, la fel ca tine, s-a născut cu adâncurile tainice ale mării în oase. Și totuși, Lunga Călătorie a lui Olwen a sosit prea curând.

— Am auzit despre Călătoria asta Lungă.

Cairpré a oftat.

— Și, într-adevăr, e lungă. Și, totodată, anevoioasă, dacă te iei după *Triumfurile lui Dagda.* Doar dacă, desigur, se întâmplă să fii unul dintre puținii care sunt luați în Cealaltă Lume chiar în momentul morții. Dar asta e ceva rar, extrem de rar.

— Vorbeai despre tatăl meu.

— Ah, da! Tatăl tău. Deoarece Olwen a murit când el era doar un prunc, tatăl tău a fost crescut de propriul său tată, un fincayran cunoscut ca Tuatha, fiul lui Finvarra. Ei bine, Tuatha era un vrăjitor iscusit și un om puternic. Se spune că însuși

marele spirit Dagda venea uneori la el acasă pentru a se sfătui în chestiuni importante. Dar vai, acest vrăjitor avea prea puțin timp pentru nevoile propriului fiu. Iar Tuatha a avut și mai puțin timp, atunci când a descoperit – în vremea în care tatăl tău avea cam vârsta pe care o ai tu acum – că băiatul nu deținea darul magiei. „Puterile”, cum le spunea Tuatha.

Mi se pusese un nod în gât, știind că asemenea puteri nu erau un dar, ci un blestem. Mi-am amintit de profeția bunicului meu, așa cum mi-a spus-o Branwen… Elen… mama mea. Că, într-o bună zi, ea va avea un fiu care va poseda puteri mai mari decât ale lui. „A cărui magie va izvorî din cele mai adânci surse”. Ce prostie! O fi fost el un mare vrăjitor, dar nu se putea înșela mai amarnic de-atât.

— Viața tatălui tău s-a schimbat însă atunci când a cunoscut-o pe Elen într-una din călătoriile lui pe Pământ. S-au îndrăgostit profund. Deși se întâmplă rar, și încă și mai rar iese bine, acest bărbat și această femeie care aparțineau unor lumi diferite și-au unit viețile. Elen a venit să trăiască în Fincayra. Și datorită iubirii ei, o nouă putere a pătruns în inima lui, o nouă liniște i-a apărut în ochi. „O iubire mare poate depăși hotare”. Un timp, au fost nespus de fericiți, deși mă tem că acel timp a fost mult prea scurt.

M-am apucat de marginea scăunelului pe care stătuse mama mea, cu mult timp în urmă, și m-am aplecat în față.

— Ce s-a-ntâmplat?

Chipul lui Cairpré, deja serios, a devenit și mai grav.

— Tatăl tău, a continuat el, apoi s-a oprit pentru a-și drege glasul. Tatăl tău făcea parte din cercul regal al lui Stangmar. Când spiritul malefic Rhita Gawr, care îi pusese de mult gând rău Fincayrei, a început să caute a intra în grațiile regelui, tatăl tău era acolo. Și tatăl tău – la fel ca restul cercului – a început încet-încet să aibă probleme. Aceleași probleme care, în cele din urmă, l-au corupt pe rege, la fel cum au făcut cu întreaga Fincayra.

— N-a încercat tatăl meu să i se împotrivească acestui Rhita Gawr? N-a încercat să-l împiedice pe rege să-l asculte?

— Dacă a încercat, a dat greș. Poetul a oftat. Trebuie să înțelegi. Mulți oameni buni au fost păcăliți de tertipurile lui Rhita Gawr. Tatăl tău a fost unul dintre ei.

M-am simțit mai greu ca un bolovan.

— Așadar, tatăl meu a ajutat la aducerea Ruginii pe Fincayra.

— E adevărat. Dar cu toții purtăm o parte de vină.

— Ce vrei să spui?

Cairpré s-a crispat, atât de dureroasă era amintirea.

— Vezi tu, totul s-a întâmplat treptat. Atât de încet, încât nimeni n-a înțeles prea bine ce se petrece – până când a fost prea târziu. Nimeni, în afară de Stangmar însuși, nu înțelege cum a început totul. Tot ce știm e că Rhita Gawr s-a oferit, cumva, să-i acorde protecție regelui, într-un moment dificil. Refuzul unui asemenea ajutor l-ar fi pus pe rege, și, prin urmare, Fincayra, într-un soi de primejdie. Probabil că Rhita Gawr a plănuit totul cu mare grijă, deoarece a făcut în așa fel încât să-i fie aproape imposibil regelui să nu-i accepte ajutorul. Și Stangmar l-a acceptat.

A urmat un moment de tăcere, în care a luat o molie mică și cafenie de pe gulerul lui alb și a așezat-o cu grijă pe teancul de cărți de lângă scăunelul lui. Apoi a continuat:

— Acea decizie aparent măruntă a dus la o serie de tragedii în lanț. Când Rhita Gawr l-a convins pe Stangmar că dușmanii lui urzeau să-l alunge de pe tron, regele a făcut o alianță îndoielnică cu goblinii războinici și cu spectrele preschimbătoare. Aceștia s-au târât cu toții afară din crăpăturile întunecate în care stăteau ascunși. Apoi au apărut zvonurile că uriașii, cei mai vechi locuitori ai Fincayrei, deveniseră dintr-odată periculoși. Nu numai pentru rege, ci și pentru noi toți. Așa că n-au fost prea mulți cei care au protestat când Stangmar a poruncit ca uriașii să fie nimiciți. Uriașii întotdeauna li se păruseră celor mai mulți oameni atât de… *diferiți.* Aceia dintre noi care totuși s-au opus au fost fie batjocoriți, fie reduși la tăcere prin bătaie. După aceea, Stangmar a urmat avertismentele lui Rhita Gawr și a început o campanie de eliminare de pe întreg ținutul a tuturor dușmanilor regelui – și de confiscare a Comorilor din Fincayra, deoarece ar fi căzut, vezi Doamne, în mâini inamice.

— N-a încercat nimeni să-l oprească?

— Au încercat câteva suflete curajoase, dar au fost prea puține și au făcut-o prea târziu. Stangmar a nimicit orice opoziție, arzând sate întregi până la temelie, la cea mai mică suspiciune de trădare. Dar chiar și asta a fost mai bine decât ce-a făcut cu satul Caer Neithan.

Am tresărit.

— Vorbești de… Orașul Barzilor?

— Știi de el? Ah, ce pierdere pentru lumea noastră și pentru toate celelalte! Din vremuri imemoriale, orașul acela a fost un izvor de muzică și cântec, căminul celor mai inspirați povestitori ai noștri, cel care a crescut generații întregi de barzi. Laon cel Șchiop s-a născut acolo. Pwyll și-a scris primele versuri acolo. *Potirul Amăgirii* a fost compus acolo. „Aici, cântecul în aer zboară, iar basmul urcă scările-n spiralã”.

Am încuviințat din cap și am remarcat:

— Cuvintele de pe poartă.

— Așa e. Au fost scrise pentru a înfățișa adevărul, deși acum sunt doar o bătaie de joc. Ar trebui să știu, de vreme ce eu însumi le-am scris. Cairpré a oftat. Caer Neithan este și locul unde m-am născut.

— Ce s-a-ntâmplat acolo?

Cairpré m-a cercetat o vreme, cu o privire plină de tristețe.

— Dintre toate comorile legendare furate de Stangmar – sabia Tăiș-adânc, ce poate pătrunde până în suflet, Harpa Înflorită, care poate grăbi venirea primăverii, Cazanul Morții, care poate aduce sfârșitul oricărei vieți – cel mai cântat de barzi, de-a lungul vremurilor, a fost Aducătorul de Vise. Era un corn ce avea puterea de a aduce la viață vise minunate și, vreme de multe veacuri, a fost folosit rar și înțelept. Dar, cu ajutorul lui Rhita Gawr, Stangmar l-a folosit pentru a pedepsi Caer Neithan, deoarece oferise adăpost unora care au îndrăznit să se opună politicii lui. A adus la viață cel mai oribil vis pe care l-a avut vreodată un bard – și l-a trimis asupra întregului oraș.

Mi-am adus aminte de ochii pe jumătate nebuni ai omului cu sulița și aproape că mi-a fost frică să întreb:

— Ce vis a fost acela?

Ochii poetului s-au tulburat.

— Ca fiecare bărbat, femeie și copil din acel sat să nu mai vorbească, sau să cânte, sau să scrie vreodată. Ca instrumentele sufletelor lor – înseși vocile lor – să amuțească pentru totdeauna. Vocea lui a devenit o șoaptă abia auzită când a continuat: Acum, nu mai rămăsese nimeni care să protesteze atunci când Rhita Gawr l-a convins pe Stangmar să-și distrugă propriul castel, cel mai măreț și, totodată, mai ospitalier cămin pe care și l-ar putea dori un rege sau o regină, care cuprindea o

bibliotecă plină de cărți, una mai vastă de o mie de ori decât a mea. Și de ce? Pe motiv că nu era destul de sigur în fața atacurilor! Iar apoi Rhita Gawr, în ceea ce a numit un gest de prietenie, a construit un nou castel pentru Stangmar, un castel infectat de propria lui putere malefică. Astfel s-a înălțat Castelul Înnegurat, care se învârtește întruna pe temelia sa și de unde se răspândesc negura de nepătruns, care ne întunecă acum cerul, și cumplita Rugină, care ne sufocă pământul. Cairpré și-a frecat bărbia. Castelul este păzit de războinicii nemuritori ai lui Rhita Gawr, strigoii. Viețile lor, dacă le poți numi vieți – căci ei sunt, de fapt, bărbați ale căror trupuri au fost trezite din moarte de către Rhita Gawr –, nu se vor sfârși niciodată, cel puțin nu printr-o lovitură mortală. Pentru că viețile lor sunt susținute chiar de rotirea Castelului Înnegurat. Și, atâta vreme cât castelul continuă să se rotească, ei vor rămâne acolo, înfăptuind lucruri și mai întunecate decât Negura însăși.

Mi s-a strâns inima pentru Rhia. Dacă mai era în viață, se afla probabil în măruntaiele acelui castel. Avea să fie la mila strigoilor și a lui Stangmar însuși. Ce se va întâmpla cu ea când regele va înțelege că Rhia nici nu putea, nici nu voia să-l ajute să obțină Galatorul, ultima Comoară? M-am cutremurat la acest gând. Și m-am simțit cuprins de disperare, amintindu-mi de convingerea Marii Eluse că singura modalitate de a-l nimici pe Stangmar era distrugerea Castelului Înnegurat. Aș putea la fel de bine să-mi doresc să-mi crească aripi.

— Acum poți să înțelegi, a adăugat Cairpré, că Stangmar este, de fapt, prizonierul lui Rhita Gawr. Și așa cum Stangmar este întemnițat, tot la fel suntem și noi, toți.

— Dar de ce n-a intervenit Dagda pentru a pune capăt acestei situații? El se luptă cu Rhita Gawr pe alte fronturi, nu-i așa?

— Așa este. În Cealaltă Lume, ca și în lumea asta. Însă, spre deosebire de Rhita Gawr, Dagda crede că, pentru a câștiga în final, trebuie să respecte libera voință a oamenilor. Dagda ne îngăduie să facem propriile alegeri, fie că sunt bune sau proaste. Așa că, dacă Fincayra e să fie salvată, trebuie să fie salvată de fincayrani.

29. Aripile pierdute

Cairpré a băgat mâna pe lângă Shim, care reușise să se întindă (atât el, cât și mierea de trifoi) pe raftul din cămară. Bărbatul cu păr lung a luat o bucată de pâine neagră și grăunțoasă și a rupt-o în două. A păstrat o jumătate și mi-a întins-o pe cealaltă.

— Ia asta! Înainte ca micul tău prieten s-o mănânce pe toată.

Shim n-a părut să observe și a continuat să se îndoape.

Am zâmbit și am mușcat din pâinea uscată. Era tare, aproape ca lemnul, până ce, mestecând-o viguros, s-a mai înmuiat puțin. Apoi, spre surprinderea mea, s-a dizolvat rapid și a devenit lichidă, umplându-mi gura cu o aromă picantă, ca de mentă. Aproape imediat ce am înghițit, un val de substanțe hrănitoare m-a străbătut. Mi-am îndreptat spatele. Chiar și obișnuita durere dintre omoplați mi s-a domolit puțin. Am mai luat o îmbucătură.

— Văd că-ți place pâinea cu ambrozie, a remarcat Cairpré, cu gura plină. Fără îndoială, una dintre cele mai grozave realizări ale celor din neamul Slanto. Totuși, se spune că nimeni din alte părți ale Fincayrei n-a gustat din cele mai speciale soiuri de pâine ale lor și că ei își păzesc cu prețul vieții acele rețete prețioase.

Am cercetat cu privirea pereții și podeaua încăperii, atât de ticsite de cărți. Să fiu acolo era ca și cum m-aș fi aflat în cala unei corăbii a cărei încărcătură consta numai din cărți. Mi-am adus aminte de privirea nostalgică a lui Branwen când vorbise despre o cameră plină de cărți – aceasta era, fără nicio îndoială. Chiar și cu Rugina care se întindea, trebuie să-i fi fost greu să părăsească locul și tărâmul acesta pentru totdeauna.

M-am întors din nou spre Cairpré.

— Bran… adică, mama mea… cred că îndrăgea locul ăsta, cu toate cărțile tale.

— Într-adevăr. Voia să citească învățăturile fincayranilor, ale druizilor, ale celților, ale evreilor, ale creștinilor, ale grecilor. Spunea că e învățăcelul meu, dar, de fapt, era mai degrabă invers. Am învățat atât de multe de la ea.

S-a uitat către o grămadă de cărți aflate la picioarele scării. Pe coperta de piele a cărții de deasupra, un portret cu foiță de aur, care ilustra o siluetă ce conducea un car în flăcări, strălucea în

lumina focului din vatră.

— Mi-aduc aminte, a spus el cu o voce pierdută, cum, odată, am stat de vorbă o noapte întreagă despre acele locuri speciale unde muritorii și nemuritorii trăiesc laolaltă. Unde timpul se scurge liniar și, totodată, în cerc. Unde timpul sacru și timpul istoric coexistă. „Un loc aflat undeva între cele două lumi”, așa îl numea.

— Ca Muntele Olimp.

Poetul a încuviințat din cap.

— Sau ca Fincayra, a spus.

— Și necazurile astea tot mai mari au făcut-o să vrea să plece din Fincayra? Sau a mai fost și altceva?

El m-a privit ciudat.

— Bănuiala ta e corectă. A mai fost ceva.

— Ce?

— Tu, băiete.

M-am încruntat.

— Nu înțeleg.

— O să-ți explic. Ai auzit de insula grecească Delos?

— Locul unde s-a născut Apollo. Dar ce legătură are asta cu mine?

— Și acela a fost „un loc aflat undeva între cele două lumi”, deopotrivă sacru și istoric. De aceea, grecii n-au îngăduit nimănui să nască pe Delos. Nu doreau ca un simplu muritor să poată pretinde un drept prin naștere la pământul care aparținuse mai întâi zeilor. Și ei au omorât sau alungat pe oricine era suficient de nesocotit ca să nu se supună.

— Tot nu înțeleg ce-are asta de-a face cu mine.

În același moment, Shim a scos un râgâit puternic, mult mai puternic decât te-ai fi putut aștepta de la o persoană atât de mărunțică. Și totuși, micul uriaș nu a părut să fie conștient de asta, așa cum părea să fi uitat de Cairpré și de mine. Pur și simplu și-a mângâiat burta și s-a întors la problema serioasă a mierii proaspete de trifoi.

Sprâncenele stufoase ale lui Cairpré s-au ridicat, cu un aer amuzat, apoi expresia lui s-a întunecat.

— La fel ca pe Delos, a continuat el, este strict interzis ca o persoană cu sânge omenesc să se nască vreodată pe insula Fincayra. Acesta nu este un ținut al Pământului, și nici al Celeilalte Lumi, deși e o punte între cele două. Aici vin vizitatori

din ambele lumi și, uneori, rămân pe insulă mulți ani. Dar nu pot numi acest loc căminul lor.

M-am aplecat mai mult spre el.

— Eu mi-am tot căutat căminul. Așa că ajută-mă să înțeleg ceva. Dacă mama mea a trebuit să plece din Fincayra pentru a mă naște, unde s-a dus? Știi unde m-am născut eu?

— Știu, a răspuns poetul cu o voce gravă. N-a fost locul unde ar fi trebuit să te naști.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Vrei să spui că m-am născut pe Fincayra, chiar dacă am sânge omenesc?

Expresia de pe chipul lui mi-a răspuns la întrebare.

— Asta înseamnă că sunt în primejdie?

— O primejdie mai mare decât poți crede.

— Cum s-a întâmplat asta? Ai zis că e interzis.

— Pot să-ți explic ce s-a întâmplat, dar nu și de ce. Cairpré s-a scărpinat în creștetul capului. Uite cum s-au petrecut lucrurile. Părinții tăi, cunoscând vechea lege a Fincayrei, știau că Elen trebuia să plece pe mare, spre o altă insulă, unde să nască. Dar mai știau și că nimeni nu putea fi sigur, după ce părăsea Fincayra, dacă se va mai întoarce vreodată aici. Trecerea către acest loc e ciudată, așa cum știi foarte bine. Uneori, ușa e deschisă, alteori, nu. Mulți dintre cei care au părăsit insula, sperând cu disperare să revină, au găsit doar o fâșie de ceață pe apă. Alții s-au prăpădit pe marea furtunoasă. „Nimic nu se știe, ci singuri plutim pe vecie”. Cairpré a clătinat din cap. Mama și tatăl tău se iubeau mult și nu voiau să se despartă. Dacă Tuatha nu i-ar fi poruncit tatălui tău să rămână aici, cred c-ar fi plecat cu ea. Mai mult, bănuiesc că Elen simțea că se apropiau necazurile și nu voia să-l părăsească. Așa c-au amânat cât au putut despărțirea. Prea mult. Mama ta era deja în luna a noua când a pornit pe ape.

Am simțit ceva cald pe piept și m-am uitat la tunica mea. Sub cutele ei, Galatorul sclipea slab, creând un cerc de lumină verde peste inima mea. Am acoperit iute locul cu mâna, sperând că poetul nu avea să observe, ci își va continua povestea.

— Curând după ce corabia s-a desprins de țărm, o furtună cumplită s-a stârnit pe mare. Era felul acela de furtună din care prea puțini marinari, după Ulise, au scăpat vreodată. Corabia a fost înclinată, aproape scufundată, și împinsă înapoi spre țărm.

În acea noapte, ghemuită în rămășițele corăbiei, mama ta a născut. Cairpré a tăcut o clipă, cufundat în gânduri. Și-a numit băiatul Emrys, un nume celtic, din ținutul ei natal.

— Așadar, ăsta e numele meu adevărat?

— Nu neapărat! E posibil ca numele tău adevărat să nu fie cel care ți s-a dat.

Am dat din cap în semn de înțelegere.

— Emrys nu mi s-a părut niciodată potrivit. Dar cum îmi pot afla adevăratul nume?

Ochii cufundați în orbite m-au privit gânditori.

— Viața îl va găsi pentru tine.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Cu puțin noroc, vei înțelege în timp.

— Ei bine, numele meu adevărat e un mister, dar cel puțin acum știu că locul meu e în Fincayra.

Cairpré a clătinat din capul lui cărunt.

— Este și nu este.

— Dar ai spus că aici m-am născut!

— E posibil ca locul unde te-ai născut să nu fie cel căruia îi aparții.

Simțindu-mă copleșit de un val de frustrare, am scos Galatorul din tunică. Centrul lui cu nestemate, lucind încă slab, a sclipit în lumina focului.

— Ea mi l-a dat! Oare asta nu dovedește că aici e locul meu?

O tristețe și mai adâncă a umplut ochii lui Cairpré.

— Galatorul aparține acestui loc, într-adevăr. Dar, dacă acesta este sau nu locul tău, nu știu.

Exasperat, am întrebat:

— Trebuie să nimicesc castelul, și pe rege, și întreaga lui armată, ca să-mi spui că acesta este locul meu?

— Poate c-o să-ți spun asta într-o bună zi, a răspuns calm poetul. Cu condiția să-mi spui și tu același lucru.

Dacă nu cuvintele, atunci expresia lui m-a alinat oarecum. Am băgat la loc pandantivul sub tunică. Am simțit din nou durerea dintre omoplați și mi-am întins brațele larg.

Cairpré m-a observat, cu un aer cunoscător.

— Deci și tu simți durerea. În privința asta, ești cu siguranță un fiu al Fincayrei.

— Durerea asta din umeri? Ce importanță poate avea?

— Are cea mai mare importanță.

Citind nedumerirea de pe chipul meu, s-a lăsat iarăși pe spate pe scăunelul lui, și-a cuprins genunchiul cu mâinile și a început să spună o poveste.

— În timpurile străvechi, oamenii din Fincayra pășeau pe pământ, așa cum se-ntâmplă și azi. Dar mai puteau face și altceva. Puteau să zboare.

Ochii mei s-au făcut mari.

— Darul zborului le aparținea. Legendele spun că aveau aripi albe, frumoase, care le creșteau între omoplați. Așa că puteau să se înalțe în cer împreună cu vulturii și să plutească alături de nori. „Aripi alburii în nesfârșite tării”. Se puteau avânta în înalturi, deasupra pământurilor Fincayrei sau chiar a ținuturilor de dincolo de insulă.

Preț de o clipă, aproape că am simțit bătăile de aripi ale șoimului cârcotaș care cobora în picaj prin aer, înainte de a ateriza pe umărul meu. Belea îndrăgise atât de mult darul zborului! Îi simțeam lipsa, aproape la fel de mult ca pe a Rhiei.

I-am zâmbit cu tristețe lui Cairpré.

— Așadar, fincayranii aveau deopotrivă urechi de demoni și aripi de îngeri.

El a părut amuzat.

— E un fel poetic de-a o spune.

— Ce s-a întâmplat cu aripile lor?

— Le-au pierdut, deși nu e limpede cum anume. Asta e o poveste care n-a ajuns până la noi, deși aș renunța bucuros la jumătate din cărțile mele doar pentru a o auzi. Orice s-o fi întâmplat, a avut loc cu atâta vreme în urmă, încât mulți fincayrani nici n-au auzit vreodată că strămoșii lor puteau zbura. Sau, dacă au auzit, pur și simplu au refuzat să creadă c-a fost adevărat.

L-am privit atent pe poet.

— Dar tu crezi c-a fost.

— Cred.

— Mai știu pe cineva care ar crede. Prietena mea, Rhia. Tare i-ar mai plăcea să poată zbura! Mi-am mușcat buza. Dar mai întâi trebuie s-o salvez. Dacă mai e în viață.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost luată de goblini. I-a păcălit, ca s-o ia pe ea în locul meu, deși ceea ce voiau ei, de fapt, era Galatorul. Probabil că acum se află deja în Castelul Înnegurat.

Cairpré și-a lăsat capul într-o parte, încruntat. Din acel unghi, chipul lui semăna cu al unei statui severe, cioplită din piatră mai degrabă decât din carne. În cele din urmă, a vorbit, vocea lui răsunătoare umplând încăperea înțesată de cărți:

— Cunoști profeția cu dansul uriașilor?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— „Doar când uriașii în sală vor dansa. Orice…”

— „Barieră”.

— „Orice barieră se va nărui și va cădea.” Dar n-am nicio speranță c-aș putea distruge castelul. Tot ce pot spera e să-mi salvez prietena.

— Și dacă pentru asta e nevoie să distrugi Castelul Înnegurat?

— Atunci, totul e pierdut.

— Fără îndoială, ai dreptate. Distrugerea castelului ar însemna alungarea prezenței maleficului Rhita Gawr în Fincayra. Și nici el, nici Stangmar nu vor îngădui să se întâmple una ca asta! Până și un mare războinic precum Hercule ar socoti că e imposibil. Chiar dacă ar avea o armă cu o putere extraordinară.

Deodată, un gând mi s-a ivit în minte.

— Poate că Galatorul este cheia. În definitiv, e ultima Comoară, cea pe care Stangmar o tot caută.

Coama ciufulită a lui Cairpré s-a clătinat dintr-o parte într-alta.

— Știm prea puține lucruri despre Galator.

— Poți măcar să-mi spui ce puteri are?

— Nu. Doar că ele sunt descrise în textele străvechi ca fiind „uriașe, dincolo de orice înțelegere”.

— Nu m-ajuți deloc!

— E foarte adevărat, a răspuns Cairpré, apoi fața lui tristă s-a luminat puțin. Cu toate astea, pot să-ți ofer propria mea teorie despre Galator.

— Spune-mi!

— Eu cred că puterile lui, oricare ar fi ele, răspund la iubire.

— Iubire?

— Da. Poetul și-a plimbat privirea peste polițele lui cu cărți. N-ar trebui să fii surprins. Există o mulțime de povești despre puterea iubirii. Și-a mângâiat bărbia. Pentru început, cred că Galatorul strălucește în prezența iubirii. Îți amintești despre ce vorbeam atunci când a început să lucească sub tunica ta?

Am șovăit.

— Despre… mama mea?

— Da. Despre Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir. Femeia care te-a iubit îndeajuns de mult, încât să renunțe la tot ce avea pe lume pentru a-ți salva ție viața. Acesta, dacă vrei într-adevăr să știi adevărul, este motivul pentru care a părăsit Fincayra.

O vreme îndelungată nu mi-am putut găsi cuvintele. Într-un sfârșit, am spus cu regret:

— Ce prost am fost! Niciodată nu i-am spus „mamă”, niciodată n-am pus suferințele ei înaintea alor mele. Tare aș vrea să-i pot spune cât de rău îmi pare!

Cairpré și-a coborât ochii.

— Atât timp cât rămâi în Fincayra, nu vei putea face asta. Când a plecat, a jurat să nu se mai întoarcă nicicând aici.

— N-ar fi trebuit să-mi dea Galatorul. Nu știu absolut nimic despre felul în care funcționează sau ce face.

— Tocmai ți-am spus teoria mea.

— Teoria ta e nebunească! Tu spui că lucește în prezența iubirii. Ei bine, trebuie să știi că l-am mai văzut lucind o dată, de când am venit în Fincayra, în prezența unui păianjen însetat de sânge!

Cairpré a încremenit.

— Nu cumva… Marea Elusa?

— Ba da.

Aproape că a zâmbit.

— Asta-mi întărește cu atât mai tare teoria! Nu te lăsa înșelat de înfățișarea primejdioasă a Marii Eluse. Adevărul e că iubirea ei e la fel de mare ca apetitul său.

Am ridicat din umeri.

— Chiar dacă teoria ta e corectă, la ce folosește? Nu mă ajută s-o salvez pe Rhia.

— Ești hotărât să te duci să o cauți?

— Da, sunt.

S-a încruntat.

— Știi că n-ai sorți de izbândă?

— Am ceva idee.

— Ba n-ai!

Cairpré s-a ridicat în picioare și a pornit pe cărarea îngustă dintre teancurile de cărți. Coapsa lui a atins un volum mare, cu anluminuri, care a căzut pe podea, într-un nor de praf. Când s-a aplecat să-l ridice, băgând la loc între coperți câteva foi desprinse, s-a uitat la mine.

— Îmi amintești de Prometeu, a spus, care era atât de sigur că va putea fura focul zeilor!

— Nu sunt chiar atât de sigur. Știu doar că trebuie să încerc. Și apoi Prometeu a reușit în cele din urmă, nu?

— Da! a exclamat poetul. Cu prețul torturii eterne, înlănțuit de o stâncă, în timp ce un vultur avea să-i ciugulească pe veci din ficat.

— Până când l-a salvat Hercule.

Fața lui Cairpré s-a înroșit.

— Văd c-am învățat-o prea bine pe mama ta! Ai dreptate când spui că Prometeu și-a găsit într-un final libertatea. Dar te înșeli dacă socotești, chiar și pentru o clipă, că tu vei fi la fel de norocos. Acolo, în ținuturile stăpânite de Stangmar, oamenii sunt în primejdie doar dacă își fac apariția! Trebuie să mă înțelegi. Toate sacrificiile mamei tale se vor fi irosit, dacă te duci la Castelul Înnegurat.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Deși, cu siguranță, nu mă simțeam foarte curajos, eram hotărât.

— Trebuie să încerc s-o salvez pe Rhia.

El a încetat să mai bată încăperea în lung și-n lat.

— Ești la fel de încăpățânat ca mama ta!

— Sună ca un compliment.

A clătinat din cap, cu un aer învins.

— Bine, atunci. Îmi nesocotești avertismentele. „Răsuflarea ta slăbită, ce de Moarte e pândită”. Atunci, poate c-ar trebui măcar să-ți dau un sfat ce te-ar putea ajuta.

M-am ridicat de pe scăunel.

— Ce sfat?

— Și totuși, mai degrabă îți va grăbi moartea.

— Te rog, spune-mi!

— Există o singură persoană, în toată Fincayra, care e posibil să aibă puterea de a te ajuta să pătrunzi în castel, deși mă-ndoiesc că până și ea ar putea să te ajute dincolo de acel punct. Puterile ei sunt vechi, foarte vechi, izvorând din aceleași surse imemoriale care au creat primii uriași. De aceea Stangmar se teme s-o nimicească. Până și Rhita Gawr însuși preferă s-o lase în pace. Cairpré a venit mai aproape, pășind prin marea de cărți. Dacă va alege să te ajute sau nu, asta nu știu. Nimeni nu știe. Căci felul ei de a fi e misterios și nebănuit. Nu e nici bună și nici rea, nici prieten și nici dușman. Ea pur și simplu *este*. În

legende, e numită Domnu, ceea ce înseamnă „soartă întunecată”. Numele ei adevărat, dacă a fost vreodată cunoscut, s-a pierdut în negura timpului. Poetul a aruncat o privire spre Shim, care acum dormea dus pe polița din cămară, cu mâna în borcanul gol de miere. Poate că, totuși, tu și micul tău prieten nu veți avea plăcerea de-a o cunoaște. Va fi foarte periculos să intrați în bârlogul ei. Deși, nu la fel de periculos ca ieșirea de acolo, a adăugat el în șoaptă.

M-am cutremurat ușor.

— Ca s-o găsiți, va trebui să porniți înainte de răsăritul soarelui. Cu toate că lumina zorilor este acum doar o lucire pală, prin întunericul tot mai întins, va fi cea mai bună călăuză a voastră. Căci, la nord de locul unde răsare soarele, veți vedea o crestătură, săpată adânc în coama celui mai înalt șir de dealuri.

— Trebuie să mă îndrept către crestătură?

Cairpré a încuviințat din cap.

— Dacă o ratezi, vei fi în pericol. Dacă vei trece peste coamă, la nord de crestătură, te vei trezi în mijlocul celui mai mare campament de goblini al lui Stangmar.

Am icnit.

— Nu risc așa ceva.

— Iar dacă treci peste coamă, la sud de crestătură, va fi și mai rău, căci vei intra în Mlaștina Bântuită.

— Nici asta nu risc.

În acel moment, Shim a scos un sforăit sonor și prelung. Cărțile aliniate pe polițe au părut să tresară, surprinse, la fel cum am făcut eu și Cairpré.

Poetul s-a încruntat, dar a continuat:

— Nici trecerea prin crestătură nu va fi ușoară. Locul e păzit de goblini războinici. Câți sunt, nu știu. Dar chiar și unul singur poate aduce destule necazuri. Tot ce poți spera e ca, în prezent, să nu fie obișnuiți cu călătorii, din motive pe care le poți înțelege prea bine. E foarte posibil ca nici măcar să nu fie foarte atenți. Există cel puțin o șansă să vă puteți strecura pe lângă ei.

— Și apoi?

— Trebuie să înaintați în josul crestei, având grijă să nu schimbați direcția nici spre stânga, nici spre dreapta, până când ajungeți la un canion abrupt. Cândva, vulturii se înălțau printre stâncile lor, dar n-o mai fac deoarece, acum, canionul e mai întunecat ca noaptea. Luați-o spre sud și urmați canionul până

la marginea Mlaștinii Bântuite. Dacă ajungeți acolo, veți găsi bârlogul acestei Domnu. Dar nu înainte să întâlniți câteva noi creaturi, aproape la fel de ciudate ca ea.

Simțindu-mă fără vlagă, m-am rezemat de scăunelul meu.

— Cum arată bârlogul ei?

— Habar n-am. Vezi tu, nimeni care s-a aventurat până acolo nu s-a mai întors, ca să ni-l descrie. Tot ce pot să-ți spun e că, așa cum povestesc legendele, Domnu are o pasiune pentru jocurile de noroc și pariuri – și grozav îi displace să piardă.

Cairpré s-a aplecat spre podea și a împins la o parte un teanc de cărți. A aruncat în acel loc o blană de oaie. Cu o tristețe adâncă, a spus:

— Dacă ai de gând să-ți urmezi gândul ăsta al tău, ar fi mai bine să încerci să te odihnești acum. Curând, va răsări soarele. Mi-a cercetat cu privirea chipul. Văd, după cicatricile de pe obrajii tăi și ciudata depărtare din ochii tăi, că n-ar fi prima dată când ți-ai dovedi curajul. Poate că te-am subestimat. Poate chiar deții toate puterile ascunse ale strămoșilor tăi și chiar mai mult de-atât.

Am făcut un gest din mână pentru a-i arăta că nu iau în seamă vorbele lui.

— Dacă m-ai cunoaște mai bine, ai ști că nu fac cinste strămoșilor mei. N-am puteri speciale, cel puțin nu unele pe care să le pot folosi. Tot ce am e încăpățânarea mea și Galatorul de la gât.

Și-a frecat gânditor bărbia.

— Timpul o va dovedi. Dar îți voi spune un lucru: când ai intrat în casa mea, căutam un răspuns într-un volum uitat. Acum mă întreb dacă nu cumva ar trebui să caut acel răspuns printr-o persoană uitată.

Obosit, m-am întins pe blana de oaie. Am stat o vreme treaz, privind cum lumina focului dansa pe pereții de cărți, pe sulurile de pergament, pe teancurile de manuscrise. Cairpré se întorsese în scaunul lui cu spătar înalt, absorbit de lectură.

„Așadar, acesta e locul unde mama mea și-a aflat poveștile”. M-am simțit copleșit brusc de dorința de a rămâne multe zile în această încăpere plină de cărți, de a călători oriunde m-ar purta paginile lor. Poate că, într-o zi, așa aveam să fac. Dar știam că mai întâi trebuia să mă duc în altă parte. Și că trebuia să plec înainte de ivirea zorilor.

30. T’eilean și Garlatha

Shim și-a încrețit nasul ca o pară, nedumerit.

— De ce o cheamă Dă-mi-Nu? Sună așa ciudat!

— Domnu, am răspuns, ridicându-mă de pe blana de oaie. Ți-am spus tot ce știu, adică nu prea multe.

M-am uitat la Cairpré, care dormea dus în scaunul său, cu trei cărți deschise în poală. Părul lui lung și cărunt îi cădea peste față ca o cascadă.

— Acum e vremea să plecăm, am spus.

Privirea lui Shim s-a îndreptat spre cămară, unde raftul de jos lucea de la mierea vărsată.

— Io nu prea-s bucuros să plec din locul ăsta.

— Știi, nu ești obligat să vii. Te-nțeleg, dacă vrei să rămâi.

Ochii rozalii au scânteiat.

— Zău, sincer, cinstit?

— Da. Cairpré cu siguranță o să te găzduiască bucuros, deși probabil că nu mai are prea multă mâncare rămasă.

Micul uriaș s-a lins pe buze. Apoi s-a uitat spre scara de lemn care urca în tunel, și chipul i s-a înnegurat.

— Da’ tu pleci?

— Plec. Acum.

Preț de câteva clipe, am cercetat fețișoara de lângă genunchiul meu. Până la urmă, Shim nu se dovedise un tovarăș prea rău de drum. I-am luat o mânuță în mâna mea și i-am spus:

— Oriunde te vei duce, fie să găsești multă miere acolo.

Shim s-a încruntat.

— Nu-mi prea place să plec.

— Știu. Rămâi cu bine.

M-am apropiat de scară și am apucat cu mâna un fuscel tocit.

Shim a venit în fugă la mine și m-a tras de tunică.

— Da’ nu-mi prea place nici să rămân.

— Ar trebui să rămâi.

— Tu nu mă vrei?

— Va fi foarte periculos pentru tine.

Shim a mârâit indignat.

— Tu nu zici asta dacă io-s un uriaș adevărat, mare și puternic. Atunci mă rogi să vin.

Am zâmbit trist.

— Poate că așa e, dar tot îmi placi așa cum ești.

Omulețul s-a strâmbat.

— Mie nu! Io tot vreau să fiu mare. Mare precum cel mai înalt copac.

— Știi, când Rhia a fost supărată pe mine, odată, mi-a zis „Fii tu însuți!” M-am gândit la asta din când în când. E mult mai ușor de spus decât de făcut, dar avea dreptate.

— Pfiu! Nu dacă nu-ți place de tine însuți.

— Ascultă, Shim! Eu te-nțeleg. Crede-mă, chiar așa e. Încearcă doar să te simți bine în pielea ta.

Am tăcut, puțin surprins să mă aud spunând asta. Apoi, aruncând o ultimă privire spre pereții plini de cărți ai lui Cairpré, am început să urc prin tunel.

Pe când mă strecuram prin ușa din buturugă, am cercetat orizontul spre est. Un sol uscat, roșcat se întindea până în zare, întrerupt doar de câte un copac sfrijit sau de un mănunchi de arbuști spinoși. Deși nu se vedea nicio pasăre care să anunțe venirea zorilor, o dungă slabă de lumină se ivea deja deasupra Dealurilor Întunecate, ce se înălțau mai negre decât cărbunele. La nord de această fâșie luminată, am deslușit două movile ascuțite, despărțite de o deschizătură îngustă. Crestătura.

Am rămas în picioare lângă buturugă și m-am concentrat asupra formațiunii, încercând să-i memorez poziția. Nu voiam să ratez crestătura, nici măcar la o distanță mică. Și nu eram sigur dacă va rămâne vizibilă toată ziua. Mi-am văzut toiagul pe jos și m-am aplecat să îl ridic. Roua acoperise capătul lui răsucit cu un strat umed, făcându-l alunecos și rece la atingere. Deodată, am observat câteva semne adânci de-a lungul bățului. Urme de dinți. Nu aveam cum să știu ce fel de fiară le făcuse. Știam doar că urmele nu erau acolo cu o seară în urmă, când coborâsem în tunelul lui Cairpré.

Am întins mâna să închid ușa, când nasul bulbos al lui Shim și-a făcut apariția. A urmat și trupul cel mic, cățărându-se prin deschizătură.

— Vin și io!

— Ești sigur? I-am arătat toiagul. Creatura care a mușcat din toiag noaptea trecută ar putea să mai fie prin apropiere.

Shim a înghițit anevoie, dar n-a spus nimic.

Am făcut un semn cu mâna către orizontul slab luminat.

— Iar ca s-o găsim pe Domnu, trebuie să străbatem acea

crestătură din Dealurile Întunecate. Și n-avem voie să greșim. Pe o parte se află o armată de goblini, pe cealaltă se întinde Mlaștina Bântuită.

Micul uriaș și-a înfipt hotărât tălpile în pământ.

— Tu nu mă părăsești.

— Bine atunci. Vino!

Am sărit peste pârâiașul de lângă buturugă și am pornit cu pași mari în direcția dealurilor crestate. Shim m-a urmat, grăbindu-se pentru a ține pasul cu mine.

Tot restul dimineții – dacă acele ore sumbre, lipsite de lumină, puteau fi numite „dimineață” –, am mers prin tundra deschisă. Solul crăpa sub greutatea pașilor noștri. Ne-am îndreptat către dealurile crestate, fără să urmăm vreun drum sau vreo cărare, deși am întâlnit câteva. Dar drumurile erau la fel de pustii ca satul ce fusese ars până la temelii.

Conversația a fost la fel de săracă precum vegetația care ne înconjura și aproape la fel de dificilă, căci amândoi știam cât de ușor puteam fi zăriți de orice ființă loială lui Stangmar. Chiar și în momentul când Shim a băgat mâna în buzunarul cămășii și s-a oferit să împartă cu mine o bucată de pâine cu ambrozie din cămara lui Cairpré, a făcut-o în tăcere. Eu doar am dat din cap drept mulțumire și ne-am continuat drumul.

Pe măsură ce pământul a început să se înalțe către Dealurile Întunecate, m-am străduit să fiu o bună călăuză. Deși crestătura nu se mai profila pe cer, așa cum se întâmplase în timpul acelei scurte perioade de strălucire, marcată de răsăritul soarelui, ea rămânea cu greu vizibilă. Cu toate acestea, mi se părea mai puțin un indicator al drumului, cât un semn prevestitor de rău. Și dacă străbăteam cumva crestătura și chiar ajungeam la castelul lui Stangmar, doar ca să descoperim că Rhia nu era acolo? Sau, și mai rău, dacă era, dar nu mai trăia?

Adeseori, întâlneam din când în când urmele unei foste așezări. O casă veche ici, un țarc năruit colo. Și totuși, aceste construcții păreau la fel de lipsite de viață ca peisajul din jur. Zăceau acolo, putrezind ca niște oase pe o plajă. Dacă mai trăiau oameni în ele, se fereau să se arate. Și supraviețuiau, nu se știe cum, fără copaci, fără grădini și fără niciun fel de verdeață.

Apoi, spre surprinderea mea, am perceput o pată verde în fața mea. Gândindu-mă că vederea mea slabă mă înșela, m-am

concentrat asupra ei. Dar culoarea părea foarte reală, în contrast cu cafeniul ruginiu și nuanțele de gri care ne înconjurau. Pe măsură ce ne apropiam, verdele a devenit mai intens. În același timp, am zărit siluetele unor copaci, stând în șiruri regulate, cu un soi de fructe care atârnau pe ramurile lor.

— O livadă! Îți vine să crezi?

Shim și-a frecat nasul.

— Mi se pare periculoasă.

— Și vezi? Am arătat către o formă ca o cutie, ce se întrezărea în spatele copacilor. Acolo, în despicătura dealului, e un soi de colibă.

— Cred că mai bine stăm departe. Zău, cinstit, sincer!

Fie pentru că toți acei copaci verzi mă duceau cu gândul la Druma, fie pentru că micuța colibă îmi amintea de zilele petrecute cu femeia care știam acum că era mama mea, am fost curios să aflu mai multe. M-am uitat în jos.

— Poți să mă aștepți aici, dacă vrei. Eu mă duc mai aproape.

Shim m-a privit cum mă îndepărtam, în vreme ce blestema încet. Câteva clipe mai târziu, a luat-o la fugă, ca să mă prindă din urmă.

Când s-a apropiat, m-am oprit și m-am întors spre el.

— Ai mirosit ceva miere, nu?

El a mârâit.

— Goblini, mai degrabă. S-a uitat peste umăr, agitat. Da’ chiar dacă nu-s goblini acolo, nici departe nu-s.

— Poți fi sigur de asta. N-o să stăm prea mult, promit! Doar cât să vedem cine locuiește acolo.

Când ne-am apropiat de livadă, am deslușit un zid neregulat de piatră, care înconjura copacii. Era făcut din aceeași stâncă cenușie, pătată de licheni de culoare ruginie, ca și căsuța. Judecând după spărturile și părțile prăbușite din amândouă, nici căsuța și nici zidul nu mai fuseseră reparate de ceva timp. Întocmai cum zidul sfărâmat îmbrățișa copacii, la fel și copacii îmbrățișau căsuța, revărsându-și ramurile înfrunzite peste acoperișul și laturile ei. Sub ramuri, mai multe straturi verzi, stropite cu nuanțe mai vii, acopereau pământul.

M-am ghemuit la pământ, iar Shim a făcut la fel. Ne-am apropiat cu grijă. O aromă proaspătă ne-a învăluit, un miros de frunze ude și de flori abia deschise. Mi-am dat seama ce mult timp trecuse de când nu mai simțisem parfumul unor plante vii.

Și atunci am înțeles că aceasta nu era doar o livadă. Era o grădină.

Chiar în momentul acela, două siluete, la fel de cenușii ca pietrele din zid, au ieșit din colibă. Cu pași nesiguri, au înaintat încet către cel mai apropiat strat de plante. Se mișcau într-un ritm ciudat, cu mișcări dezmembrate, un spate îndreptându-se când celălalt se curba, un cap ridicându-se când celălalt se lăsa în jos. Dar pe cât de diferite le erau mișcările, pe atât de ferm legați păreau.

Când s-au apropiat, am văzut că cei doi erau bătrâni. Foarte bătrâni. Părul alb, cu fire cenușii, le cădea pe umeri, iar robele lor cafenii, fără mâneci, erau ponosite și decolorate. Dacă nu ar fi fost atât de aduși de spate, ar fi fost foarte înalți. Doar brațele lor, cafenii și musculoase, păreau mai tinere decât anii lor.

Cei doi au ajuns la primul strat de plante, apoi s-au despărțit. Unul dintre ei, o femeie ai cărei pometi puternici îmi aduceau aminte de mama mea, s-a aplecat să ia de jos un sac cu semințe și a început să le semene în pământ, pe lângă o latură a căsuței. În același timp, un bărbat cu o barbă lungă care îi flutura ca un stindard a ridicat un coș și a pornit șontâcăit către un copac încărcat cu aceleași fructe spiralate pe care le gustasem din copacul shomorra. Deodată, bătrânul s-a oprit. S-a întors încet către locul unde stăteam ghemuiți, în spatele zidului.

Fără să-și ia privirea de la noi, a vorbit cu o voce joasă, aspră.

— Garlatha, avem oaspeți.

Bătrâna a ridicat privirea. Deși fața i s-a încrețit de îngrijorare, a răspuns calmă, cu o voce bătrână, hârâită:

— Atunci să se arate, căci n-au a se teme de nimic.

— Eu sunt T’eilean, a declarat bărbatul. Dacă veniți cu gânduri pașnice, sunteți bine-veniți aici.

Încet, ne-am înălțat capetele. M-am ridicat în picioare și mi-am înfipt toiagul în pământ. Când mâna mi-a trecut peste locul ce fusese marcat de urme de dinți doar cu câteva ore în urmă, m-a străbătut un fior rece. Shim s-a ridicat și el lângă mine și și-a îndreptat umerii, deși doar ochii și părul ciufulit i se zăreau deasupra zidului.

— Venim în bună pace.

— Și care vă sunt numele?

Prudent, am șovăit.

— Numele noastre sunt secrete, a declarat Shim. Nimeni nu le știe. Și, ca să fie sigur, a adăugat: Nici măcar noi.

Un colț al gurii lui T'eilean s-a ridicat ușor.

— Ai dreptate să fii prevăzător, micule călător. Dar, așa cum a zis nevasta mea, n-ai a te teme de nimic dinspre partea noastră. Noi suntem doar niște grădinari, atâta tot.

Am pășit peste zid, încercând să nu strivesc legumele galbene fragile, care creșteau pe un lujer, de cealaltă parte. I-am întins mâna lui Shim, care mi-a dat-o deoparte și s-a cățărat fără niciun ajutor peste grămada de pietre.

Expresia lui T'eilean a devenit din nou serioasă.

— Acestea sunt vremuri primejdioase pentru a călători în Fincayra. Trebuie să fiți ori foarte curajoși, ori foarte nesăbuiți.

Am încuviințat din cap.

— Timpul va decide cum suntem. Dar pot să te întreb cum e cu voi? Dacă e primejdios să călătorim aici, trebuie să fie și mai primejdios să locuiești aici.

— E foarte adevărat. T'eilean i-a făcut semn Garlathei să vină lângă noi. Dar unde-am putea merge? Nevasta mea și eu trăim aici de șaizeci și opt de ani. Rădăcinile noastre sunt adânci, la fel ca ale acestor copaci. Cu o fluturare din mână spre căsuța lor modestă, a adăugat: în plus, nu avem comori.

— Oricum, nu unele care să fie furate. Garlatha l-a luat de braț și i-a zâmbit. Comoara noastră e prea mare pentru orice sipet și mai prețioasă decât orice nestemate.

T'eilean a încuviințat din cap.

— Ai dreptate, doamna mea. S-a aplecat spre mine și a rânjit poznaș. Ea are întotdeauna dreptate. Chiar și când nu are.

Garlatha l-a lovit cu putere în fluierul piciorului.

— Auuu! a strigat el, frecându-și locul dureros. După șaizeci și opt de ani, ar fi trebuit să înveți să te porți!

— După șaizeci și opt de ani, am învățat să mă prind unde bați mereu. Garlatha s-a uitat la el și a zâmbit. Și totuși, cumva, tot îmi place ce văd.

Ochii întunecați ai bătrânului au sclipit.

— Ei, haide acum, ce facem cu oaspeții noștri? Putem să vă oferim un loc unde să vă odihniți? Ceva de mâncare?

Am clătinat din cap.

— Mă tem că nu avem timp să ne odihnim. Am arătat spre fructele în formă de spirală care atârnau de crengi. Dar aș lua

unul dintr-acelea. Am mai mâncat așa ceva și au un gust minunat.

T’eilean s-a întins și, cu o îndemânare surprinzătoare, a luat un fruct cu mâna lui mare, cu pielea încrețită. Mi l-a oferit și mi-a spus:

— Sigur că-l poți lua. Dar n-ai mai mâncat așa ceva, fructul larkon, până acum.

Nedumerit, am clătinat din cap.

— Fructele astea nu mai cresc nicăieri altundeva în Fincayra, mi-a explicat grădinarul, cu o voce solemnă. Cu mulți ani în urmă, cu mult înainte să te naști tu, copacii care le poartă umpleau dealurile aflate la est de Râul Necurmat. Dar au fost nimiciți de Rugina care a afectat restul pământului nostru. Toți, în afară de acesta.

Am mușcat din fruct. Aroma de soare purpuriu mi-a umplut gura.

— Mai există un loc unde cresc aceste fructe, și acolo le-am mâncat înainte.

Într-un glas, T’eilean și Garlatha au întrebat:

— Unde?

— În pădurea Druma, la copacul shomorra.

— Shomorra? a bolborosit Garlatha. Cu-adevărat ai fost acolo, la cel mai rar dintre copaci?

— O prietenă care-l știe m-a dus acolo.

T’eilean și-a mângâiat barba subțire.

— Dacă e adevărat, atunci ai o prietenă deosebită.

Fața mi s-a înăsprit.

— Da, am.

O briză ușoară a mișcat creanga de deasupra mea, făcând frunzele să foșnească. Am ascultat o clipă. Mă simțeam ca un om lipsit de apă zile în șir, care aude în cele din urmă clipocitul unui pârâu. Deodată, Shim s-a întins și a smuls fructul spiralat din mâna mea. Înainte să pot protesta, a luat două îmbucături mari din el.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Nu știi să ceri?

— Mmppff! a pufnit micul uriaș cu gura plină de fruct.

Ochii Garlathei au sclipit, amuzați. S-a întors către soțul ei și a zis:

— Se pare că nu sunt singura care nu știe să se poarte!

— Ai dreptate, a răspuns el. S-a îndepărtat câțiva pași, șontâcăind, și a adăugat, la fel de amuzat: Ca întotdeauna.

Garlatha a rânjit. Brațul ei puternic s-a întins spre creangă, a luat un alt fruct spiralat și mi l-a întins.

— Poftim! Poți să te-apuci din nou de mâncat.

— Sunteți foarte generoși, mai ales dacă ăsta e ultimul copac de acest fel, de la est de Druma.

Am adulmecat aroma bogată a larkonului, apoi am mușcat din el. Din nou, pe limbă mi-a explodat gustul de soare. Savurându-l, am întrebat:

— Cum a supraviețuit atât de bine grădina voastră, în mijlocul acestei Rugini? E un miracol!

Cei doi s-au privit.

Chipul lui T'eilean s-a înăsprit.

— Nu e un miracol, așa erau cândva toate aceste pământuri. Dar regele nostru cel nemernic a schimbat totul.

— Ni s-a frânt inima să vedem ce se-ntâmplă, a spus Garlatha, cu vocea tremurătoare.

— Negura lui Stangmar oprește soarele, a continuat bătrânul. Tot mai mult, cu fiecare lună. Căci, pe măsură ce Castelul Înnegurat își mărește puterea, cerul devine din ce în ce mai întunecat. Între timp, oștile lui Stangmar au semănat moartea pe întinderea insulei. Sate întregi au fost distruse. Oamenii au fugit către munții îndepărtați din vest sau au părăsit cu totul Fincayra. Pe dealurile acelea dinspre est creștea cândva o pădure vastă, deosebită, la fel ca pădurea Druma. Acum a dispărut. Copacii care n-au fost măcelăriți sau arși s-au cufundat în somn și n-au mai vorbit niciodată. Aici, la șes, solul care n-a fost înecat în sânge a căpătat culoarea lui. Iar Harpa Înflorită, care poate c-ar fi convins pământul să revină la viață, ne-a fost furată. Și-a coborât privirea spre mâinile sale veștejite. Am purtat în brațe harpa, cândva, când eram doar un băiat. Și, după toți acești ani, încă nu pot uita cum i-am simțit strunele sub degete și nici încântarea stârnită de cântecul ei. T'eilean s-a strâmbat. Toate astea și multe altele s-au pierdut. A arătat spre despicătura din deal. Iată izvorul nostru, cândva atât de vesel! Abia mai picură ceva apă, acum. Așa cum s-a uscat pământul, la fel a secat și sursa care-l hrănea. Jumătate din timp mi-l petrec aducând apă de departe.

Garlatha l-a luat de mână.

— Așa cum eu îmi petrec jumătate din timp căutând în preria uscată semințe care ar mai putea fi aduse la viață.

Stângaci, Shim i-a întins rămășițele fructului său.

— Îmi pare rău pentru voi.

Garlatha i-a mângâiat creștetul ciufulit.

— Păstrează fructul acum. Și să nu-ți pară rău pentru noi. Suntem mult mai norocoși decât alții.

— Așa e, a încuviințat soțul ei. Am avut parte de o viață lungă împreună și de norocul de a putea crește câțiva copaci. Asta e tot ce-ar putea cere cineva. I-a aruncat o privire Garlathei și a adăugat: Asta, și singura dorință pe care o mai avem ca, într-o zi, să putem muri împreună.

— Ca Baucis și Philemon, am remarcat eu.

— Cine?

— Baucis și Philemon. Sunt personajele unei povești a grecilor, o poveste pe care am auzit-o de la… mama mea, cu mult timp în urmă. Ei aveau o singură dorință, să moară împreună. Și, până la urmă, zeii i-au preschimbat în doi copaci, ale căror ramuri frunzoase aveau să se împletească pentru totdeauna.

— Ce frumos! a oftat Garlatha, uitându-se la soțul ei.

T'eilean n-a spus nimic, deși m-a cercetat cu atenție.

— Dar tot nu mi-ați spus, am continuat eu, cum a supraviețuit grădina voastră în aceste vremuri cumplite.

T'eilean a lăsat mâna Garlathei și și-a deschis brațele vânjoase către verdeața, rădăcinile și florile din jur.

— Ne-am iubit grădina, atâta tot.

Am încuviințat din cap și m-am gândit cât de minunată trebuie să fi fost regiunea asta înainte de Rugină. Dacă grădina unde stăteam acum cu Shim era doar o mică mostră a bogățiilor sale, peisajul ar fi fost la fel de frumos – deși nu la fel de sălbatic și misterios – ca însăși pădurea Druma. Genul de loc unde m-aș fi simțit viu. Și liber. Și, poate, chiar acasă.

Garlatha m-a privit cu îngrijorare.

— Ești sigur că nu puteți rămâne aici o vreme?

— Nu. Nu putem.

— Atunci trebuie să fiți extrem de prudenți, ne-a avertizat T'eilean. Goblinii sunt pretutindeni mai nou. Numai ieri, la apusul soarelui, când mă întorceam cu apa, am văzut doi dintre ei. Târau cu ei o fată neajutorată.

Am simțit că-mi stă inima-n loc.

— O fată? Cum arăta?

Bărbatul cu barbă albă a părut mâhnit.

— Nu m-am putut apropia prea mult, căci m-ar fi văzut. Dar în vreme ce-i priveam, o parte din mine voia să se arunce asupra lor cu toată puterea.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, a declarat soția lui.

T'eilean a arătat spre mine.

— Fata era cam de vârsta ta. Păr castaniu, lung și cârlionțat. Și purta haine care păreau făcute din lujeri împletiți.

Shim și eu am icnit.

— Rhia, am șoptit răgușit. Încotro mergeau?

— Nu e nicio îndoială, a răspuns bătrânul mohorât. Se îndreptau spre est. Și pentru că fata era vie, probabil că e cineva de care Stangmar vrea să se ocupe personal.

Garlatha a scos un geamăt.

— Nu pot suporta gândul că o fată atât de tânără are să ajungă în castelul acela cumplit.

Mi-am pipăit pumnalul din săculeț.

— Acum trebuie să plecăm, am spus.

T'eilean mi-a întins mâna, strângând-o pe a mea cu o fermitate neașteptată.

— Nu știu cine ești, tinere, nici încotro te îndrepți. Dar bănuiesc că, la fel ca semințele noastre, ai mai multe în tine decât arăți.

Garlatha l-a atins din nou pe Shim pe cap.

— La fel, cred eu, se poate spune și despre omulețul ăsta.

N-am răspuns nimic, deși m-am întrebat dacă ne-ar fi vorbit cu aceeași bunătate în cazul în care ne-ar fi cunoscut mai bine. Chiar și așa, în vreme ce treceam peste zidul năruit, m-am trezit sperând să-i revăd într-o bună zi. M-am întors să le fac cu mâna celor doi bătrâni. Mi-au răspuns și ei, apoi și-au reluat lucrul.

Am simțit Galatorul cald pe pieptul meu. Am aruncat o privire sub tunică și am văzut că centrul lui cu nestemate lucea ușor. Atunci, am știut că teoria lui Cairpré despre Galator era adevărată.

31. Apoi s-a auzit un țipăt

Vreme de câteva ore, am mers către crestătura din coama dealurilor, lovind ritmic cu toiagul în solul uscat și iarba moartă. Un vânt rece sufla peste noi dinspre Dealurile Întunecate. Rafalele aprige ne pălmuiau fețele. În pofida vântului, Shim s-a străduit să rămână lângă mine. Chiar și așa, tot a trebuit să mă opresc de câteva ori ca să-l ajut să treacă prin niște tufișuri spinoase sau să suie o pantă abruptă.

Pe măsură ce ne apropiam de coama dealului, vântul sufla din ce în ce mai înverșunat. Curând, rafalele deveniseră atât de pătrunzătoare, încât mâna care ținea toiagul nu-mi mai pulsa de durere, ci începuse să-mi amorțească. O simțeam înțepenită, asemenea bățului. Bucățele de gheață au început să ne biciuiască. Mi-am ridicat brațul liber ca să-mi feresc obrajii și ochii cufundați în beznă.

Bucățelele de gheață s-au preschimbat în ace, apoi în cioburi, după care, în pumnale. Sub ploaia de lame de gheață, Shim, care se abținuse să se plângă de când plecaserăm de la grădină, scâncea jalnic. Dar eu nu-l auzeam decât în răstimpurile de liniștire a rafalelor, căci urletul vântului aprig îi acoperea vocea.

Deși mai era suficientă lumină ca să mă ajute cea de-a doua vedere, gheața care se învârtejea și țărâna zburată de vânt îmi derutau simțul orientării. Deodată, m-am împiedicat de un soi de formațiune stâncoasă scundă și plată. Cu un strigăt, am căzut și mi-am scăpat toiagul din mână.

Tremurând, m-am târât lângă stânci, sperând să le folosesc drept adăpost precar în fața furtunii. Shim s-a cuibărit în faldurile tunicii mele. Am stat acolo amândoi, cu dinții clănțănindu-ne de frig, câteva minute bune, care ni s-au părut ore.

Treptat, furtuna de gheață s-a domolit. Vântul urlător s-a mai repezit la noi de câteva ori, apoi în sfârșit s-a retras. Deși aerul nu părea să se fi încălzit, trupurile noastre și-au revenit încet. Mi-am deschis și închis pumnii, simțind ace în palme și în buricele degetelor. Șovăitor, Shim și-a scos capul din tunica mea, cu părul lui răvășit plin de țurțuri.

Dintr-odată, mi-am dat seama că acea formațiune stâncoasă care ne apărase parțial nu era altceva decât o buturugă imensă.

De jur-împrejurul nostru, mii de astfel de buturugi punctau dealurile, despărțite de o rețea vastă de făgașe erodate. Deși erau acoperite cu un strat de gheață, buturugile nu scânteiau și nici nu luceau. Stăteau pur și simplu acolo, la fel de lipsite de viață ca niște movile funerare.

Într-o clipă, am înțeles. Asta era tot ce mai rămăsese din vasta pădure despre care ne vorbise T'eilean. „Ostile lui Stangmar au semănat moarte pe întinderea insulei". Cuvintele bătrânului se înălțau asemenea unor fantome din buturugile putrezite, din solul roșu sângeriu, din dealurile năruite.

Shim și eu ne-am privit. Fără niciun cuvânt, ne-am ridicat în picioare, pe pământul acoperit de chiciură. Mi-am luat de jos toiagul și am îndepărtat o bucată de gheață de pe capătul lui. Apoi am localizat din nou crestătura, am pășit peste rămășițele sfărâmicioase ale unei crengi și am pornit să urc pe terenul alunecos. Shim s-a grăbit să țină pasul cu mine, bodogănind pentru sine.

Pe măsură ce ziua se scurgea, am continuat să urcăm dealurile presărate cu nenumărate buturugi și albii de pâraie secate. În tot acest timp, cerul devenea tot mai întunecat. Curând, crestătura a dispărut, înghițită de întunericul ce se adâncea. Tot ce puteam face era să mă încred că memorasem corect locul unde văzusem ultima oară cele două creste ascuțite ale sale, deși chiar și acea amintire începea să dispară odată cu lumina.

Încet, încet, am tot urcat. În ciuda luminii slabe, am reușit să disting câțiva copaci subțiri, înălțându-se printre buturugi și crengi moarte. Siluetele lor răsucite semănau cu niște oameni care se zvârcoleau de durere. Am văzut un copac ce părea fag după coajă și m-am apropiat de el. Mi-am așezat palma pe trunchiul lui și am scos sunetul foșnitor, fremătător, pe care îl învățasem de la Rhia în pădurea Druma.

Copacul nu mi-a răspuns.

Am încercat din nou. De data aceasta, în timp ce scoteam sunetele acelea foșnitoare, mi-am închipuit că în fața mea se afla un copac sănătos, o prezență vie, care respira. Cu rădăcini puternice, înfipte în pământ. Cu ramurile arcuite ridicându-se către cer. Cu trunchiul străbătut de un cântec profund, care se ridica în el pentru a face fiecare frunză să freamăte.

Poate că era doar imaginația mea, dar mi s-a părut că simt o

vibrație vagă în ramurile de sus. Și totuși, dacă s-au mișcat cu adevărat, au încremenit imediat la loc.

Am renunțat și am pornit mai departe, târșâindu-mi picioarele. Shim gâfâia în spatele meu. Cu cât urcam panta, cu atât pământul devenea mai stâncos. Cu fiecare minut, lumina scădea și mai mult. Cerul s-a întunecat, iar buturugile și pietrele din jurul nostru s-au contopit cu umbrele.

Deși cea de-a doua vedere îmi slăbea rapid, m-am străduit să văd ce se mai putea distinge. Și să ascult, cu toată concentrarea de care eram în stare. Știam că orice mișcare, indiferent cât de ușoară, ne putea oferi singurul avertisment în cazul unui atac. Încercam să evit să mă împiedic de pietre și de crengi moarte care se rupeau, iar pașii mei au devenit mai puțin siguri.

În fața noastră, am deslușit o deschizătură abia vizibilă, unde două piscuri de stâncă întunecată se înălțau spre cerul și mai întunecat. Ar putea fi crestătura? M-am apropiat, pe cât de tăcut am putut.

Deodată, m-am oprit. Am rămas la fel de nemișcat precum unul dintre copacii răsuciți și am ascultat atent.

Shim s-a furișat lângă mine.

— Auzi ceva?

— Nu sunt sigur, am șoptit. Mi s-a părut că se mișcă ceva în fața noastră.

Au trecut câteva minute. Nu mai auzeam nimic în afară de răsuflările noastre și de bubuitul inimii mele.

În cele din urmă, am atins brațul micului uriaș.

— Hai să mergem, am șoptit. Dar păstrează liniștea. Goblinii sunt pe-aproape.

— Ooo! a gemut Shin. Mi-e frică. Sigur, precis, abso…

— Taci!

Din umbrele aflate în fața noastră au răsunat un strigăt aspru și pași apăsați. S-au văzut torțe sclipind, destrămând întunericul.

— Goblini!

Am luat-o la fugă peste coama stâncoasă. Crengi moarte trosneau sub picioarele noastre. Spinii ne zgâriau picioarele. Auzeam, chiar în spatele nostru, cum gâfâiau goblinii, umflându-și piepturile, auzeam zăngănitul armurilor lor, sfârâitul torțelor.

Shim și eu alergam peste pietre, încercând să nu ne împiedicăm, întunericul era tot mai adânc. Nu știam încotro ne

îndreptam și nici nu ne păsa. Tot ce știam era că goblinii se apropiau tot mai mult.

Într-un efort disperat de a scăpa de ei, am cotit brusc într-o parte. Shim m-a urmat îndeaproape și am trecut peste creastă. Peisajul care s-a deschis în fața noastră nu putea fi mai înfricoșător. Profilate pe cerul întunecat, alte dealuri se înălțau și mai întunecate. Valea de sub noi părea cufundată în beznă, dar în ea licăreau sute de luminițe. Deși goblinii erau în spatele nostru, am șovăit preț de o clipă.

O suliță a vâjâit pe lângă noi, trecând printre capul meu și capătul toiagului. În momentul în care sulița a căzut cu un zăngănit la pământ, însoțită de un cor de înjurături aspre, ne-am repezit în josul pantei. Am lovit cu piciorul o piatră și am căzut răschirat. Shim m-a așteptat să mă ridic în picioare, să-mi înșfac toiagul și să o iau din nou la fugă. Am alergat amândoi în jos, către valea cea neagră.

Un întuneric total ne-a acoperit ca un val. Pământul a devenit ud și moale sub picioarele noastre. Aerul a căpătat un miros dezgustător. Curând, pleoscăiam prin ceva ce părea o baltă enormă, care acoperea o albie de beznă vâscoasă.

Deodată, m-am oprit, ceea ce l-a făcut pe Shim să se ciocnească de spatele meu.

— De ce te-ai oprit? m-a întrebat el furios.

— Ascultă!

— N-aud nimic, doar zvâcnetul nasului meu delicat.

— Asta e. Goblinii s-au oprit. Undeva în spate.

— Ai dreptate. Micul uriaș s-a foit neliniștit în întuneric. Crezi că le e frică să vină aici?

Am simțit ceva rece scurgându-se în ghetele mele de piele.

— S-ar putea să fim în… Mlaștina Bântuită.

Ca și cum mi-ar fi răspuns, o lumină slabă, pâlpâitoare s-a ivit în depărtare. Plutea în întuneric, de parcă ne-ar fi cercetat. Apoi a apărut o alta, urmată de o a treia. Curând, mai bine de douăzeci de lumini stranii se mișcau lin în aerul din jurul nostru, apropiindu-se încet.

Shim mi-a strâns mâna.

Un miros grețos, ca de carne putrezită, a plutit peste noi. M-am înecat, simțind cum mi se revoltă plămânii. Pe măsură ce luminile se apropiau, mirosul devenea tot mai intens.

Apoi s-a auzit un strigăt de jale subțire, tremurat. Un bocet

străvechi, pulsând de suferință, de durere nestinsă. Strigătul m-a făcut să mă înfior, căci părea să izvorască din pământ, din lumini, din aerul putred. Venea dintr-o parte. Venea din cealaltă. Venea din toate direcțiile în același timp.

Shim a scos un țipăt îngrozit. Mi-a dat drumul la mână și s-a îndepărtat în fugă de mănunchiul de lumini plutitoare.

— Stai!

M-am repezit după el. Făcusem însă doar câțiva pași, când piciorul mi s-a agățat în ceva și am căzut cât eram de lung într-o baltă cu lichid vâscos. M-am ridicat și mi-am recuperat și toiagul, apoi mi-am curățat nămolul de pe brațe. Miroseau a mucegai și a putreziciune.

Luminile amenințătoare s-au rotit, adunându-se din nou. Strigătul jalnic a crescut. Duhoarea morții m-a copleșit.

— Shim!

Niciun răspuns.

— Shim!

Apoi s-a auzit un țipăt.

Luminile au venit mai aproape, holbându-se la mine ca tot atâția ochi. Deci în acest fel aveau să se încheie căutările mele. Aș fi preferat să mă înec în mare, în largul coastei din Gwynedd, decât să mor așa, chinuit și singur.

Și totuși, sfârșitul propriilor mele căutări mă durea mai puțin decât pierderea Rhiei. Ea, la fel ca șoimul cel curajos, își dăduse viața pentru mine. Nu meritam o asemenea prietenie. Și totuși, ea nu merita să moară. Era atât de plină de viață, atât de plină de o înțelepciune pe care nici nu o înțelegeam. Durerea de a o pierde mi-a înțepat inima, ca și cum ar fi fost cuprinsă de foc.

Deodată, mi-am dat seama că Galatorul ardea pe pieptul meu. L-am tras afară din tunică și l-am ținut ridicat în sus. Centrul lui de nestemate sclipea, cu lumina lui verde, risipind întunericul din jurul meu, astfel încât mi-am putut vedea brațul și mâna.

Luminile stranii au șovăit, apoi și-au oprit înaintarea. Urletul de jale a încetat. O adiere proaspătă a trecut prin aer. În același timp, strălucirea Galatorului a început să crească. Doar câteva secunde mai târziu, cercul verzui îmi lumina întregul corp și toiagul.

— Shim! Unde ești?

— Aici!

Plin de noroi, a venit clătinându-se lângă mine. De pe piept, picioare, brațe și un obraz îi picura o mâzgă neagră.

Cercul luminos s-a lărgit, iar luminile plutitoare au pâlpâit și au început să se retragă încet în întuneric.

Încurajat de retragerea luminilor, am înaintat. Aveam să găsesc o cale de a ieși din mlaștina asta, orice ar fi trebuit să fac. Ținând Galatorul deasupra capului cu o mână, cu cealaltă încleștată pe toiag, m-am asigurat că Shim se agățase bine de tunica mea. Apoi am început să înaintez cu greu prin balta mocirloasă. Noroiul era moale și vâscos, și îmi trăgea în jos ghetele. Deodată, am călcat într-o groapă puțin adâncă. Am căzut în față cu un pleoscăit, cât pe ce să scap pandantivul. Imediat, ochii de lumină s-au strâns mai aproape și murmurul lor a devenit mai sonor.

Mi-am recăpătat echilibrul, și luminile amenințătoare s-au retras puțin. A durat ceva timp până ce mi-am tras toiagul din nămolul lacom din groapă, dar, până la urmă, l-am eliberat, ca și când aș fi dezlipit o ventuză. Am pornit mai departe, înaintând cu greu. Îmi dădeam seama însă că Shim nu mai putea merge prea mult pe acest teren. Deși se chinuia să stea lângă mine, apa îi ajungea până la mijloc, iar efortul de a răzbate îl obosea repede.

Și picioarele mele, la fel ca mâna cu care țineam Galatorul, începeau să mi se îngreuneze. Cu toate acestea, l-am ajutat pe Shim să urce pe umărul brațului cu care țineam toiagul. Era același umăr pe care și-l revendicase cândva Belea. Dar greutatea aceasta părea să mă apese mai tare decât șoimul.

Fiecare pas devenea tot mai anevoios. Fiecare respirație, mai chinuită. Mă simțeam din ce în ce mai istovit, ca și cum mlaștina însăși îmi secătuia puterile. Umărul mă durea. Nămolul de pe picioarele lui Shim îmi picura pe față, în vreme ce gustul de putreziciune îmi ardea limba.

Pe măsură ce mă simțeam tot mai lipsit de vlagă, luminile veneau tot mai aproape. Murmurul creștea, asemenea unei haite de lupi care îmi urla în urechi. Mlaștina părea nesfârșită, întinzându-se dincolo de limitele rezistenței mele tot mai slăbite.

Puterile mele! Oare ar trebui să încerc să le folosesc? Aveam atâta nevoie de ele! Și totuși, mă temeam de ele la fel de mult. Flăcările s-au înălțat din nou în mintea mea, arzându-mi fața, pârjolindu-mi carnea, distrugându-mi ochii. Brusc, m-am

împiedicat. Am căzut în genunchi, abia reușind să mai țin toiagul și Galatorul. Shim a scos un țipăt și s-a agățat de gâtul meu, suspinând. Iarăși s-au adunat luminile în jurul nostru, așteptând să vadă dacă mă ridic din nou.

Cu puținele puteri rămase, m-am tras afară din noroi. Am încercat să ridic Galatorul, dar nu-l puteam aduce mai sus de piept. Am mai făcut un pas istovit și m-am împiedicat din nou.

Am auzit cum Galatorul se lovește de ceva tare, ca o piatră. L-am auzit pe Shim țipând, când murmurul din jur a devenit aproape asurzitor.

Apoi n-am mai auzit nimic.

32. Soartă întunecată

— Ești viu?

— Nu prea știu, a fost singurul meu răspuns.

M-am ridicat în capul oaselor și am clipit, pentru a-mi îndepărta ceața din cea de-a doua mea vedere. Shim stătea într-o parte, în vreme ce toiagul meu, acoperit cu noroi urât mirositor, se afla în cealaltă parte.

Shim, cu fața lui mică încrețită de îngrijorare, m-a tras de tunică.

— Unde suntem?

Am privit în jur și am văzut cea mai ciudată încăpere în care mă aflasem vreodată. Eram înconjurați de pereți, o podea și un tavan din piatră lustruită, fără nici cea mai mică deschizătură pe post de fereastră. Și totuși, o lumină albastră pâlpâitoare umplea camera, la fel ca strălucirea unei lumânări înainte să se stingă. Dar nu se vedea nicio lumânare.

M-am înfiorat, dar nu de frig. Nu știam de ce, însă în cameră am simțit plutind ceva rău prevestitor. Ca și cum Shim și eu urma să fim tăiați pentru cina cuiva.

Shim s-a tras mai aproape.

— Locul ăsta e înfricoșător. Ca o temniță.

— Asta și e! Deodată, a arătat cu degetul. Oase!

Am tresărit și m-am uitat la grămada ascunsă în umbre, de lângă noi. Era într-adevăr un morman de oase, perfect curățate de carne. În lumina pâlpâitoare, am deslușit coaste, tibii și mai

multe cranii. Cranii de oameni. Am înghițit anevoie, întrebându-mă dacă și rămășițele noastre aveau să zacă în curând acolo.

Apoi am observat că în jur se mai aflau și alte grămezi, dar nu de oase. Una conținea lespezi de piatră cenușie, stivuite aproape cât înălțimea mea. O alta, sfere de lemn lustruite, de diferite dimensiuni și gravate cu semne ciudate. Sferele acestea, unele mai mici ca o unghie, altele mai mari ca un cap omenesc, păreau să fie aranjate cu grijă, cu un scop anume. Într-o altă grămadă se aflau mănunchiuri de bețe, potrivite pe dimensiuni și număr. Într-un colț îndepărtat al încăperii am observat niște cuburi albe ciudate, marcate cu puncte negre pe fețele lor. Sculuri de lână neagră și albă erau adunate într-un loc, scoici ciudate de mare într-altul. Vase de metal erau pline ochi cu pietricele și semințe de toate formele.

În mijlocul încăperii era întins un covor gros, de formă pătrată, care era împărțit în pătrate mai mici, roșii și negre. Pe multe dintre aceste pătrate se aflau piese de lemn sculptate, fiecare dintre ele înalte cât să-mi ajungă până la mijloc. Dragoni în atac, cai în galop, lupi care urlă, goblini războinici, regi și regine, plus altele pe care nu le-am putut recunoaște. Când eram în Caer Vedwyd, auzisem de jocul numit *esches,* uneori „șah”, dar acela se juca pe o tablă, nu pe un covor. Și, oricum, piesele de șah nu includeau dragoni. Și nici goblini.

Pe peretele din fața noastră, o mulțime de semne albastre făcute de-a valma pâlpâiau în lumină. Cea mai mare parte a suprafeței peretelui era acoperită de coloane formate din bare, puncte și cerculețe, care mergeau în mai multe direcții. Erau acolo mii de pătrate, triunghiuri și împletituri de linii tăiate, ca și cercuri împărțite în secțiuni, la fel cum e tăiată în felii o pâine rotundă. Erau rune, litere, numere și simboluri înghesuite peste și dedesubt, înăuntru și în afara restului de semne.

— Foarte rău, a mârâit o voce gravă în spatele nostru.

Ne-am răsucit și am văzut un cap palid și lipsit de păr strecurându-se prin deschizătura unei uși. Încet, ușa s-a deschis, dând la iveală un trup la fel de rotund precum capul, îmbrăcat într-un veșmânt ce semăna cu un sac și avea mai multe buzunare, cu un colier de pietre rugoase la gât și desculț. Am încremenit, temându-mă că acesta era un alt spectru schimbător. Sau poate ceva și mai rău.

Capul pleșuv, cu șiruri de riduri adunate în jurul celor două

urechi triunghiulare, s-a aplecat către noi. Pe mijlocul frunții avea un neg mare și veștejit, asemenea unui corn. Ochii, mai întunecați chiar decât ai mei, ne-au privit fără să clipească preț de câteva clipe. Apoi gura plină de dinți pociți s-a deschis din nou.

— Hotărât, foarte rău.

Am întins mâna spre toiag și m-am ridicat de jos, lucru îngreunat de Shim, care era agățat de piciorul meu.

— Cine ești tu?

— Aproape nicio șansă să trăiască până la apus, a murmurat ciudata ființă, pătrunzând în încăpere. Hotărât, foarte rău.

Deși vocea îmi tremura, am întrebat din nou:

— Cine ești tu?

Ochii negri, care păreau îngrozitor de bătrâni, m-au studiat un moment.

— Asta e o întrebare grea, puișor.

Ceva în cuvântul „puișor” m-a făcut să mă înfior.

— Cine sunt eu? a continuat creatura, învârtindu-se încet în jurul nostru, ca o hienă care își cercetează prada. Greu de spus. Chiar și pentru mine. Azi sunt cineva, mâine, altcineva.

Fața ridată s-a aplecat spre mine, arătându-mi și mai mulți dinți strâmbi.

— Și cine ești tu?

Am oftat.

— Adevărul e că nu prea știu.

— Măcar ești sincer, puișor.

Învârtirea în cerc a continuat, cu picioarele desculțe lipăind pe podeaua de piatră.

— Poate că-ți spun eu câte ceva despre cine ești tu. Deși ar trebui să te avertizez că e destul de dezamăgitor. Pentru început, ești prea sfrijit ca să-mi ajungi pe mai mult de-o măsea, chiar dacă îl adaug și pe micul tău prieten.

Shim mi-a strâns mai tare piciorul.

— Și mai rău, puișor, e că pari mult prea lipsit de putere ca să-mi fii de vreun ajutor la rămășagul meu.

Am simțit un deget rece ca gheața alunecându-mi pe șira spinării.

— Știu cine ești, am rostit. Tu ești Domnu.

— Foarte isteț, puișor. Cotoroanța cheală s-a oprit din mers. Și-a trecut o mână peste creștetul capului, gânditoare. Dar

isteţimea nu va fi de ajuns pentru a-mi câştiga rămăşagul.

— Despre ce rămăşag vorbeşti?

— Oh, nimic important. Doar c-am făcut o mică înţelegere cu cineva care se aşteaptă să nu supravieţuieşti până mâine. A ridicat din umeri. Să mori azi. Să mori mâine. Ce mai contează? N-ar fi trebuit să pariez pe tine, dar n-am rezistat tentaţiei de a izbândi.

M-am înfiorat, amintindu-mi ce spusese Cairpré despre această creatură al cărei nume însemna „soartă întunecată". „Nu e nici bună şi nici rea, nici prieten şi nici duşman. Ea pur şi simplu *este*".

— Cu cine ai făcut rămăşagul?

Picioarele desculţe ale creaturii au lipăit pe podeaua de piatră când ea s-a îndreptat către peretele acoperit cu semne ciudate, pâlpâind încă în lumina tremurătoare. A scuipat pe degetul arătător al mâinii stângi, care a devenit imediat albastru. Apoi, folosindu-şi degetul ca pe un penel, s-a întins în sus cât de mult a putut şi a tras o linie şerpuită prin unul dintre cercuri.

— E timpul să încep un perete nou, a mormăit ea. Cu o privire în direcţia noastră, a adăugat: Trebuie să ţin socoteala, puişori. Chiar îmi displace să pierd un rămăşag, dar trebuie să ţin socoteala. Şi, cu siguranţă, se pare că pe ăsta o să-l pierd.

— Vrei să zici, s-a jeluit Shim, c-o să murim?

Domnu a ridicat iarăşi din umeri.

— Aşa se pare.

— Cu cine-ai făcut rămăşagul? am vrut să ştiu.

— Nu-l cunoşti. Deşi, chiar pare să aibă o adevărată antipatie faţă de tine.

— Cine?

Şi-a scărpinat partea din spate a capului chel.

— Prostul ăla de Rhita Gawr, desigur.

— Rhita Gawr? Spiritul care se luptă cu Dagda?

Domnu a scos un mormăit nepăsător.

— Cred că da. Cel puţin aşa era acum câteva mii de ani, când am verificat ultima dată. Dar, dacă e vorba de cine câştigă şi cine pierde, puişor, habar n-am. Trebuie să-şi ţină singuri socotelile.

— Dar nu e un joc! E ceva serios.

Domnu s-a îmbăţoşat.

— Jocurile *sunt* serioase, puişor. La fel de serioase ca viaţa

însăși, căci și ea e tot un joc.

— Nu înțelegi. Am făcut un pas spre ea, cu Shim agățat încă de piciorul meu. Lupta lor e pentru întreaga Fincayra. Și pentru Pământ. Și pentru multe altele, pe lângă asta.

— Da, da, a zis cotoroanța căscând. Au acum un rămășag.

— Nu! E mai mult de-atât.

Ea s-a holbat la mine uluită.

— Mai mult de-atât? Cum poate fi ceva mai mult de-atât? Un rămășag e șansa absolută! Alege ce vrei, pariază! Apoi ceea ce se întâmplă se întâmplă. Sus sau jos. Viață sau moarte. Nu contează, atâta vreme cât, la sfârșit, îți aduni câștigurile.

Am clătinat din cap.

— Ba *contează*! Câștigă Dagda sau Rhita Gawr, asta va hotărî...

— Care vor fi șansele de câștig la următorul rămășag. Da, știu.

Picioarele creaturii au pășit peste covorul cu pătrate roșii și negre. S-a aplecat în fața uneia dintre piese, un dragon roșu. Nonșalantă, l-a gâdilat sub bărbia solzoasă. În lumina pâlpâitoare, mi s-a părut că dragonul și-a smucit ușor capul și că două fuioare subțiri de fum i-au ieșit din nări.

— Micul lor joc nu mă interesează, a concluzionat ea, în vreme ce-l ciupea de ureche pe dragon. Am destul de furcă cu treburile mele.

Shim m-a strâns mai tare.

— Sunt speriat. Foarte, foarte, foarte speriat.

— Nu văd de ce-ai fi, a replicat Domnu cu un rânjet strâmb. Să mori nu-i chiar așa de greu, după ce-ai făcut-o o dată.

Și-a pus piciorul pe spatele dragonului, s-a întins către regele negru și l-a apucat brutal de gât. E posibil să mă fi înșelat, dar, când a ridicat regele de pe covor, mi s-a părut că aud un țipăt slab, de durere. Ținându-l de gât, cotoroanța a început să-i dea lustru coroanei regelui pe rochia ei ca un sac.

— Mă gândesc c-ar trebui să jucăm un joc oarecare, înainte să vă trimit pe drumul vostru, puișori. O să ne ia gândurile de la moartea voastră iminentă și de la pierderea mea iminentă. Ce preferați, zaruri sau bețe?

— Avem nevoie de ajutorul tău, am rugat-o.

Ea a pus la loc regele negru, dându-i drumul cu un bufnet. Apoi, lipăind cu picioarele goale pe podea, s-a dus alene spre

grămada de bețe. A luat un mănunchi din grămadă și l-a privit.

— Cred că trei ar fi mai bine decât treisprezece azi, nu? Simt în oasele mele că asta e o zi cu număr mic. „Oase”! Poate că preferați să jucați „Oase”?

— Te rog! Trebuie să ajungem la Castelul Înnegurat.

— Castelul Înnegurat? A tras un băț din mănunchi și a scuipat pe el. De ce naiba ați vrea să vă duceți acolo?

— O întrebare foarte bună, a mormăit Shim, ținându-se strâns de fluierul piciorului meu.

— În plus, a adăugat Domnu, continuând să examineze bățul, dacă vă trimit acolo, atunci *cu siguranță* veți muri, iar eu voi pierde rămășagul.

— Te rog, nu vrei să ne ajuți?

— Mă tem că nu, puișor.

A răsucit bățul în palmă.

M-am încruntat.

— Dacă n-ai de gând să ne ajuți, atunci de ce nu ne bagi la loc în Mlaștina Bântuită, ca să termini cu noi?

Shim a ridicat privirea spre mine, uluit.

— Se poate s-o fac, puișor. În definitiv, i-am promis lui Rhita Gawr că n-o să te țin bine-mersi aici toată ziua. Sunt regulile rămășagului, înțelegi tu. Iar eu nu încalc niciodată regulile. Și-a coborât vocea. Și pe urmă, el ar observa dacă le-aș încălca. Domnu a băgat bățul la loc în mănunchi, aruncându-l nepăsătoare pe grămadă, și a zis: Dar care-i graba? Tot avem timp pentru vreo câteva jocuri.

— N-avem timp! am exclamat. Chiar n-am cum să te conving?

— Singura întrebare, a continuat ea, rotindu-și privirea prin cameră, e ce joc să aleg. Desigur! Șah! Deși nu cred că știi ceva despre regulile lui, căci ești tânăr. Nu contează. Vino aici și o să te învăț câte ceva. Și adu-l și pe acel războinic curajos. Cel care stă agățat de piciorul tău… S-a dus înapoi la covor și s-a uitat la piesele de șah. Prea înalte, cred, a remarcat.

Cu un aer concentrat, și-a așezat palma pe coroana reginei roșii. A murmurat o frază, apoi a început să apese încet în jos. Spre mirarea mea, regina roșie – la fel ca toate celelalte piese de șah – s-a tot micșorat, până când a ajuns la jumătate din dimensiunea ei inițială. Acum, cele mai înalte piese aveau cam aceeași înălțime ca Shim.

Cu mândrie, Domnu și-a fluturat mâna către piesele de șah.

— Jocul ăsta chiar e una dintre cele mai bune invenții ale mele. Un mare succes, oriunde ajunge. Până și oamenii, cu puterea lor limitată de concentrare, l-au adoptat. Deși mă doare să văd cum încearcă să simplifice regulile jocului. Singurul lui cusur e că cel mai bine se joacă în doi. Și e într-adevăr foarte greu să găsesc partenerul potrivit.

Sprâncenele ei subțiri s-au înălțat, trimițând vălurele de riduri în creștetul scalpului său.

— Mai ales, a continuat ea, dacă ai așa de puțini oaspeți ca mine. Apropo, cei mai mulți oaspeți ai mei intră pe ușa din față. Ce v-a venit să folosiți ușa din spate? Nu v-aș fi găsit niciodată, dacă nu ciocăneați în prag.

— N-am ciocănit.

— Firește că ai făcut-o! Deși am fost cât pe ce să nu te aud, cu toată zarva aia de afară.

— Dar n-am ciocănit.

— Puișor, ai uitat! Ai bătut cu ceva tare. Trebuie să fi fost capul. Sau poate cu pandantivul acela urât al tău.

Amintindu-mi deodată de Galator, l-am strâns cu putere în pumn. Nu mai lucea. L-am băgat repede sub tunică.

— Aș fi putut să vă las acolo, dar n-am mai avut de multă vreme tovarăși de joc. De cel puțin două secole! Apoi, după ce v-am adus înăuntru, mi-am dat seama că voi trebuie să fiți cei pentru care Rhita Gawr a pus rămășag că nu vor supraviețui până a doua zi, dacă se întâmplă să apăreți vreodată pe-aici. Și-a mijit ochii bătrâni. Îmi pare rău doar că nu v-am văzut înainte să accept provocarea.

Domnu a început să se plimbe pe covor, cercetând cu grijă fiecare piesă de șah. Deși lumina pâlpâitoare făcea încăperea să pară că vibrează, am avut impresia că fiecare dintre piese tremura ușor atunci când ea se apropia. Apoi, când a trecut în spatele unui armăsar negru maiestuos, calul a părut să-și miște ușor piciorul din spate. Imediat, Domnu s-a răsucit.

— Doar nu vrei să mă lovești acum cu copita, nu?

Ochii negri au fulgerat în vreme ce și-a trecut un deget alene pe coama calului.

— Nu, tu ești prea bine-crescut, ca să faci asta. Chiar prea bine. Pesemne că vrei o greutate mai mare în spinare. Da, sunt convinsă că asta e.

Dinspre armăsar a părut să vină un nechezat abia auzit.

Mușchii lui sculptați aproape că s-au încordat.

Domnu s-a aplecat asupra lui și a suflat ușor, prelung. De nicăieri, o piatră neagră rugoasă, cât jumătate din cal, a apărut pe mijlocul spinării lui. Deși armăsarul a părut să se lase sub greutate, a continuat să-și țină capul sus.

— Bun! a declarat Domnul. Așa e mult mai bine. S-a răsucit spre mine. E timpul pentru un mic joc de șah, a spus, cu o voce mai degrabă amenințătoare decât îmbietoare. Înainte să te dau înapoi, ca să zic așa, prietenilor care te așteaptă afară. Tu faci prima mutare.

33. Rămășagul

Inima îmi bubuia în piept. Nu mă puteam hotărî să pășesc pe covor alături de Domnu.

— Vino, puișor! N-am toată ziua de pierdut. A rânjit afectat, dezgolindu-și dinții inegali, și a adăugat: Și nici tu n-ai.

— Nu te duce lângă ea, mi-a șoptit Shim agitat.

— Aștept, a mârâit Domnu.

Pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare. Ce era să fac? Poate, dacă îi făceam pe plac, reușeam totuși să găsesc o cale de a-i obține ajutorul. Dar de-abia a prins contur gândul acesta în mintea mea, când mi-am dat seama că era imposibil. Domnu nu avea să ne trimită niciodată la castel, căci era convinsă că, făcând asta, ne vom pierde viețile – iar ea pierdea rămășagul. Și am recunoscut în sinea mea adevărul crunt: probabil că avea dreptate.

Chiar și așa, târându-l după mine pe Shim, care scâncea, m-am apropiat de marginea covorului. Habar n-aveam ce să fac, nici în privința acestui joc, nici a încercării mele de a o ajuta pe Rhia. Tot ce știam era că ajunseserăm prea departe, supraviețuiserăm prea multor încercări, pentru a renunța înainte să încercăm toate posibilitățile.

Când am ajuns la marginea covorului, Domnu a arătat către calul negru împovărat de piatră.

— Fă-ți mutarea! mi-a poruncit.

— Dar… dar, m-am bâlbâit eu, nu cunosc regulile jocului.

— Lucru care nu te-a oprit până acum, pot să pun rămășag.

Neînțelegând ce voia să spună, am încercat din nou.

— Îmi spui și mie care sunt regulile?

— La cum joc eu, poți să-ți faci singur regulile. Asta până când încalci una din regulile mele.

Am șovăit.

— Nu știu cum să încep.

— În jocul de șah, spre deosebire de jocul vieții, poți alege cum să începi.

— Și dacă aleg prost?

— Ah, a zis ea, încrețindu-și scalpul. În acest caz, cele două jocuri sunt asemănătoare. Într-un fel sau altul, alegerea ta va face diferența.

Am tras adânc aer în piept și am pășit pe covorul cu pătrate negre și roșii. Șovăitor, mi-am pus jos toiagul. Apoi, cu efort, am ridicat armăsarul negru și l-am cărat până în cealaltă parte a covorului. L-am așezat într-un pătrat aflat exact în fața regelui roșu.

— Hm, a făcut Domnu. Ai ales o mutare foarte riscantă, puișor. M-a privit curioasă și a adăugat: Deși nu mai riscantă decât să ataci Castelul Înnegurat fără o armată. L-a împins pe rege într-un pătrat unde se putea ascunde în spatele a doi goblini. Trebuie să ai un motiv oarecare, a remarcat.

— Am. E…

— Mare păcat că ești atât de nerăbdător să mori. Mai ales când de-abia înveți regulile jocului. În mod normal, m-aș bucura să te ajut să mori mai curând. Dar un rămășag e un rămășag.

— Și dacă aș face eu însumi un rămășag cu tine?

Domnu și-a scărpinat capul chel.

— Ce fel de rămășag?

— Păi, am răspuns eu, în vreme ce prin minte îmi treceau tot soiul de gânduri, dacă poți să mă duci la castel…

— Să *ne* duci, m-a corectat Shim. Deși tremura din tot corpul, a dat drumul piciorului meu și a stat de unul singur lângă mine. Mergem împreună. Încă mai simt vechea sminteală.

Am dat din cap spre el, apoi m-am întors din nou către Domnu.

— Dacă poți să ne duci la castel, atunci fac prinsoare cu tine că… vom supraviețui acestei zile. Chiar și cu Stangmar, și toți goblinii și strigoii lui care ne vor întâmpina. Tu poți pune rămășag că nu vom reuși.

Domnu s-a tras gânditoare de una din urechi.

— Ah, deci mărești miza, da?

— Așa e.

— Și ce se întâmplă dacă nu supraviețuiești până la sfârșitul zilei?

— Păi, atunci vei fi pierdut o singură prinsoare, cea împotriva lui Rhita Gawr, dar vei fi câștigat o alta, împotriva mea. În felul ăsta, la sfârșitul zilei, vei ieși oricum în câștig. Pe când, dacă *nu* faci rămășag cu mine, vei încheia ziua doar pierzând.

Ea s-a încruntat.

— Nicio șansă! Chiar mă iei drept o novice în ale rămășagurilor, băiete? Eu îți dau ceva de valoare dacă te trimit la castel. Fie că tu câștigi, fie că nu, primești acel dar. Și eu ce primesc? Nimic.

Mi-a căzut fata.

— Dar n-am nimic să-ți dau.

— Foarte rău, a răspuns ea, și scalpul i s-a încrețit. E timpul pentru următoarea ta mutare.

— Așteaptă! Am scos pumnalul de la Honn. Ai putea să iei ăsta.

Domnu s-a încruntat și și-a fluturat mâna în semn de refuz.

— O armă? De ce mi-ar trebui așa ceva?

— Dar ce zici de ăsta? Am luat de pe umăr săculețul pe care mi-l dăduse Branwen. Ierburile astea sunt bune de leac.

Domnu a șuierat.

— La ce mi-ar folosi așa ceva? Când m-a văzut că-mi iau de jos toiagul, mi-a spus: Nici de ăla n-am nevoie.

Știam prea bine că singurul meu obiect valoros era Galatorul. Bănuiam că și Domnu știa. Și totuși… dacă mă despărțeam de el, căutările mele aveau să fie sortite eșecului.

— Uite, a spus Shim, începând să-și scoată de pe el cămașa lăbărțată din coajă de copac. Poți s-o iei. E făcută chiar de mama mea, când eram doar un prunc. A oftat. Păcat că nu mi-a rămas niciodată mică.

Domnu s-a încruntat.

— Păstrează-ți-o.

Ochii negri m-au cercetat atent.

— Dacă nu mai ai altceva să-mi oferi, atunci nu mai avem ce discuta. În afară, evident, de jocul de șah.

Gândurile mi se învârtejeau în cap. Deși nu știam aproape

nimic despre puterile Galatorului, în mod limpede erau extraordinare. „Uriașe, dincolo de orice înțelegere”, așa spusese Cairpré. Chiar nu puteam să mă despart de ultima Comoară. Deja ne salvase viața o dată. Ar putea la fel de bine să o mai facă. Și apoi, dacă Stangmar îl voia atât de mult, poate că aș fi reușit cumva să i-l dau la schimb pentru viața Rhiei. Cu toate că nu aveam cum să știu dacă mai era în viață, puteam fi sigur că, fără Galator, nu puteam să o salvez. Mai mult, acest pandantiv cu geme fusese purtat de propria mea mamă. Ea mi-l dăduse ca să-l păstrez, să am grijă de el. Să-l dau altcuiva ar fi însemnat să dau și o parte din dragostea ei față de mine.

Și totuși... dacă nu i-l ofeream, Domnu nu avea să mă ajute niciodată. Iar eu nu puteam să ajung la castel fără ajutorul ei. Și astfel, la rândul meu, nu puteam să o ajut pe Rhia. Dar atunci, la ce-mi folosea să ajung la castel fără Galator?

— E rândul tău. Cotoroanța m-a înghiontit, nerăbdătoare. Fă-ți mutarea!

— Bine, am s-o fac. Încet, mi-am scos Galatorul de la gât. Cunoști pandantivul ăsta, nu-i așa?

Domnu a căscat, arătându-și toți dinții strâmbi.

— Da, l-am văzut de câteva ori de-a lungul vremurilor. Ce-i cu el?

— Atunci îi cunoști valoarea.

Cotoroanța a rămas nepăsătoare.

— Am auzit niște zvonuri.

Shim m-a tras cu putere de tunică.

— Nu face asta! E o prostie!

Nu l-am băgat în seamă și am spus:

— Pun rămășag cu tine... pe Galator. Dacă ne poți duce la castelul lui Stangmar, o să... M-am înecat în cuvinte. O să ți-l dau.

Ochii negri s-au făcut mari.

— Nu! a strigat Shim. Avem nevoie de el!

Am făcut un pas către Domnu.

— Dar dacă eu sau Shim ne vom întoarce vreodată la tine în viață, indiferent după cât timp, atunci tu trebuie să-mi dai înapoi Galatorul.

Am apucat șnurul de piele și am ridicat pandantivul. Nestematele sale sclipeau întunecat în lumina pâlpâitoare.

— Astea sunt condițiile rămășagului meu.

Domnu a plescăit, ca și cum se pregătea să înghită ceva gustos.

— Și dacă te întorci vreodată – lucru de care mă îndoiesc, puișor ai avea încredere în mine că o să ți-l dau înapoi?

— Nu! a protestat Shim.

Am privit-o cu asprime.

— Ai spus că nu încalci niciodată regulile.

— E adevărat. Apoi a adăugat în treacăt: Cu mici excepții ici-colo, firește.

Brusc, mâna ei a țâșnit și a înșfăcat pandantivul.

— Ai un rămășag!

Mi s-a strâns inima. Galatorul dispăruse.

Domnu a aruncat o privire spre Galator, și ochii i s-au reflectat în lucirea verzuie. Apoi l-a băgat într-unul din buzunarele ei lăbărțate și a surâs – cu zâmbetul cuiva care tocmai câștigase o prinsoare nemaipomenită.

Cât despre mine, eu eram convins că tocmai renunțasem la ultima și cea mai bună șansă de reușită a mea.

— L-ai vrut încă de la început, am remarcat cu amărăciune.

— Presupun că așa e, puișor.

— Atunci, de ce nu mi l-ai luat pur și simplu? De ce l-ai scos de la mine așa?

Domnu a părut ofensată.

— Eu? Să iau ceva care nu-mi aparține? Niciodată! A bătut ușor cu palma peste buzunarul unde băgase Galatorul. Și apoi Galatorul trebuie dat de bunăvoie. Nu furat. Altfel, puterile lui sunt inutile. Nu ți-a spus nimeni asta?

Am clătinat din cap.

— Foarte rău. A căscat cu putere. În mod hotărât, foarte rău.

— Hai să terminăm cu ce ai tu de făcut, am spus mohorât. Cum o să ne duci la castel?

— Nu te-ar deranja o mică întârziere, nu? a întrebat ea. Mă simt cam obosită acum.

— Întârziere!

— Da. A căscat din nou. Doar până mâine, cândva.

— Nu! Ai promis!

— Asta nu-i cinstit! a strigat Shim.

Ea ne-a cercetat preț de un moment.

— Ei, bine atunci. Presupun că vă pot duce acolo azi. Dar ar trebui să vă fie rușine că-i refuzați unei femei bătrâne odihna de

care are atâta nevoie. Și-a încrețit capul chel, gânditoare. Singura întrebare e cum o să fac. Și-a mângâiat creștetul capului, în vreme ce ochii ei negri rătăceau prin încăpere. Ah, am găsit! O să aveți nevoie de aripi. Poate chiar de o pereche cu care sunteți obișnuiți.

Inima mi-a bătut mai tare și m-am întrebat dacă se referea cumva la aripile legendare despre care îmi vorbise Cairpré. Oare se pregătea Domnu să îmi redea ceea ce toți fincayranii pierduseră, cu atâta vreme în urmă? Mi-am îndreptat umerii, în așteptare.

Picioarele ei goale au lipăit pe podea, până la ușă. A deschis ușa grea, a întins mâna în întuneric și a apărut cu o colivie îngustă de fier. În ea se afla un șoim mic, ciufulit. Un șoim de iarnă.

— Belea!

M-am repezit la colivie. Pasărea a bătut din aripi și a fluierat plină de entuziasm, trăgând cu ghearele de gratiile de fier.

— Dă-i drumul, m-am rugat eu, mângâind, printre gratii, penele calde.

— Ai grijă! m-a avertizat Domnu. E tare năbădăios. Un adevărat luptător. Mic la trup, dar cu temperament. Te-ar putea sfâșia în bucăți, dacă ar vrea.

— Nu, nu pe mine.

Ea a ridicat din umeri.

— Dacă insiști.

A bătut ușor în colivie, care a dispărut imediat. Belea a căzut, dar și-a revenit imediat, înainte să lovească podeaua. Cu două bătăi din aripi și un fluierat, a aterizat pe capul toiagului meu, după care mi-a sărit pe umărul stâng. Și-a frecat gâtul împănat de urechea mea. Apoi s-a întors către Domnu și a zgâriat furios aerul cu ghearele.

— Cum l-ai găsit? am întrebat.

Ea și-a scărpinat negul de pe frunte.

— El m-a găsit, deși habar n-am cum. Părea, mă rog, destul de slăbit când a ajuns. De parcă cineva încercase să-l toace mărunt. Cum a putut micul amărât să mai zboare e un adevărat miracol. L-am îngrijit puțin, în speranța că l-aș putea învăța să joace zaruri. Dar căposul ăsta nerecunoscător a refuzat să coopereze.

La aceste cuvinte, Belea a fluierat ascuțit și și-a fluturat din

nou ghearele în aer.

— Da, da, l-am băgat în colivie împotriva voinței lui. Dar era pentru binele său.

Belea a fluierat o nouă ocară.

— Și pentru protecția mea! Când i-am spus că nu mă interesează să-i găsesc prietenul, s-a repezit la mine. A încercat să mă atace. Aș fi putut să-l preschimb pe loc într-un vierme, dar am hotărât să-l mai țin pe-aici, în caz că-și îndreaptă purtarea. Oricum, ar trebui să se dovedească folositor acum.

Nedumeriți, Belea și eu ne-am lăsat capetele într-o parte, la unison.

— Ar trebui să vă avertizez, a continuat Domnu, că, deși pot să vă duc la castel, nu pot să vă duc *în* castel. Altfel spus, va trebui să vă descurcați singuri. Ca să nu mai zic de ieșirea din castel. A aruncat o privire în buzunarul unde se afla Galatorul și a adăugat: Și fiindcă n-o să te mai văd, îngăduie-mi să-ți mulțumesc pentru că mi l-ai dat.

Am oftat, dar greutatea familiară de pe umărul meu mi-a mai alinat tristețea. Am arătat spre pasăre.

— Și eu îți mulțumesc pentru că mi l-ai înapoiat.

Domnu a alunecat spre noi. În vreme ce Belea o privea prudent, ea și-a așezat mâinile pe capul meu și al lui Shim. Cu aceeași privire concentrată pe care o avusese când micșorase piesele de șah, a început să murmure ceva.

Imediat, am simțit că mă micșorez. Peste țipătul lui Shim, am auzit-o pe Domnu dându-i un soi de instrucțiuni păsării. Într-o clipă, șoimul nu mai stătea pe umărul meu. În schimb, eu eram cel așezat pe umărul împănat al lui, zburând în înaltul cerului, deasupra Dealurilor Întunecate.

34. În zbor

Am zburat prin întuneric, cu brațele bine strânse în jurul gâtului șoimului. După unghiul în care se afla spinarea păsării, mi-am dat seama că urcam constant. Într-o mână țineam toiagul, acum aproape la fel de micuț ca mine. M-am întrebat unde putea fi Shim în acest moment, și am sperat să fie măcar în siguranță.

În timp ce sfârtecam aerul înghețat, simțeam că ochii fără vedere mi se umpleau de lacrimi, care mi se prelingeau pe obraji și urechi. Penele de pe gâtul păsării tremurau la fiecare pală de vânt, atingându-mi fața și mâinile. Cum nu eram mai mare decât capul lui, mi-am dat seama că penele șoimului erau mult mai mult decât penajul moale și pufos pe care mi-l imaginam. Fiecare pană combina flexibilitatea unei crengi cu rezistența unui os.

Treptat, mișcările trupului care mă purta au devenit ale mele. Cu fiecare ridicare a aripilor puternice, inspiram. Cu fiecare coborâre a lor, expiram. Simțeam cum se încordau umărul și mușchii spatelui șoimului înainte de fiecare bătaie, acționând apoi cu o forță uimitoare.

În vreme ce zburam, ascultam concentrat, pentru a putea prinde orice sunet din întuneric. Eram surprins cât de puțin zgomot făceau aripile care băteau. Doar un vâjâit în surdină prin aer însoțea fiecare coborâre a lor, doar un trosnet abia auzit al oaselor umărului, odată cu fiecare urcare.

Pentru prima oară în viață, gustam libertatea zborului. Întunericul care mă înconjura îmi mărea senzația de înălțare fără nicio limită, fără hotare. Cu vântul în față, mi-am făcut măcar o idee despre experiența sublimă pe care o cunoscuseră cândva oamenii din Fincayra și apoi o pierduseră – o experiență pe care nu mi-o aminteam în gând, ci în oase.

Vântul și-a schimbat direcția și am auzit un scâncet slab care venea de jos, dinspre gheare. Mi-am dat seama că Belea mai ducea un pasager, la fel cum, într-o zi obișnuită, șoimul ar căra un șoarece-de-câmp. Și am știut atunci că Shim, mai mic decât înainte, era probabil la fel de disperat ca un șoarece care urma să fie mâncat.

Am încercat să-mi folosesc cea de-a doua vedere cât de mult puteam. Să împing cât mai departe întunericul ce părea să se îndesească pe măsură ce înaintam. Și totuși, simțeam limitele vederii mele mai mult decât darurile sale. Negura castelului se întindea peste Dealurile Întunecate. Le învelea la fel cum ne acoperea pe noi. Căci zburam în ținutul „unde noaptea nu se sfârșește niciodată”, așa cum spusese Rhia cândva.

Cu oarecare efort, am perceput în parte contururile dealurilor care se înălțau sub noi. Niciun copac nu puncta întinderea aceasta de pământ, niciun râu nu brăzda pantele sale. La un

moment dat, am simțit cum pământul se desface într-un canion abrupt, dar îngust, și am auzit un strigăt slab ce părea să fie al unui vultur. Spre nord, un grup compact de torțe aprinse răsuna de strigătele aspre ale goblinilor. Iar spre sud, pâlpâiau niște lumini stranii, a căror vedere m-a înfrigurat mai tare ca vântul.

Pe pantele de deasupra canionului, am deslușit câteva pâlcuri de clădiri ce alcătuiseră cândva o așezare. Un dor ciudat, neclar, s-a născut în mine. Oare atunci când eram doar un prun locuisem într-unul din acele sate? Dacă aș fi putut vedea cumva acest ținut în plină lumină, oare mi-ar reînvia o parte din amintirile pierdute? Dar satele de sub mine erau la fel de întunecate și de tăcute precum propria copilărie. Niciun foc nu ardea în vetrele lor; nicio voce nu răsuna în vreo piață.

Mă îndoiam că mai existau oameni precum Honn care să sape acest pământ, așa cum făcuseră strămoșii lor vreme de veacuri, înainte ca Stangmar să vină la putere și întunericul nesfârșit să se aștearnă. Era și mai puțin probabil ca vreun grădinar să fi putut supraviețui într-un astfel de loc. Căci ținutul lui T'eilean și Garlatha cel puțin se agăța încă de amurg, pe când pământurile de sub noi zăceau într-o permanentă eclipsă.

Întunericul s-a adâncit, apăsându-ne asemenea unei pături grele. Simțeam bătăile rapide de inimă ale șoimului, pulsând prin venele de la gâtul lui. În același timp, mișcările aripilor au încetinit puțin, ca și cum întunericul stăvilea zborul în același fel în care stăvilea vederea.

Șoimul și-a revenit. Dar aripile lui șovăiau tot mai mult; uneori, bătaia lor nu era dusă până la capăt, alteori, o întreagă bătaie era sărită. Vântul venea în rafale înghețate, iar pasărea se legăna, instabilă. Capul i s-a înclinat într-o parte, apoi în cealaltă. Părea confuză, încercând să vadă ceea ce nu putea fi văzut. Se chinuia să păstreze direcția.

M-am apucat mai strâns de armăsarul meu împănat. Dacă șoimului îi era atât de greu să vadă, cum putea el să ne conducă în siguranță în castelul veșnic rotitor? Poate că asta voia să spună avertismentul final al lui Domnu – că faptul de a ajunge lângă castel avea să fie mai ușor decât intrarea în el.

Cu un fior rece de spaimă, mi-am dat seama că singura noastră speranță era acum cea de-a doua mea vedere. Eu, cu ochii mei orbi, trebuia cumva să văd în locul șoimului! Deși cea de-a doua mea vedere întotdeauna slăbise atunci când lumina

din jurul meu se stingea, de data asta nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva. Poate că, totuși, cea de-a doua vedere nu avea nevoie de lumină. Poate reușeam să văd, în ciuda întunericului. Mi-am adunat toate puterile. Trebuia să încerc să străpung bezna.

Minutele au trecut. Nu percepeam nimic diferit. Și de ce aș fi făcut-o? Până acum nu reușisem niciodată să văd noaptea, nici măcar atunci când ochii mei erau sănătoși. Ce m-a făcut să cred că aș putea schimba chiar acum starea lucrurilor?

Însă am continuat să încerc. Să cercetez cu ochii minții. Să văd dincolo de griuri, dincolo de umbre. Să umplu fâșiile de întuneric, în același fel în care Rhia îmi arătase cum să umplu spațiile goale dintre stele.

Între timp, zborul nostru devenise tot mai haotic și neregulat. Aripile șoimului făceau eforturi mari în fața vântului năprasnic care ne lovea. Pasărea ezita, schimba direcția, ezita din nou.

Treptat, atât de încet, încât nici n-am observat la început schimbarea, am început să percep imagini foarte vagi prin întunericul tot mai des. O arcuire a unei creste. O adâncitură care, cândva, ar fi putut să fie un lac. Un drum șerpuit. O linie neregulată ce nu putea fi decât un zid de piatră.

Apoi, la distanță, am deslușit ceva ciudat. O sclipire vagă, pâlpâitoare, pe o creastă îndepărtată. Părea deopotrivă să se miște și să stea pe loc, să lumineze și să fie învăluită în întuneric. Nici măcar nu eram sigur că exista cu adevărat. Mi-am cufundat brațele în gâtul împănat și, cu hotărâre, am întors capul șoimului în acea direcție. Pasărea s-a împotrivit la început, apoi și-a modificat unghiul aripilor, încet, a schimbat direcția.

La un moment dat, am perceput un soi de construcție de dimensiuni imense. Se ridica pe un deal înalt, ca o stafie întunecată a nopții. Mi s-a părut că văd niște cercuri ciudate de lumină pe laturile ei și un soi de creneluri în partea de sus. Bârlogul bătrânei Domnu mi se păruse prevestitor de rău, dar clădirea asta îmi dădea o senzație de o sută de ori mai rea. Cu toate acestea, apăsând hotărât pe gâtul păsării, am călăuzit-o mai aproape. Acum, Belea nu numai că acceptase comanda mea, dar chiar părea încurajat de ea. Aripile lui băteau cu o putere renăscută.

M-am dus și mai departe cu cea de-a doua vedere a mea. Acum puteam deslușî coama plată a dealului, presărată cu

stânci, pe care se înălța acea construcție ciudată. Dar, chiar dacă imaginea pământului din jurul ei a devenit mai clară, clădirea însăși rămânea începețoșată. Se auzea un huruit adânc, ce se întețea pe măsură ce ne apropiam – un scrâșnet de piatră care se freca de piatră.

Am înțeles imediat: construcția se rotea încet pe temelia ei. Găsiserăm Castelul Înnegurat.

Mușcându-mi buza de concentrat ce eram, l-am îndrumat pe șoim să zboare în cerc deasupra castelului rotitor. Contururile începețoșate sau limpezit imediat. Crenelurile s-au dovedit a fi turnuri, cercurile de lumină – torțe văzute prin ferestrele și arcadele ce se învârteau. Din când în când, în încăperile luminate de torțe, zăream soldați care purtau aceleași coifuri ascuțite ca goblinii războinici.

Mi-am concentrat vederea asupra unei ferestre mai joase, unde nu păreau să se afle soldați. Apoi l-am îndrumat pe Belea în picaj. Ne-am îndreptat direct către fereastră. Crenelurile, turnurile, arcadele s-au apropiat. Deodată, mi-am dat seama că zburam prea încet și coboram prea mult. Aveam să ne lovim de zid! Prin minte mi-a trecut fulgerător visul îngrozitor pe care îl avusesem pe mare.

Am tras cu toată puterea, silindu-l pe șoim să o ia brusc în sus. Shim, strâns și mai tare în gheare, a țipat. Am trecut vâjâind pe lângă creneluri, la mică distanță de pietre. Încă o fracțiune de secundă, și ne-am fi strivit de zid.

M-am concentrat din nou și l-am pus iar pe Belea să se rotească. De data asta, în timp ce dădeam ocol castelului, am încercat să evaluez mai bine viteza noastră. Dar nu am reușit. Adevărul era că nu aveam ochi, nu aveam vedere adevărată. Oare să îndrăznesc să încerc din nou, condus numai de cea de-a doua vedere a mea?

Am tras aer în piept și apoi l-am îndemnat pe șoim să coboare din nou în picaj. Am țâșnit în jos către aceeași fereastră deschisă. Vântul mă biciuia, îmi țipa în urechi.

Fereastra se apropia, iar stomacul mi s-a strâns ca un pumn încordat. Chiar și cea mai mică greșeală ne-ar fi făcut să ne izbim de zid. Viteza a crescut. Nu ne mai puteam întoarce acum.

Ne-am năpustit prin fereastră. În aceeași clipă, am văzut chiar în față o coloană de piatră. M-am aplecat cu toată forța și l-am făcut pe Belea să se încline spre stânga. Am trecut pe lângă

coloană, aproape atingând-o, am alunecat pe podea și ne-am izbit de un perete, undeva în adâncurile Castelului Înnegurat.

35. Castelul Înnegurat

Când mi-am recăpătat cunoștința, primul lucru pe care l-am observat a fost cât de mic devenise Belea. Curajoasa pasăre stătea pe pieptul meu, împungându-mă cu o aripă, apoi cu cealaltă. Am înțeles imediat adevărul. Eu eram cel care își schimbase dimensiunea, nu pasărea. Mă făcusem la loc mare.

Văzând că m-am trezit, șoimul a țopăit jos, pe podeaua de piatră. A scos un fluierat grav și încet, ca un oftat de ușurare.

Un sunet asemănător s-a auzit din colțul îndepărtat al încăperii goale, cufundate în umbre, de sub o torță care picura, fixată în perete într-un suport negru de fier. Shim s-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat la Belea, s-a scuturat din capul acoperit cu o coamă de păr până-n picioare, a clipit și s-a scuturat din nou.

Micul uriaș s-a întors spre mine, cu un zâmbet radios sub nasul lui bulbos.

— Ce bine e să fiu din nou mare și înalt!

Am ridicat din sprânceană, dar m-am abținut să zâmbesc afectat.

— Da, suntem amândoi mari din nou. Probabil că Domnu și-a făcut magia în așa fel încât să dispară, după ce intrăm în castel.

Shim s-a încruntat furios.

— Ce frumos din partea ei!

— Îi sunt recunoscător pentru cât a făcut, am spus, și am întins mâna ca să mângâi aripile vărgate ale șoimului. Și chiar mai mult.

Belea a scos un ciripit hotărât. Cercul galben al ochilor lui lucea în lumina torței. A râcâit cu ghearele podeaua de piatră, spunându-mi că era gata din nou de luptă.

Și totuși, îndrăzneala șoimului mi-a ridicat moralul doar pentru o clipă. Am cercetat cu privirea pietrele aspre, impunătoare, care ne înconjurau. Pereții, podeaua și tavanul acestei încăperi nu aveau niciun ornament, nicio dovadă de meșteșug. Castelul Înnegurat fusese construit nu din dragoste,

ci din frică. Dacă existase vreo dragoste în timpul înălțării sale, fusese doar cea pentru piatra rece și bastioanele solide. Drept urmare, doar dacă nu cumva această cameră era o excepție, castelul nu avea frumusețe și nici minunății. Dar, cu siguranță, va dăinui mai mult decât Dealurile Întunecate. Eram convins că va avea o viață mai lungă ca mine.

Doar atunci am remarcat huruitul continuu care se auzea în jurul nostru. Huruitul creștea, slăbea și iar se repeta neîncetat, precum valurile oceanului. Sunetul castelului care se răsucea pe propria temelie. Am dat să mă ridic în picioare, dar m-am trezit că îmi pierd echilibrul, atât din cauza tremurului continuu al podelei, cât și a senzației de împingere constantă către peretele exterior al încăperii. M-am aplecat și mi-am luat de jos toiagul. Chiar și sprijinit în el, tot am avut nevoie de un moment pentru a putea sta ferm pe picioare.

M-am întors spre Shim.

— M-aș simți mult mai bine dacă aș avea acum Galatorul.

— Uite! a replicat el, ridicându-se pe vârfuri lângă fereastra deschisă. Totul e așa de întunecat afară! Și simt cum podeaua se mișcă și se scutură tot timpul. Nu-mi place locul ăsta.

— Nici mie.

— Mi-e așa de frică! Foarte, foarte, foarte frică.

— Și mie. Am dat din cap în direcția lui. Dar prezența prietenilor îmi dă curaj.

O sclipire nouă a apărut în ochii micuți ai lui Shim.

— Curaj, a spus el încet, ca pentru sine. Eu îi dau curaj.

— Vino!

Cu mare grijă, m-am furișat către ușă. Se deschidea spre un coridor întunecat, luminat doar de o torță care sfârâia, aflată în capătul îndepărtat.

— Trebuie să încercăm s-o găsim pe Rhia. Dacă e în viață, probabil că se află jos, în temnița castelului.

Shim și-a umflat pieptul micuț.

— Ce loc îngrozitor! O să lupt cu oricine îi face rău!

— Nu, n-o să lupți, am replicat. Castelul e păzit de goblini războinici și de strigoi.

— Ooo! Shim s-a dezumflat rapid. N-ar fi bine să ne luptăm cu ei.

— Corect. Trebuie să-i păcălim, dacă putem. Nu să ne luptăm cu ei.

Belea a zburat pe umărul meu și am luat-o din loc. Ne-am furișat pe coridorul abia luminat, încercând să facem cât mai puțin zgomot. Din fericire, huruitul continuu al castelului rotitor acoperea cea mai mare parte a zgomotelor noastre, cu excepția unui ușor bocănit scos de toiagul meu pe piatră. M-am gândit că, atâta vreme cât ne feream să fim descoperiți, gărzile castelului probabil că nu erau atente la oaspeți nepoftiți. Pe de altă parte, mi-am amintit foarte bine că mă așteptasem la același lucru din partea goblinilor care patrulau pe lângă crestătura din apropierea Mlaștinii Bântuite.

Când am ajuns la torța care sfârâia, înfiptă pur și simplu într-o crăpătură din piatră, coridorul cotea brusc la dreapta. De-o parte și de alta a acestui coridor se înșirau intrări boltite, cu o singură deschizătură îngustă pe post de fereastră.

Ne-am apropiat de orificiul acela și m-am încordat când am văzut fuioare de întuneric revărsându-se prin el înăuntru, așa cum niște fascicule de lumină ar fi pătruns printr-o fereastră din orice ținut care nu era sufocat de Negură.

Cu băgare de seamă, mi-am așezat mâna în calea unuia dintre fuioare. Răceala lui m-a pișcat de degete. Mi-am simțit pielea veștejită, doar pe jumătate vie.

Cu un fior, mi-am tras mâna și am pornit mai departe. Picioarele desculțe ale lui Shim lipăiau ușor lângă mine, în vreme ce ghearele șoimului erau înfipte zdravăn în umărul meu. Un coridor ducea la altul, o torță sfârâitoare, la alta. Toate încăperile pe care le întâlneam în drumul nostru erau goale, cu excepția umbrelor contorsionate ale torțelor. Nu puteam decât să-mi închipui câte alte încăperi goale se aflau în acest imens castel. Și totuși, oricât am rătăcit, nu am descoperit nicio scară.

Cu grijă, am colindat labirintul de coridoare, cotind la stânga și apoi la dreapta, și tot așa. Am început să mă întreb dacă nu cumva ne roteam în cerc și dacă vom găsi vreodată o scară care să ne poarte în subsolurile castelului. Apoi, când ne-am apropiat de o ușă, Belea și-a fluturat aripile pe gâtul meu. Deodată, am auzit câteva voci aspre schimbând niște remarci grosolane.

Goblini. Mai mulți, după cum părea.

Am zăbovit în fața intrării boltite, neștiind cum să trecem mai departe fără să fim văzuți. Belea se mișca agitat pe umărul meu. Atunci mi-a venit o idee. L-am bătut pe șoim pe cioc și am arătat spre încăpere.

Șoimul a părut să înțeleagă imediat. Fără niciun sunet, a zburat jos, pe podea. Apoi, rămânând în umbre, pe lângă perete, s-a furișat în cameră. În fața intrării, Shim și eu am schimbat priviri neliniștite.

Câteva clipe mai târziu, unul dintre goblini a scos un țipăt de durere.

— M-ai înjunghiat, prostule!

— Ba nu! a replicat un altul, peste zdrăngănitul unui obiect metalic căzut pe jos.

— Mincinosule!

Ceva greu a bufnit pe podeaua de piatră. O sabie a spintecat aerul.

— Ți-arăt eu cine e mincinos!

A început o încăierare. Săbiile zăngăneau, pumnii loveau, blestemele curgeau. În toată agitația aceea, Shim și eu ne-am strecurat pe lângă ușă. Ne-am oprit doar cât să se cocoațe Belea la loc pe umărul meu, apoi ne-am îndepărtat repede pe coridor. Am luat-o pe după un colț și ne-am trezit în fața unei scări. Luminate slab de o torță pâlpâitoare de pe palier, treptele de piatră se răsuceau în jos, într-o beznă aproape totală. Eu am deschis drumul, cu Belea lângă obrazul meu, încercând amândoi să percepem ce ar putea pândi în întuneric. Shim, șoptind neliniștit ceva pentru sine, venea chiar în spatele nostru.

Scara a coborât șerpuind până la un alt palier, care arăta sinistru în lumina torței. Umbre mișcătoare se târau pe pereți. În vreme ce coboram, huruitul și gemetele temeliei rotitoare au devenit mai puternice, la fel ca mirosul de stătut. Am urmat scările în jos până la următorul nivel, și mai sumbru decât cel dinainte. Și, la un altul, chiar mai întunecat. Aici, scările se terminau, și înaintea noastră se deschidea o arcadă înaltă de piatră. Dincolo de ea se afla un beci cufundat în beznă, de unde venea o duhoare scârboasă.

— Temnița, am șoptit peste huruitul neîntrerupt.

Shim n-a răspuns, doar a căscat ochii cât de mult a putut.

Dinspre intrarea întunecată a temniței s-a auzit un geamăt prelung de durere. Un geamăt de agonie pură. Vocea suna aproape umană, deși avea ceva diferit. Când s-a auzit din nou geamătul, mai tare decât prima dată, Shim a încremenit. Cu prudență, am înaintat singur, împungând umbrele cu toiagul meu.

Am trecut pe sub arcadă și m-am uitat cu atenție în temniță. În stânga, sub una dintre cele câteva torțe din încăperea ca o cavernă, am văzut un bărbat. Stătea întins pe spate, pe o bancă de piatră. Mi-am dat seama, după respirația lui înceată, regulată, că dormea. Deși la centură îi atârnau o sabie și un pumnal, nu purta armură, cu excepția unei platoșe roșii înguste, peste cămașa lui de piele, și un coif ascuțit pe cap.

Dar cel mai ciudat lucru la acel bărbat era chipul lui. Era alb ca varul, îngrozitor de palid. Sau ca o mască lipsită de expresie. Oricare ar fi fost motivul, fața părea vie – și, totuși, nevie.

Deodată, bărbatul a început să geamă și să se vaite. În vreme ce sunetul răsuna în temniță, mi-am dat seama că probabil visa, amintindu-și niște momente de durere. Deși eram tentat să îl trezesc, să îl cruț de un asemenea chin, nu am îndrăznit să risc. M-am uitat în spatele meu, ca să îi spun lui Shim, și am rămas cu gura căscată. Micul uriaș dispăruse.

M-am întors iute lângă scări. I-am strigat numele, suficient de tare pentru a fi auzit peste huruitul castelului, dar nu îndeajuns de tare pentru a-l trezi pe soldatul care dormea. M-am uitat disperat în toate direcțiile, dar nu l-am văzut. Am strigat din nou. Niciun răspuns.

Cum ar fi putut Shim să dispară? Unde să se fi dus? Poate că, în cele din urmă, își pierduse cu totul curajul. Pesemne se ascundea pe undeva, tremurând. În orice caz, acum nu aveam timp să-l caut.

Cu Belea încordat pe umărul meu, m-am întors și m-am strecurat pe lângă soldatul adormit sub torța sfârâitoare. Am pătruns mai adânc în temniță. Acolo unde pe perete atârnau lanțuri, pietrele de dedesubt erau acoperite de pete întunecate de la sânge uscat. Am trecut pe lângă șirul de celule, unele dintre ele cu ușile lor grele larg deschise, unele încă bine ferecate. M-am uitat prin deschizătura îngustă din fiecare ușă încuiată și am văzut zăcând încă pe podea oase și carne putrezită. Nu mi-o puteam închipui pe Rhia, cu toată bucuria ei de a trăi, închisă într-un loc atât de înfiorător. Dar, în fața alternativei, speram cu disperare să o găsesc într-una din celule.

Din ziua în care marea m-a dus înapoi în Fincayra, descoperisem câte ceva, dar foarte puțin, despre trecutul meu. Și nu aflasem mai nimic despre numele meu adevărat. Totuși, acele căutări neterminate mă îmboldeau acum mult mai puțin

decât dorința mea de a o găsi pe Rhia. Eram dispus să renunț la propriile întrebări fără răspuns, poate pentru totdeauna, dacă puteam cumva să ajung la ea, cât mai era în viață.

Am găsit o celulă cu un craniu strivit sub un bolovan greu. Apoi, una în care două schelete, unul de mărimea unui adult, și altul nu mai mare ca un prunc, stăteau îmbrățișate pentru eternitate. O alta, care era complet goală, cu excepția unei grămezi de frunze, într-un colț.

Mai disperat cu fiecare pas, am continuat să înaintez. Oare venisem tocmai până aici ca să nu găsesc decât niște oase împrăștiate și o grămadă de frunze?

M-am oprit. „O grămadă de frunze”.

M-am repezit înapoi către celulă. Cu inima bubuindu-mi, m-am uitat din nou prin deschizătura îngustă. Suficient de tare, cât să mă fac auzit peste huruit, am scos sunetul învățat de la Rhia, pentru a face un fag să revină la viață.

Grămada de frunze s-a mișcat.

— Rhia! am șoptit fericit.

— Emrys?

A sărit în picioare și a țâșnit spre ușă. Straiul ei din frunze era rupt și murdar, dar ea trăia.

— Of, Emrys! a spus ea cu o voce neîncrezătoare. Ești tu sau fantoma ta?

Drept răspuns, mi-am strecurat degetul arătător prin deschizătură. Cu prudență, ea și-a înfășurat propriul deget de al meu, așa cum făcuse de atâtea ori.

— Tu ești!

— Eu sunt.

— Scoate-mă de aici!

— Mai întâi trebuie să găsesc cheia.

S-a întristat brusc.

— Paznicul. De la intrare. El are cheia. Rhia mi-a strâns degetul cu teamă. Dar el…

— Doarme dus, a încheiat o altă voce.

M-am răsucit și l-am văzut pe Shim, care se uita în sus la mine cu o expresie inconfundabilă de mândrie pe fața lui micuță. Micul uriaș a întins mâna. În palma lui se afla o cheie mare din fier.

M-am zgâit la el uimit.

— Ai furat-o de la paznic?

Shim s-a înroșit, iar nasul lui bulbos s-a făcut aproape la fel de rozaliu ca ochii.

— Doarme dus, așa că n-a fost mare scofală.

Belea, așezat pe umărul meu, a scos un fluierat admirativ.

Am rânjit și m-am gândit că, de fapt, s-ar putea ca Shim să nu fie deloc atât de micuț cum părea.

Cu un zăngănit, am descuiat ușa. Rhia a ieșit, trasă la față, dar ușurată. Ne-a îmbrățișat, pe mine, pe Belea și, în cele din urmă, pe Shim, al cărui nas s-a înroșit și mai tare ca înainte.

S-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Cum ieșim de aici?

— Asta încă nu știu.

— Păi, atunci, hai să ne gândim!

— Mi-aș dori doar să mai am Galatorul.

Rhia s-a întunecat la față.

— L-ai pierdut?

— L-am… dat. Ca să pot ajunge aici.

În bezna din temniță, ochii ei au sclipit. Și-a răsucit din nou degetul în jurul degetului meu.

— Încă ne ai pe noi.

Împreună, am pornit către intrare. Belea își flutura aripa lângă gâtul meu. Chiar și fără Galator pe piept, inima mea tresălta de bucurie.

Dar numai puțină. Când am trecut prin dreptul celulei cu craniul strivit, i-am spus Rhiei:

— Să intrăm aici a fost greu, dar să ieșim va fi mult mai greu. Adică… să ieșim în viață.

— Știu. Și-a îndreptat spatele și a rămas țeapănă ca un fag tânăr. În acest caz, tot ce putem face e să sperăm că Arbassa a avut dreptate.

Belea, care începuse să țopăie pe umărul meu, s-a oprit. Și-a lăsat capul într-o parte, ca și cum asculta.

— Că ne vom întâlni din nou în Cealaltă Lume?

Rhia a încuviințat din cap, nesigură.

— După Călătoria cea Lungă.

Nu puteam decât să mă încrunt. Eram sigur că, dacă muream în acea zi, nu aveau să mai fie călătorii pentru noi – nici lungi și nici scurte.

Shim m-a tras de tunică.

— Hai să mergem! Înainte ca paznicul ăla sforăitor să se

trezească...

Deodată, soldatul a apărut din umbre. Chipul lui, palid de moarte sub coiful ascuțit, era lipsit de orice expresie. Încet, și-a scos sabia din teacă. Apoi s-a repezit la mine.

36. Ultima Comoară

— Ferește! a strigat Rhia.

Mi-am ridicat în grabă toiagul, abătând lovitura cu capătul lui noduros. Așchii de lemn au zburat în vreme ce îmi scoteam pumnalul. În aceeași clipă, soldatul și-a tras înapoi spada. Se pregătea pentru o nouă lovitură.

Țipând, cu ghearele pregătite, Belea a zburat direct spre fața lui. O gheară i-a crestat obrazul. Fără să scoată nici măcar un strigăt de durere, soldatul a lovit pasărea care îl ataca. Am profitat de moment pentru a-mi înfige pumnalul adânc în pieptul soldatului, chiar sub platoșă.

M-am dat înapoi, așteptându-mă să-l văd căzând. Belea s-a întors în zbor la locul lui obișnuit, pe umărul meu.

În mod surprinzător, soldatul a rămas pur și simplu în picioare, cu privirea lui impasibilă ațintită pe mânerul pumnalului. A dat drumul sabiei, care a zăngănit pe podeaua de piatră, și a apucat pumnalul cu ambele mâini. Cu o smucire scurtă, l-a tras afară din trup și l-a aruncat într-o parte. Nici măcar o picătură de sânge nu i-a curs din rană.

Înainte să-și poată lua din nou sabia, Rhia m-a apucat de braț.

— Fugiți! a strigat ea. E un strigoi. Nu poate fi omorât.

Ne-am repezit spre ieșirea din temniță și am urcat în fugă scările. În urma noastră, nu departe, soldatul mort-viu venea după noi. Rhia o luase înainte, târând în urmă lujeri rupți din straiele ei, urmată îndeaproape de mine și de Shim. Am alergat în sus pe scara în spirală, cât pe ce să ne împiedicăm de treptele de piatră, în goana noastră. Am trecut de primul palier, luminat de torța care sfârâia. Apoi de următorul. Și de următorul. Pe măsură ce urcam, scara devenea tot mai îngustă. Rhia, cu picioarele ei puternice, se îndepărta de mine, în vreme ce Shim rămânea tot mai în urmă. Gâfâind, m-am uitat în spate peste umăr. Strigoiul mai avea doar câțiva pași până să-l

ajungă.

Văzându-l pe Shim în pericol, Belea și-a luat zborul, lovindu-mă cu aripa peste gât. Țipătul lui furios a răsunat în casa scării când s-a repezit din nou asupra feței urmăritorului nostru.

Strigoiul s-a dat înapoi câteva trepte, încercând să îndepărteze pasărea. În vreme ce se luptau, umbrele lor se mișcau în același ritm pe zidurile de piatră slab luminate. Am șovăit. Oare trebuia să o urmez pe Rhia sau să mă duc înapoi să-l ajut pe Belea?

Am auzit un țipăt mai sus, pe scară.

— Rhia!

Practic am zburat pe trepte, urcând câte două o dată. Spirala scării devenea tot mai strânsă, treptele tot mai înguste. Respirând greu, am luat curba și am ajuns pe un palier mult mai larg și mai luminat decât cele de dedesubt. M-am oprit brusc.

În fața mea se întindea o sală imensă, cu pereții acoperiți cu torțe aprinse și obiecte scânteietoare, cu tavanul arcuindu-se înalt deasupra mea. Dar atenția mi-a fost atrasă spre centrul încăperii. Rhia fusese capturată de un goblin războinic! Cu limba mișcându-i-se printre buzele cenușii-verzui, goblinul îi ținea mâinile la spate. Mâna lui solidă îi acoperea gura, ca să nu mai poată striga.

— Bine-ai venit în castelul nostru! a răsunat o voce bubuitoare.

M-am răsucit în spate și am văzut un bărbat solid, cu fața dură ca piatra sculptată, așezat pe un tron roșu, care sclipea straniu. Gura lui părea gravată într-o strâmbătură permanentă. Deși avea un aer sumbru, era totodată frumos, într-un fel întunecat. Sub cercul de aur pe care îl purta pe frunte, ochii lui negri ardeau intens. Peste fața și trupul lui tremurau niște umbre ciudate, deși nu-mi dădeam seama ce le provoca.

În jurul tronului lui Stangmar stăteau adunați cinci sau șase strigoi, cu fețe la fel de goale ca ale unor leșuri. Doi bărbați fincayrani se numărau printre ei, cu părul lor negru ca tăciunele căzându-le pe umerii robelor roșii. Unul dintre ei era înalt și slab, ca o insectă mare, pe când celălalt avea trupul ca buturuga unui copac gros.

Mi-am amintit ce îmi spusese Cairpré și am cercetat cu atenție chipurile celor doi bărbați, întrebându-mă dacă era posibil ca unul din ei să fie chiar tatăl meu. Și totuși, oricât de

mult îmi dorisem cândva să-mi găsesc tatăl, acum gândul acesta mă îngrozea. Căci nu puteam decât să disprețuiesc un om care era dispus să servească un rege atât de malefic precum Stangmar.

„Doar vreau să-l cunosc”, îi spusesem lui Branwen la ultima noastră discuție. „Mai bine nu”, replicase ea. Vai, dacă el devenise asemenea celor din fața mea, acum înțelegeam răspunsul ei.

Rhia m-a văzut și a început să se zbată cu putere, pentru a se elibera. Goblinul războinic doar a râs șuierat și a strâns-o mai tare.

— Am bănuit că vei veni aici în cele din urmă, a declarat Stangmar, cu masca lui încruntată. Mai ales cu prietena ta, care a servit pe post de momeală.

Am tresărit și m-am întrebat de ce i-ar fi păsat unde eram. Apoi mi-am dat seama că Stangmar încă mai credea că purtam Galatorul, cea din urmă Comoară, pe care o căuta de atâta vreme. Nu știam cum aș fi putut profita de neștiința lui, dar eram hotărât să încerc orice.

Rhia s-a zbătut din nou, încercând să se elibereze, dar în zadar. Când s-a răsucit în straiele ei de frunze, am simțit o aromă vagă, un iz din prospețimea pădurii pe care o lăsaserăm în urmă.

M-am apropiat, înfigându-mi toiagul în dalele de piatră pentru a-mi ține echilibrul pe podeaua care se rotea încet.

— Dă-i drumul! am spus. Nu ți-a făcut nimic.

Ochii regelui ardeau, în vreme ce umbrele dansau peste trăsăturile lui.

— Ar face-o dacă ar putea. La fel și tu.

La aceste cuvinte, cei doi fincayrani au încuviințat din cap, în vreme ce strigoii și-au dus mâinile la unison pe mânerele săbiilor lor. Bărbatul mai înalt m-a privit, cu chipul încordat de îngrijorare. S-a aplecat către rege și a dat să-i spună ceva, dar Stangmar i-a făcut semn să tacă.

În acea clipă, a apărut pe scări în spatele meu strigoiul din temniță. Deși fața îi fusese zgâriată cu sălbăticie, nu se vedea niciun strop de sânge. Într-una din mâini îl ținea pe Belea de gheare, așa că pasărea, atârnată cu capul în jos, nu putea decât să bată din aripi și să fluiere furios.

— Un alt prieten, așa-i?

Fața cu umbre mișcătoare s-a întors către cei doi strigoi.

— Duceți-vă să vedeți dacă mai e vreunul!

Imediat, cei doi soldați s-au repezit pe lângă mine și au luat-o în jos pe scări. În acea clipă, mi-am adus aminte că îl pierdusem din ochi pe Shim. Nu puteam decât să sper că micul meu tovarăș găsise un loc sigur în care să se ascundă.

Disperat, mi-am întors privirea de la Rhia, sufocată de brațele goblinului războinic, la Belea, care atârna neputincios în mâna strigoiului.

— Dă-le drumul! am strigat la rege. Dă-le drumul sau o să-ți pară rău!

Încruntarea lui Stangmar s-a adâncit.

— Nu suntem obișnuiți să primim ordine de la un simplu băiat! Mai ales când acel băiat amenință și persoana noastră regală.

În ciuda legănatului continuu al castelului rotitor, am rămas pe cât de drept și de nemișcat am putut.

Apoi Stangmar s-a aplecat în față, de pe tronul lui. Preț de o clipă, umbrele i-au fugit de pe chip. Cu maxilarul pătrățos și privirea intensă, părea și mai frumos, deși nu mai puțin neînduplecat ca înainte.

— Cu toate acestea, curajul tău ne impresionează. Din acest motiv, vom fi îndurători.

Dintr-odată, umbrele au apărut din nou, mișcându-se frenetic peste fața lui, peste piept și peste cercul de aur de pe frunte.

— Știm bine ce facem! a mârâit el, deși nu era clar către cine. Cu un gest regal, i-a făcut semn cu mâna goblinului care o ținea pe Rhia. Dă-i drumul, îți poruncim! Dar stai cu ochii pe ea.

Goblinul războinic s-a strâmbat, dar s-a supus. A împins-o cu un gest brutal pe Rhia pe podeaua de piatră din fața tronului. Belea, încă atârnat cu capul în jos, a țipat plin de mânie la goblin. Dar asta era tot ce putea face.

— Și șoimul? am întrebat.

Stangmar s-a rezemat la loc în tronul lui.

— Șoimul rămâne unde e. Avem tot atât de puțină încredere în el ca și în tine! În plus, asta te va încuraja să cooperezi.

Spatele mi-a înțepenit.

— Nu voi coopera niciodată cu tine!

— Nici eu, a declarat Rhia, scuturându-și buclele castanii.

Belea a țipat din nou, arătându-și clar poziția.

Pentru prima oară de când eram acolo, fruntea lui Stangmar s-a descrețit puțin.

— Oh, ba vei coopera! De fapt, ai făcut-o deja. Ne-ai adus ceva la care râvnim de mult vreme. Ne-ai adus Ultima Comoară!

Am tresărit, dar n-am spus nimic.

Cu umbrele dansându-i pe față, Stangmar și-a desfăcut larg brațele pentru a arăta către obiectele etalate pe pereți.

— Aici, în această sală, am adunat multe obiecte cu putere legendară. Deasupra tronului nostru regal stă agățată Tăiș-adânc, sabia cu două muchii: cea neagră, care poate pătrunde până în suflet, și cea albă, care poate vindeca orice rană. Dincolo, este faimoasa Harpă Înfloritǎ. Cornul acela de argint este Aducătorul de Vise. Lângă el, poți vedea Plugul care își ară propriul câmp. Toate aceste Comori și celelalte nu vor mai pune în primejdie suveranitatea noastră.

Chipul lui s-a înăsprit când a arătat către un cazan de fier așezat lângă peretele opus.

— Avem chiar și Cazanul Morții.

Când a fost pomenit și acest obiect, cei doi bărbați în robe roșii au schimbat priviri pline de înțeles. Cel înalt a clătinat din cap cu un aer sumbru.

— Și totuși, singura Comoară după care noi am tânjit cel mai mult este cea care nu atârnă pe pereții noștri. Vocea lui Stangmar a bubuit în sală, acoperind chiar și huruitul constant al castelului rotitor. Este cea pe care ne-ai adus-o tu.

Știam că avea să descopere curând că Galatorul nu mai era la mine. Încurajat de siguranța morții, mi-am îndreptat umerii.

— Nu ți-aș aduce niciodată ceva ce ți-ar fi de ajutor.

Regele crunt m-a cercetat preț de un moment.

— Așa crezi?

— Știu că așa e! Am avut cândva Galatorul, dar nu mai e la mine. Se află undeva unde nu-l poți atinge.

Stangmar, cu chipul umbrit, m-a privit cu răceală.

— Nu Galatorul este ceea ce căutăm noi.

Am clipit surprins.

— Ai spus că ești în căutarea Ultimei Comori.

— Într-adevăr, asta căutăm. Dar Ultima Comoară nu este un simplu giuvaier. Regele și-a încleștat mâinile pe brațele tronului. Ultima Comoară este fiul meu.

Un val de groază m-a străbătut.

— Fiul… tău?

Stangmar a încuviințat din cap, deși pe chipul lui nu se citea nicio bucurie.

— Pe tine te-am căutat mereu. Căci tu ești fiul meu.

37. Tăiș-adânc

Umbre întunecate dansau pe trăsăturile regelui, în vreme ce mâinile lui mari strângeau brațele tronului.

— Iar acum trebuie să îndeplinim promisiunea pe care noi am făcut-o, înainte să fugi cu mama ta.

— Promisiune? am întrebat, încă ametit de dezvăluirea lui Stangmar.

— Nu-ți amintești?

M-am uitat posac la bărbatul care susținea că era tatăl meu.

— Nu-mi amintesc nimic.

— Asta e bine.

Stangmar s-a încruntat și mai tare decât înainte. Umbrele au tremurat pe chipul lui, în vreme ce îi coborau încet pe brațe. Regele și a strâns pumnii, apoi a arătat spre mine și și-a rostit porunca:

— Aruncați-l în Cazan!

La unison, strigoii s-au întors spre mine.

Belea, ținut încă strâns de unul dintre strigoi, a bătut din aripi și s-a zbătut să se elibereze. Țipetele lui furioase răsunau în sala ca o cavernă, ridicându-se peste huruitul castelului rotitor.

— Nu! a strigat Rhia, sărind în picioare.

Iute ca o viperă, s-a repezit la Stangmar și și-a strâns mâinile în jurul gâtului lui. Înainte ca gărzile să-i vină în ajutor, regele s-a eliberat și a aruncat-o înapoi pe podeaua de piatră. Rhia a aterizat într-o grămadă de frunze, lângă ghetele goblinului războinic.

Frecându-și zgârieturile de pe gât, regele s-a ridicat în picioare, furios. Tot trupul lui se răsucea în umbre. A lătrat la goblin:

— Omoar-o pe ea mai întâi! Apoi ne vom ocupa de băiat.

— Bucuros! a hârâit goblinul, și ochii lui îngușți s-au însuflețit.

A întins mâna spre mânerul sabiei.

Inima îmi bubuia. Obrajii îmi ardeau. Furia gonea prin mine, aceeași furie violentă pe care o simțisem față de Dinatius. Trebuia să împiedic să se întâmple asta! Trebuia să-mi folosesc puterile!

Apoi flăcări arzătoare au pus stăpânire pe mintea mea. Duhoarea de carne arsă. Propria carne. Propriile țipete. Mă temeam de acele puteri, la fel cum mă temeam de Cazanul Morții.

Goblinul războinic, rânjind sălbatic, și-a tras încet sabia. Tăișul ei scânteia în lumina torțelor. În aceeași clipă, Rhia s-a întors spre mine, privindu-mă cu ochi plini de tristețe.

Un simțământ nou, mai puternic decât furia și teama, mi-a umplut inima. O iubeam pe Rhia. Iubeam felul ei de a fi, vitalitatea. „Tu ești tot ceea ce ești”, îmi spusese ea cândva. Apoi mi-am amintit de cuvintele Marii Eluse, rostite în peștera ei scânteietoare de cristal. „Ultima Comoară poartă în ea puteri mărețe, mai mărețe decât știi tu”. Puterile îmi aparțineau. Puteam să mă tem de ele, dar și să le folosesc.

Umerii musculoși ai goblinului s-au încordat, pregătiți pentru lovitură. Belea a țipat din nou, zbătându-se să scape din strânsoarea strigoiului.

Și promisiunea mea? Am auzit din nou vocea Rhiei: „Dacă cineva ți-a dat niște puteri speciale, trebuie să le folosești”. I s-a alăturat și mama mea, ai cărei ochi de culoarea safirului mi-au pătruns în suflet: „Tot ce vrea Dumnezeu de la tine e să-ți folosești puterile *bine,* cu înțelepciune și dragoste”.

Iubire. Nu furie. Asta era cheia. Aceeași iubire care-l făcea pe Galator să strălucească. Aceeași iubire pe care o simțeam acum față de Rhia și care îmi umplea inima.

„Fă-ți mutarea!” a ordonat vocea lui Domnu. În șah, ca și în viață, „alegerea ta va face diferența”, spunea ea.

În clipa în care goblinul a început să-și coboare sabia către capul Rhiei, m-am concentrat cu toată ființa asupra marii săbii Tăiș-adânc, atârnată pe perete chiar în spatele tronului. Din nou, flăcările mi s-au înălțat în minte, dar am stăruit, împingându-le deoparte. Nu mai auzeam nimic în afară de fornăitul încântat al goblinului. Nu mai vedeam nimic în afară de sabie și de cârligul de fier care o ținea.

„Zboară, Tăiș-adânc! Zboară!”

Cârligul de fier a pocnit. Sabia s-a desprins de perete și a

zburat către goblin. El a auzit-o spintecând aerul și s-a întors. O jumătate de secundă mai târziu, capul lui retezat se rostogolea pe podeaua de piatră.

Rhia a țipat când trupul greu a căzut peste ea. Stangmar a urlat furios, cu chipul doar o masă de umbre. Cei doi bărbați în robe roșii au strigat și s-au dat înapoi, speriați. Numai strigoii, cu fețele goale, stăteau și priveau în tăcere.

În toată agitația aceea, am dat drumul toiagului și mi-am ridicat brațele. Tăiș-adânc s-a rotit prin aer către mine. Am prins mânerul de argint cu ambele mâini.

Văzând asta, strigoii și-au tras și ei săbiile din teacă. Mișcându-se ca unul, s-au repezit asupra mea. Deodată, a tunat vocea regelui:

— Opriți-vă! Buzele lui răsfrânte au scos un mârâit adânc și prelung. Duelul acesta e al nostru. Doar al nostru.

Umbrele s-au rostogolit peste trupul lui. A șovăit preț de o clipă. Apoi, scuturându-se violent, a rostit tăios către cineva pe care numai el îl putea vedea:

— Am zis că duelul acesta e al nostru! Nu avem nevoie de ajutor!

A țâșnit de pe tron și a luat repede sabia goblinului războinic căzut. Uitându-se furios la mine, a spintecat aerul cu tăișul ei. Doar atunci am observat că umbrele îi părăsiseră din nou chipul. Și mai ciudat încă, am aruncat o privire spre tron și am văzut că umbrele întunecate erau tot acolo, plutind deasupra scaunului. Cumva, am avut senzația clară că umbrele acelea mă priveau atent.

— Așa deci, m-a luat el în derâdere, deții *puterile*, nu? La fel ca bunicul tău, pe vremuri. A făcut un pas către mine. Dar, cu toate puterile lui, bunicul tău n-a putut scăpa de o moarte cumplită. Așa cum nici tu nu vei scăpa.

Abia am avut timp s-o ridic pe Tăiș-adânc, ca să parez prima lovitură a lui Stangmar. Săbiile s-au ciocnit, iar zăngănitul lor a răsunat pe sub arcadele de piatră ale sălii. Forța loviturii lui mi-a făcut sabia să vibreze până la plăsele. Mi-am încordat mâinile, ca să o țin bine. Mi-am dat seama că Stangmar avea trei avantaje de partea lui: o forță mai mare, o pricepere mai bună și – chiar și cu vederea mea îmbunătățită – ochi mai ageri.

Totuși, am luptat cât de bine am putut. Cu toate că podeaua rotitoare și vibrațiile ei continue mă făceau să-mi pierd

echilibrul, am întețit atacul. Fluturând sălbatic spada, am parat și am evitat loviturile. Când tăișurile ni se ciocneau, zburau scântei.

Poate că ferocitatea mea îl făcea pe Stangmar să fie prudent. Poate că Tăiș-adânc îmi dădea oarecum forță. Sau poate că Stangmar pur și simplu se amuza cu prada lui. Oricare ar fi fost motivul, se pare că, în vreme ce ne mișcăm prin sala căptușită cu obiecte prețioase, eu chiar nu mă dădeam învins.

Deodată, Stangmar și-a accelerat atacul. Cu o lovitură puternică, ce a răsunat în toată sala, a izbit-o pe Tăiș-adânc. Sabia mi-a sărit din mână și a căzut cu un zăngănit pe podeaua de piatră.

Regele și-a pus vârful spadei pe gâtul meu.

— Acum, ne vom ține promisiunea. A arătat spre cumplitul Cazan de lângă perete. Du-te!

Încă gâfâind, am rămas dârz pe poziție.

— Cine ți-a cerut să promiți că mă omori?

— Du-te!

— Și de ce-ar însemna acea promisiune atât de mult pentru tine, când tu ți-ai încălcat toate promisiunile făcute față de propriul tău popor?

— Du-te!

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— I-ai promis lui Rhita Gawr, așa-i?

Încruntarea lui Stangmar s-a adâncit, în vreme ce umbrele continuau să danseze peste tron.

— Da. Și ar fi înțelept să vorbești despre bunul nostru prieten cu respect. Acum du-te!

Am îndreptat o privire rugătoare către bărbatul de la care moștenisem ochii și părul.

— Tu nu vezi ce ți-a făcut Rhita Gawr? Ce i-a făcut ținutului tău? El vrea ca tu să-ți otrăvești pământurile. Să-ți înnegurezi cerul. Să-ți îngrozești oamenii. Și chiar… să-ți omori propriul fiu!

În vreme ce rosteam aceste cuvinte, umbrele misterioase se zvârcoleau sălbatic pe tron.

Fața lui Stangmar s-a înroșit.

— Tu nu înțelegi aceste lucruri. Nu înțelegi nimic!

Și-a împins vârful sabiei în gâtul meu.

Am înghițit anevoie.

— Rhita Gawr nu e prietenul tău. El e stăpânul tău, iar tu îi

ești sclav.

Cu ochi arzători, m-a împins către Cazan.

— Ar vrea Elen – soția ta, mama mea – asta?

Stangmar nu și-a mai putut stăpâni furia.

— Ne vom lipsi de Cazan și te vom doborî doar cu această spadă!

Spunând acestea, și-a ridicat arma pentru a-mi reteza capul. Am profitat de moment ca să mă concentrez asupra lui Tăiș-adânc, care zăcea pe podea chiar în spatele lui.

„La mine, Tăiș-adânc! La mine!”

Era însă prea târziu. Sabia de-abia începuse să se miște, ridicându-se pe o muchie, când regele neîndurător și-a înfipt bine picioarele în podea, pentru a lovi.

Dar, când a dat să înainteze cu piciorul aflat mai în spate, a atins în treacăt lama ridicată a lui Tăiș-adânc. Muchia neagră, care avea puterea de a pătrunde adânc în suflet, i-a tăiat gheata de piele și i-a înțepat călcâiul.

Stangmar a scos un țipăt de agonie și s-a prăbușit la pământ. Umbrele s-au zbătut, părând să zguduie până și tronul. Strigoii, cu săbiile trase, au dat să se repeadă, în ajutorul regelui. Dar el a ridicat o mână, și soldații s-au oprit brusc.

Încet, Stangmar a ridicat capul. S-a uitat în sus spre mine, iar trăsăturile i s-au îmblânzit treptat. Maxilarul i s-a relaxat, ochii i-au devenit mai mari. Doar încruntarea nu i-a dispărut.

— Ai spus adevărul, a rostit el, vorbind anevoie. Noi… adică eu… la naiba cu felul acesta regal de a vorbi! Eu… nu sunt decât un sclav.

Tronul s-a legănat violent dintr-o parte într-alta.

Stangmar s-a întors către umbrele care se zbăteau.

— Știi că ăsta e adevărul! a strigat el. Nu sunt nimic altceva decât marioneta ta umilă! Am capul atât de plin acum de amenințările și minciunile tale, încât se învârtește întruna, la fel ca blestematul ăsta de castel!

La aceste cuvinte, un șuierat înspăimântător s-a ridicat dinspre umbre. S-au oprit din mișcările lor sălbatice și au început să se micșoreze, închegându-se în ceva și mai întunecat.

Regele s-a chinuit să se ridice în picioare, dar, din cauza rănii, trupul îi amorțise de la brâu în jos, așa că a căzut la loc. Posomorât, s-a întors din nou spre mine.

— Trebuie să înțelegi. Nu a fost niciodată intenția noastră… adică a mea… ca Fincayra să ajungă așa. Când am făcut acea primă promisiune, n-am avut habar câtă suferință avea să aducă.

— De ce? am vrut să știu. De ce i-ai promis așa ceva lui Rhita Gawr?

Fruntea lui Stangmar s-a acoperit de cute.

— Am făcut-o… ca s-o salvez pe Elen.

— Pe Elen? Mama mea?

Deodată, mi-am adus aminte de ultimele ei cuvinte despre tatăl meu: „Dacă îl vei întâlni vreodată, nu uita: nu e ceea ce pare”.

— Da. Elen-cea-cu-Ochii-de-Safir. Stangmar a inspirat adânc și a răsuflat foarte încet, cu coatele proptite pe podeaua de piatră. Când te-a născut pe țărmurile Fincayrei, a fost încălcată una dintre legile noastre străbune, una care ne-a fost dată de spiritele înseși, că nimeni cu sânge omenesc nu trebuie să se nască vreodată aici. Altfel, oamenii ar avea dreptul, prin naștere, la o lume care nu le aparține. Pedeapsa pentru această nelegiuire gravă a fost întotdeauna nemiloasă și fără echivoc. Copilul pe jumătate uman trebuie exilat pentru totdeauna din Fincayra. Și, mai rău, părintele uman trebuie aruncat în Cazanul Morții.

A încercat din nou să se ridice în picioare, dar nu a reușit. Strigoii, care păreau tot mai agitați, au dat din nou să se apropie de el. Cel care îl ținea pe Belea s-a alăturat celorlalți, cu sabia într-o mână și cu șoimul care se zbătea în cealaltă.

— Opriți-vă! a poruncit Stangmar. N-am nevoie de ajutorul vostru jalnic.

Strigoii s-au supus, deși au continuat să privească prudenți, jucându-se cu săbiile lor. Între timp, umbrele de pe tron continuau să se strângă. Deveneau tot mai dense, mai groase și mai întunecate, asemenea miezului unei furtuni ce se pregătea să izbucnească.

Stangmar a clătinat din cap.

— Nu știam ce să fac. Cum puteam s-o condamn la moarte pe frumoasa mea Elen? Ea mă înălța mai sus decât copacii în care obișnuiam să mă cațăr când eram copil. Și totuși, eram regele. Cel care avea datoria de a aplica legile. Atunci a venit prima dată Rhita Gawr la mine. S-a oferit să mă ajute, în schimbul

ajutorului meu pentru a rezolva o problemă de-a lui.

— Ce problemă era?

Stangmar și-a întors privirea.

— Rhita Gawr mi-a spus că i se arătase într-un vis că cea mai mare amenințare a sa avea să vină de la un copil care era pe jumătate uman și pe jumătate fincayran. Și, aflând de tine, credea că, atâta vreme cât vei trăi, aveai să fii un soi de amenințare pentru el.

Simțeam cum îmi tremură tot trupul, și nu numai de la legănatul podelei.

— Așadar, ai acceptat să mă omori pe mine în locul ei?

— N-am avut de ales, nu înțelegi? Rhita Gawr a promis s-o apere pe Elen și întreaga Fincayra de orice pedeapsă a spiritelor, pentru această încălcare a legii străbune.

— Și-ai promis să mă arunci în Cazan?

— Am promis. Înainte să împlinești cel de-al șaptelea an. În tot acel timp, i-am ascuns lui Elen promisiunea mea. I-am spus doar că spiritele au îngăduit ca ea să nu moară, iar tu să nu fii exilat. A fost atât de ușurată, încât nu m-am îndurat să-i spun adevărul. Avea încredere deplină în mine. Vocea lui a devenit pierdută. Dar întâmplarea a făcut ca, în acei șapte ani, alianța cu Rhita Gawr să devină tot mai puternică. Și necesară. El m-a avertizat în privința planului urzit de uriași, de a cotropi Fincayra. M-a ajutat să curăț pământul nostru de dușmani primejdioși. Mi-a dat un castel unde puteam fi cu adevărat în siguranță. El…

Cuvintele s-au stins încet, pe când regele se prăbușea tot mai jos pe podea.

— El m-a făcut sclavul lui.

Mișcat de suferința lui, am completat eu povestea în locul său.

— Și când Elen – mama mea – a aflat că fusese cruțată doar ca eu să pot muri, a fugit din Fincayra și m-a luat cu ea.

Stangmar m-a privit cu disperare.

— Și astfel, până la urmă, v-am pierdut pe amândoi.

— Și chiar mai mult de-atât, a adăugat Rhia, stând lângă leșul goblinului războinic decapitat.

Am încuviințat din cap și m-am întors către strigoi. Dintr-un motiv oarecare, se strânseseră mai aproape de tron, înconjurându-l cu trupurile lor. Și totuși, deși se afla atât de

aproape de ceilalți soldați, Belea continua să se zbată și să fluture din aripi cu îndârjire. Strigoiul care îl ținea nici nu părea să observe că șoimul aproape își eliberase una dintre gheare.

— Cât se poate de adevărat, a recunoscut Stangmar. Rhita Gawr m-a asigurat că, dacă îmi pot găsi fiul pe jumătate om și îl omor, puterea mea va fi totală. Dar ceea ce voia, de fapt, era ca eu să duc la îndeplinire ce-mi cerea – să-l scap de amenințarea pe care ai putea s-o reprezinți pentru el. Așa că, întreb eu, cine este acum regele?

În acea clipă, strigoii s-au îndepărtat la unison de tronul roșu. Desfăcându-se la fel ca două cortine, au dat la iveală un nod impenetrabil de întunecime, care se zbătea pe scaun. Mai întunecat ca Negura însăși, nodul zvârcolitor a scos un șuierat strident, pătrunzător. Odată cu sunetul, a răbufnit în sală o rafală de vânt glacial, care m-a înghețat până în măduva oaselor.

— Rhita Gawr! a strigat Stangmar, încercând disperat să se ridice de pe podea.

Nodul de întunecime a sărit de pe tron, a zburat pe lângă Rhia și a aterizat pe jos, lângă Tăiș-adânc. Înainte să apuc să respir, s-a înfășurat complet în jurul mânerului de argint. Ca o mână neagră a răului, a ridicat sabia și a repezit-o spre Stangmar, crestându-i obrazul de la ureche la bărbie. Sângele a țâșnit peste maxilar, iar regele a urlat de durere și s-a rostogolit pe o parte.

Deodată, Stangmar a încremenit. Expresia lui a început să se schimbe din teroare în mânie. Ochii i s-au îngustat, încruntarea i s-a adâncit, pumnii s-au încleștat atât de tare, încât au albit. Apoi am văzut, șocat, cum înșfacă cealaltă sabie și sare în picioare. A rămas în fața mea, mândru și plin de forță, în ciuda chipului însângerat.

— Ajută-ne! am strigat.

Dar, în loc să-și îndrepte sabia către nodul cel întunecat care o ținea pe Tăiș-adânc, a întors-o drept spre mine.

— Ești un prost, băiete! Noi nu suntem atât de ușor de înfrânt!

M-am dat înapoi.

— Dar ai spus…

— Noi n-am spus nimic important, a declarat el, făcând un semn către masa de beznă mișcătoare sub care se înfățișa Rhita Gawr. Prietenul nostru de aici ne-a vindecat! Lovindu-ne cu

muchia ce poate vindeca orice rană, ne-a vindecat sufletul plângăreț. Și, făcând asta, ne-a ajutat să ne vină mintea la cap. Știm cine ne sunt dușmanii, și acum te vom nimici!

Rhia a dat să se repeadă la rege, dar doi dintre strigoi au pășit în fața ei. Ea s-a străduit să-i ocolească, însă i-au blocat drumul.

Când Stangmar și-a luat avânt cu sabia, pregătindu-se să mă străpungă, Rhita Gawr a scos un alt șuierat pătrunzător. Stangmar a șovăit. Încet, și-a lăsat sabia în jos.

Părând oarecum rușinat, regele a clătinat din cap.

— Nu te vom dezamăgi din nou, a protestat el. Am fost amăgiți! Păcăliți! Îngăduie-ne să ne îndeplinim acum promisiunea pe care ți-am făcut-o.

Un șuierat furios, asurzitor, a fost singurul răspuns al lui Rhita Gawr. În vreme ce Stangmar privea supus, nodul de întunecime care pulsa și-a ridicat din nou sabia. Rotindu-și tăișul, Rhita Gawr s-a pregătit să-mi pună capăt zilelor.

În acea clipă, un alt țipăt a răsunat în sală. Belea se eliberase în cele din urmă din strânsoarea strigoiului. Soldatul a încercat în van să străpungă șoimul cu sabia, căci Belea se înălța deja către tavanul marii săli.

A urcat până în cel mai înalt punct posibil și a scos un țipăt care a reverberat în pereți. A făcut o buclă și a coborât în zbor, oprindu-se pentru o fracțiune de secundă deasupra capetelor noastre. Apoi, creatura micuță, dar inimoasă, a cărei viață de la prima noastră întâlnire a constat dintr-un șir de fapte curajoase, a făcut-o pe cea mai vitează dintre toate.

În aceeași clipă în care sabia a început să coboare asupra mea, Belea a bătut cu putere din aripi și s-a repezit mai iute ca o săgeată chiar în centrul masei întunecate. Luat pe neașteptate, Rhita Gawr a dat drumul sabiei, care a zburat în cealaltă parte a sălii, alunecând peste pietre. Brațele negre ale întunecimii s-au înfășurat în jurul lui Belea, care a lovit și a ciupit cu ciocul, bătând din aripi furios. Șuierând și țipând, nodul întunecat și șoimul s-au rostogolit, încleștați, pe podea.

Disperat, am căutat o cale de a-l ajuta pe Belea. Dar cum? Puteam încerca, mânuind-o pe Tăiș-adânc, dar șoimul și Rhita Gawr se țineau atât de strâns, încât n-aș fi reușit să-l lovesc pe unul, fără a-l lovi și pe celălalt. Puteam încerca să-mi folosesc puterile pentru a da un alt fel de lovitură, dar și cu asta aș fi dat

greș cu siguranță, din același motiv. Mă durea inima să-i privesc – dar asta era tot ce puteam face.

Belea se lupta, plin de curaj. Dar îmbrățișarea glacială și puterea superioară a lui Rhita Gawr se dovedeau mai tari. Încet, inexorabil, masa de întuneric înghițea pasărea. O mistuia, bucată cu bucată. Mai întâi gheara. Apoi aripa. Apoi jumătate din coadă. Și, după alte câteva secunde, avea să dispară și capul.

— Of, Belea! l-a plâns Rhia, flancată încă de strigoi.

Cu un ultim fluierat pătrunzător, șoimul și-a înălțat capul cât a putut de mult, apoi și-a repezit ciocul chiar în miezul întunecimii. Deodată, o margine subțire de lumină strălucitoare a înconjurat perechea încleștată. Un sunet ciudat, de sucțiune, a sfâșiat aerul, ca și cum zidul ce separa două lumi fusese spart. Atât masa întunecată, cât și șoimul pe care îl mistuise au devenit repede tot mai mici, până când din ei a rămas doar un punct negru, ce plutea în aer. O clipă mai târziu, a dispărut și el.

Belea nu mai era. Deși îl luase cumva cu el pe Rhita Gawr, eram sigur că spiritul malefic avea să revină într-o bună zi, la fel cum eram convins că prietenul meu nu se va mai întoarce niciodată. Ochii mei lipsiți de vedere s-au umplut de lacrimi și m-am aplecat să culeg de jos o pană care se așezase pe podea, la picioarele mele.

Am răsucit încet între degete pana castanie în dungi. Era din aripile lui Belea, aceleași aripi care mă purtaseră sus prin văzduh nu cu mult timp în urmă. Aripile acelea, la fel ca mine însumi, nu aveau să mai zboare vreodată. Cu grijă, am strecurat pana în săculețul meu.

Deodată, am simțit vârful unei săbii care mă împungea în piept. Am ridicat privirea și l-am văzut pe Stangmar, cu jumătate de față acoperită de sânge, privindu-mă furios.

— Acum, ne vom îndeplini promisiunea, a declarat el. Și în felul în care a fost menită a fi îndeplinită. Așa că, atunci când prietenul nostru se va întoarce, va ști fără nicio umbră de îndoială încotro se îndreaptă loialitatea noastră.

— Nu! s-a rugat Rhia. Nu face asta! Acum este șansa ta de a fi un rege adevărat, nu înțelegi?

Stangmar a pufnit disprețuitor.

— Nu-ți bate gura de pomană cu asemenea minciuni! S-a întors către strigoi. Străjeri! Aruncați-l în Cazan!

38. Cuvinte străvechi

Imediat, strigoii care nu o păzeau pe Rhia au început să se apropie de mine, tropăind pe podeaua sălii. Cu săbiile scoase, cu chipurile lipsite de orice expresie, au început să mă împingă spre Cazanul Morții.

Nici măcar n-am încercat să mă împotrivesc. Nu știu dacă era din cauza pierderii lui Belea sau a scuturăturii continue a podelei, dar îmi simțeam picioarele moi și nesigure. Mai mult, chiar dacă puterile mele m-ar fi ajutat poate acum, nu mai voiam să încerc. Singurul meu gând era la locul gol de pe umărul meu.

Rhia a dat să alerge după mine, dar strigoii au oprit-o.

Cu chipul mohorât, Stangmar urmărea scena. Stătea nemișcat precum o statuie, cu ochii arzători, cu mâna încleștată pe mânerul sabiei sale. Sângele uscat de pe fața lui căpătase culoarea Ținuturilor Ruginii din regatul său.

Pas cu pas, eu și strigoii ne-am apropiat de Cazan. Părea să mă privească furios în vreme ce veneam spre el, întunecat și tăcut ca moartea însăși. Preț de o clipă, m-am gândit să mă arunc în el de bunăvoie, în speranța că, în felul ăsta, aș putea să distrug Cazanul odată cu mine. Dar nici măcar acea mică satisfacție nu o puteam avea, căci strigoii mă flancau strâns, și, cu siguranță, m-ar fi omorât înainte să mă pot elibera.

Descurajat, m-am întors către Rhia. Am întins mâna printre doi soldați și am îndreptat spre ea arătătorul îndoit. Deși avea privirea încețoșată, mi-a întors gestul, înfășurându-și în mod simbolic degetul în jurul degetului meu, pentru ultima oară.

Strigoii s-au oprit chiar lângă Cazan. Deși îmi ajungea doar până la mijloc, gura lui de fier se căsca atât de largă, încât un bărbat sau o femeie în toată firea ar fi încăput cu ușurință înăuntru. Iar în acea gură se vedea doar întunecime – mai groasă și mai adâncă decât Negura. Strigoii m-au împins aproape de gura Cazanului, apoi s-au întors către Stangmar, așteptându-i ordinele.

Rhia s-a rugat de rege:

— Nu face asta, te rog!

Stangmar nu i-a dat nicio atenție. A ridicat vocea peste huruitul castelului de-a pururi rotitor și-a dat porunca:

— În Cazan cu el!

În aceeași clipă, o siluetă micuță a țâșnit din umbrele de lângă scară. Aruncând doar o privire fugară către mine și Rhia, Shim a alergat pe podea, lipăind cu picioarele lui mici pe piatră. Înainte ca strigoii să-și dea seama ce se întâmplă, s-a cățărat până la buza Cazanului. A șovăit preț de o clipă, apoi s-a aruncat înăuntru.

O explozie asurzitoare a răsunat în sală, zguduind castelul rotitor până în temelii. Deși învârtirea lui nu s-a oprit, forța exploziei a făcut ca rotațiile să devină neregulate și nesigure. Am căzut pe podea, la fel ca Rhia și câțiva dintre strigoi. Mai multe torțe au alunecat din suporturile lor, sfârâind pe pietre. Harpa înfloritâ s-a legănat primejdios pe perete, agățată de o singură coardă.

În vreme ce sunetul exploziei reverbera în pereți, ca și în Dealurile Întunecate de dincolo de ei, am reușit să mă ridic în picioare. Ceea ce am văzut a fost Cazanul Morții despicat în două jumătăți. Iar în mijlocul Cazanului distrus zăcea trupul micului uriaș.

— Shim! M-am aplecat deasupra tovarășului meu, cu ochii din nou plini de lacrimi. Cu vocea abia o șoaptă, i-am vorbit trupului fără viață: întotdeauna ai vrut să fii mare. Să fii un adevărat uriaș. Ei bine, chiar ești uriaș, prietenul meu. Ești uriaș!

— Ce trădare mai e și asta? Stangmar și-a fluturat sabia prin aer în vreme ce se dezlănțuia împotriva strigoilor. V-am spus să găsiți toți intrușii!

Furios, a înșfăcat sabia unuia dintre strigoi și a înfipt-o direct în burta soldatului. Strigoiul s-a cutremurat, dar nu a scos niciun sunet. Apoi și-a tras încet afară sabia, privindu-l pe Stangmar ca și cum nu se întâmplase nimic.

Stangmar a venit cu pași mari spre mine, care stăteam încă îngenuncheat lângă buza Cazanului distrus. Cu fața încordată, și-a ridicat sabia deasupra mea. Când m-am întors spre el, cu părul meu negru, încâlcit, atât de asemănător cu al lui, a șovăit o clipă.

— Blestemat să fii, băiete! Vederea ta – și crestătura acelui tăiș blestemat – mi-au trezit niște simțăminte în noi. Simțăminte pe care le credeam uitate și pe care am vrea să le uităm din nou. Iar acum, sarcina noastră e de două ori nefericită. Căci, deși trebuie să facem ceea ce trebuie să facem, suferința va fi

cu atât mai mare.

Deodată, gura lui Stangmar s-a căscat de uimire. Vocea i-a tremurat și s-a dat înapoi, speriat.

Căci, în rămășițele Cazanului, se întâmpla ceva ciudat. Ca și cum o adiere blândă s-ar fi stârnit în sală, părul lui Shim începuse să se miște, tremurând. Mai întâi încet, pe urmă tot mai repede; nasul lui a început să crească. Apoi urechile. Apoi restul capului, gâtul și umerii. Și brațele au început să i se mărească, urmate de piept, șolduri și picioare. Straiele i s-au lărgit în același timp, crescând cu fiecare clipă.

După aceea, s-a petrecut cea mai mare minune. Shim a deschis ochii. Mai uluit probabil decât toți ceilalți, și-a pipăit trupul tot mai mare cu mâinile lui tot mai mari.

— Mă fac mai mare! Mă fac mai mare!

Când capul lui Shim a ajuns să atingă tavanul, Stangmar și-a venit în fire.

— E un uriaș! a strigat el către strigoi. Atacați-l înainte să ne nimicească!

Cel mai apropiat soldat s-a repezit în față și și-a înfipt sabia în acea parte din trupul lui Shim care îi era la îndemână și care s-a întâmplat să fie genunchiul lui stâng.

— Au! a strigat Shim, apucându-se cu mâna de genunchi. Înțepat de o albină!

Instinctiv, uriașul cândva mic s-a ghemuit. Dar asta l-a făcut să fie o țintă mai ușoară. Strigoii s-au strâns în jurul lui, împungându-l și înțepându-l cu furia unei mulțimi de furnici supărate. Între timp, creșterea lui Shim continua, fără să dea vreun semn că s-ar opri. Curând, umerii și spatele lui împingeau în tavan, care a început să cedeze. O ploaie de bucăți de piatră s-a revărsat peste noi. În tavan a apărut o gaură.

Unul dintre turnurile de pe metereze s-a prăbușit direct peste nasul lui Shim, care continua și el să crească. Dar, în loc să-l facă pe Shim să se strângă mai mult ca să se ferească, lovitura a avut o altă urmare. I-a stârnit mânia.

— Eu sunt furios! a tunat el, repezindu-și pumnul, acum aproape la fel de mare cât tronul regelui, printr-o bucată de perete.

Stangmar, vizibil speriat, a început să bată în retragere. Luându-se după el, s-au retras și strigoii. Cei doi bărbați fincayrani, care se ghemuiseră speriați lângă tron, s-au repezit

înnebuniți către scări, împiedicându-se unul de altul, în graba lor.

M-am dus repede lângă Rhia, oprindu-mă doar cât să o iau pe Tăiș-adânc, care zăcea pe jos, lângă scări. Ne-am ghemuit amândoi într-un colț îndepărtat ce părea ferit – cel puțin pentru moment – de ploaia de pietre.

Apoi, pentru prima dată în viața lui, Shim a avut o experiență de-a dreptul uriașească. A văzut cum atacatorii lui fug *de el.* Iar strălucirea din ochii lui rozalii imenși arăta clar că experiența era una care îi făcea plăcere.

— Eu sunt mai mare decât voi, a tunat el. Mult mai mare!

S-a ridicat în picioare – și labele sale păroase erau acum mai mari decât niște bolovani. Și-a îndreptat trupul cât era de lung, făcând să se prăbușească o altă bucată din tavan. Cu un rânjet răutăcios pe fața lui enormă, a început să-i calce în picioare pe strigoi. Fiecare călcătură apăsată scutura întregul castel, și bucăți din podea au început și ele să cedeze.

Dar soldații fără moarte au supraviețuit până și acestor lovituri zdrobitoare. După fiecare atac, pur și simplu se ridicau, se scuturau și continuau să-l împungă pe Shim în picioare cu săbiile lor. Ochii lui Shim ardeau de furie. Și-a coborât tălpile peste ei cu mai multă forță. Cu cât se agitau mai mult strigoii sub el, cu atât se lăsa mai greu, la fiecare pas.

Eu stăteam cu Rhia în colțul nostru, sperând cu disperare că Shim nu avea să se apropie de capătul sălii în care ne aflam, și priveam cum bucățile din tavan se prăbușeau în jurul lui. Era, în mod evident, mânios – și, în mod evident, se distra.

Apoi, dincolo de zgomotul pietrelor ce se despicau și al picioarelor care loveau, am început să aud un sunet ritmic, ciudat, ce venea de afară, de undeva de dincolo de castel. La început îndepărtat, apoi apropiindu-se, sunetul creștea în mod constant. Deodată, mi-am dat seama că era un zgomot de voci, cele mai adânci voci pe care le auzisem vreodată. Îngânau un cântec simplu, care consta din trei note foarte joase. Și mai era ceva în acel cântec, ceva familiar, care a trezit în mine un simțământ greu de definit.

Dintr-odată, o față enormă, colțuroasă ca un țărm stâncos și având o barbă roșcată zburlită, a apărut în gaura din tavan. A fost urmată de o alta, cu păr cărunt și creț și buze groase. Și de încă una, cu pielea la fel de întunecată ca o umbră, cu o coadă

împletită, lungă, și cercei făcuți din roți de car. Fiecare dintre ei a dat din cap spre Shim, în chip de salut, dar au rămas în afara castelului.

— Uriașii! a spus Rhia uluită. Au venit.

Într-adevăr, ridicându-se din ascunzătorile lor secrete de pe tot întinsul Fincayrei, uriașii veniseră. Răspunzând unei chemări îndelung așteptate, poate explozia din Cazanul Morții, ieșiseră cu pași greoi din canioanele întunecate, din pădurile îndepărtate și din neștiute lanțuri de munte de pe acel tărâm. Veneau din toate direcțiile, purtând torțe uriașe, aprinse. Unii cărau plase grele de pietre, care le-ar fi îngăduit să stea neobservați în câmpuri presărate cu bolovani. Alții duceau ramuri, chiar copaci întregi, pe coamele lor fluturânde. Iar alții, poate pentru că erau prea nesăbuiți sau prea mândri pentru a se deghiza, erau înveșmântați în veste și pălării, și mantii la fel de colorate ca pomii încărcați de fructe din pădurea Druma.

Iute, uriașii s-au aranjat într-un cerc în jurul castelului. Urmând exemplul lui Shim, au început să lovească pământul cu putere, iar forța lor combinată aducea cu un cutremur. În tot acest timp, și-au înălțat vocile în cântecul ritmic, îngânându-l în cea mai veche limbă a lor, limba primilor locuitori din Fincayra:

Hy gododin catann hue
Hud a lledrith mal wyddan
Gaunce ae bellawn wen cabri
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Într-o clipă, mi-am adus aminte că o auzisem pe mama mea murmurând același cântec. Dar amintirea aceasta era oare din perioada petrecută cu ea în Gwynedd sau dintr-un timp mai îndepărtat? Poate că îl auzisem chiar când eram un prunc? Nu-mi dădeam seama.

Cumva, am avut sentimentul, poate din acea amintire vagă, nesigură, că acel cântec era despre legătura veșnică dintre uriași și Fincayra. Iar ideea pe care o transmitea era că, atâta vreme cât existau ei, exista și insula. *Dravia, dravia Fincayra.* „Trăiască, trăiască mulți ani Fincayra!”

Cu cât dansau mai mult uriașii în lumina marilor torțe, cu atât mai mult se năruia castelul. Deși pietrele din spatele meu și al

Rhiei continuau să rămână în picioare, alte părți din pereți se surpau. Și, pe măsură ce zidurile castelului slăbeau, la fel se întâmpla și cu vraja lui. Rotirea a început să încetinească, huruitul, să se stingă. Apoi, cu un zgomot hârșâit de piatră ce se freacă de piatră, castelul s-a oprit, cu o zguduitură. Coloane și arcade s-au prăvălit, umplând aerul cu praf și bucăți de piatră.

În acel moment, strigoii, a căror putere izvora din însuși castelul rotitor, au scos la unison un strigăt – mai degrabă de surprindere decât de durere – și s-au prăbușit în locul unde se afla fiecare. Văzându-le trupurile întinse printre pietre, n-am putut să nu mă gândesc că fețele lor exprimau, în cele din urmă, o urmă de emoție. Și că emoția era ceva asemănător cu recunoștința. După moartea strigoilor, Shim s-a cățărat printr-o porțiune căzută a zidului și s-a alăturat celorlalți uriași de afară. În vreme ce ascultam bufnetul picioarelor lor greoaie în jurul castelului, mi-am amintit și mai multe cuvinte străvechi. Cuvinte care prevestiseră acest Dans al Uriașilor.

Unde în întuneric un castel se rotește,
Ce-i mic va fi mare, sfârșitul se ivește.
Doar când uriașii în sală vor dansa
Orice barieră se va nărui și va cădea.

Mi-am dat seama că Shim fusese salvat de o străveche formă de magie. Mai veche decât Castelul Înnegurat, mai veche decât Cazanul Morții, mai veche poate decât înșiși uriașii. Căci, după ce actul lui de curaj distrusese Cazanul, pașii lui care alergau pe podeaua de piatră a sălii începuseră dansul ce avea să distrugă întregul castel. „Ce-i mic va fi mare, sfârșitul se ivește”. Marea Elusa îi spusese lui Shim că mărimea însemna mai mult decât dimensiunea oaselor lui. Iar acum, datorită măreției propriilor sale acțiuni, el se înălța deasupra meterezelor acestui castel năruit.

39. Acasă

Peretele din spatele nostru a început să geamă. M-am întors spre Rhia, ale cărei straie de lujeri încă mai miroseau a pădure.

— Trebuie să plecăm! Înainte ca întregul castel să se prăbușească.

Ea și-a scuturat câteva pietricele din păr.

— Scările sunt blocate. Să încercăm să coborâm?

— Ar dura prea mult, am răspuns, sărind în picioare. Știu o metodă mai bună. Mi-am pus mâinile căuș la gură și am strigat, încercând să acopăr zgomotul: Shim!

O crăpătură a străbătut peretele și, în aceeași clipă, o față a apărut printr-o gaură din tavan. Dacă ar fi fost mult, mult mai mică, fața ne-ar fi părut familiară.

— Io sunt mare acum, a tunat Shim plin de mândrie.

— Ți s-a îndeplinit dorința! Să fii la fel de „mare precum cel mai înalt copac”. I-am făcut semn să se aplece spre noi. Acum bagă-ți, te rog, mâna prin gaura aia! Avem nevoie să ieșim de aici.

Shim a scos un mormăit, apoi și-a vârât mâna imensă prin deschizătura din tavan. Mâna s-a lăsat în jos, lângă mine și Rhia, deși atât de aproape de o gaură căscată în podea, încât numai unul din noi se putea strecura pe lângă ea pentru a urca în palma lui Shim. Rhia s-a dus prima.

În vreme ce ea își croia drum cu grijă pe lângă adâncitura din podea, eu am luat-o pe Tăiș-adânc în mână. Mânerul ei de argint încă mai era rece de la strânsoarea lui Rhita Gawr, dar cele două muchii scânteiau cu un luciu care îmi amintea de luna oglindită pe suprafața unduitoare a mării.

Deodată, mi-am adus aminte de Comorile din Fincayra. Și ele trebuiau salvate! Timpul care mai rămânea până la năruirea completă a castelului puteam să-l folosesc pentru a salva Comorile care nu fuseseră deja distruse de pietrele căzute.

— Vino! a strigat Rhia, ținându-se de degetul mare al lui Shim.

— Du-te tu întâi, i-am răspuns. Trimite-l înapoi pe Shim, după mine. În vreme ce ea mă privea îngrijorată, mi-am făcut mâinile căuș și am strigat către tavan: în regulă, Shim. Ridică!

Rhia s-a înălțat către tavan, iar eu am pus-o pe Tăiș-adânc pe o lespede de piatră care mi s-a părut mai sigură. Imediat, am început să umblu printre rămășițele sălii care odinioară semăna cu o cavernă. Târându-mă peste coloanele răsturnate și leșurile strigoilor, ferindu-mă de bucăți de piatră care cădeau, pășind peste fisuri care șerpuiau în podea, m-am mișcat cât de iute și de atent am putut. În tot acest timp, peste gemetele și

pocniturile castelului, auzeam bufniturile Dansului Uriașilor.

În scurt timp, am găsit Harpa Înflorită, cu doar câteva corzi stricate, și o minge portocalie scânteietoare, care am bănuit că era Sfera de Foc. Le-am dus repede lângă Tăiș-adânc și m-am întors să le caut pe celelalte. Lângă tronul roșu răsturnat, mi-am găsit toiagul, încă o comoară, pentru mine cel puțin. În capătul îndepărtat al sălii, am descoperit Aducătorul de Vise, pe jumătate îngropat sub dărâmături, și sapa despre care Honn spusese că își crește singură semințele.

Cu totul, am găsit doar șase dintre cele Șapte Unelte Înțelepte. După sapă, am dat peste plugul care își ară singur ogorul, deși s-a dovedit prea greu ca să-l ridic. Apoi am descoperit un ciocan, o lopată și o găleată, ale căror puteri doar le bănuiam. În cele din urmă, am văzut și fierăstrăul despre care știam, din descrierea lui Honn, că taie doar atâta lemn cât trebuie. Deși o parte din mânerul lui fusese strivit de o bucată mare de piatră, unealta putea fi folosită.

Abia așezasem fierăstrăul lângă celelalte Comori, când fața lui Shim s-a ivit prin gaura din tavan.

— Trebuie să vii! a tunat el. Castelul ăsta e gata să se prăbușească!

Am încuviințat din cap, deși tot îmi mai doream să pot localiza și cea de-a șaptea dintre Uneltele Înțelepte. Faptul că nu știam cum arăta îmi făcea sarcina de a o găsi cu atât mai dificilă. Chiar și așa, după ce Shim și-a coborât palma uriașă și eu am început să o umplu cu

Comorile găsite, m-am tot oprit pentru a cerceta sala, în speranța de a descoperi și cea de-a șaptea Unealtă înțeleaptă.

— Ai terminat? a răcnit Shim nerăbdător.

— Aproape. I-am aruncat în palmă și ultimul obiect, toiagul meu. Încă un minut, cât să mă cațăr și eu.

— Grăbește-te! a strigat Shim. S-ar putea să nu mai ai un minut.

Într-adevăr, în vreme ce vorbea, am simțit cum pietrele de sub tălpile mele se mișcă puternic. Am început să mă cațăr pe mâna lui, aruncând o ultimă privire prin sală.

În aceeași clipă am zărit, în umbrele din spatele unei coloane distruse, ceva care m-a făcut să mi se încordeze tot trupul. Nu era Unealta Înțeleaptă care lipsea. Era o mână, care bâjbâia neajutorată. Mâna lui Stangmar.

— Vino odată! m-a implorat Shim. Văd că tavanul stă să se năruie.

Am șovăit preț de o clipă. Apoi, chiar în vreme ce o bucată din tavan s-a prăbușit lângă mine, m-am întors și am alergat pe podeaua castelului ce se scufunda. Surparea pereților, a podelei și a tavanului părea să se întețească, întocmai precum cântecul și bufniturile pașilor uriașilor de afară.

Am ajuns lângă Stangmar și m-am aplecat deasupra lui. Zăcea cu pieptul pe podea, cu cercul de aur încă pe frunte. O lespede mare de piatră îi căzuse peste șale și peste un braț. Mâna lui, acum strânsă pumn, încetase să mai bâjbâie. Doar ochii lui întredeschiși mai arătau că era în viață.

— Tu? a gemut răgușit. Ai venit să te uiți cum murim? Sau ai de gând să ne omori chiar tu?

I-am răspuns întinzând mâinile și apucând lespedea. Am încercat cu toată puterea să o ridic. Cu picioarele tremurând, cu plămânii explodându-mi, n-am reușit să mișc absolut deloc piatra.

Când regele și-a dat seama ce făceam, mi-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Așadar, vrei să ne salvezi acum, ca să ne omori mai târziu?

— Vreau să te salvez acum, ca să poți rămâne în viață, am declarat, deși podeaua de sub noi începuse să se legene.

— Pfiu! Te aștepți să credem asta?

M-am concentrat intens și, adunându-mi toate puterile, am tras din nou de piatră. Nădușeala mi-a curs pe frunte, usturându-mi ochii fără vedere. În cele din urmă, lespedea s-a mișcat puțin, dar nu îndeajuns cât să-l pot elibera pe Stangmar.

Înainte să pot încerca din nou, podeaua s-a desfăcut. Amândoi neam rostogolit în întunericul de sub noi, în mugetul tot mai puternic al prăbușirii finale a castelului.

Deodată, ceva ne-a oprit căderea. Stangmar și eu ne-am rostogolit împreună într-o grămadă. La început, nu mi-am dat seama pe ce ne opriserăm, doar că era mult mai moale decât piatra. Apoi, când a revenit lumina de la torțele uriașilor, am văzut ruinele castelului sub noi și o față familiară deasupra noastră. Și am înțeles.

— V-am prins! a strigat mândru Shim. E un lucru bun că am două mâini.

— Da, am răspuns, așezat în centrul palmei lui. E un lucru

bun.

Gura enormă a uriașului s-a strâmbat.

— Regele rău e cu tine. A urlat furios: O să-l mănânc!

Pe fața lui Stangmar s-a așternut groaza.

— Stai! am strigat. Să-l închidem în temniță, nu să-l omorâm!

Stangmar m-a privit uimit.

Shim a mârâit din nou, încrețindu-și nasul imens, cu un aer nemulțumit.

— Dar e rău! Complet, total, oribil de rău!

— Poate că e adevărat, am replicat. Dar e și tatăl meu! M-am întors și m-am uitat în ochii întunecați ai bărbatului de lângă mine. Și, a fost o vreme, cu mulți ani în urmă, când îi plăcea să urce în copaci. Uneori doar ca să înfrunte o furtună.

Ochii lui Stangmar au părut să se îmblânzească puțin, ca și cum cuvintele mele îl răniseră la fel de adânc precum lama lui Tăiș-adânc. După aceea, și-a întors privirea.

Shim ne-a așezat pe un dâmb cu iarbă uscată, de pe creasta dealului unde, cândva, se înălțase atât de impunător Castelul Înnegurat. Apoi s-a îndepărtat, făcând pământul să se zguduie sub greutatea lui. L-am văzut cum se așază, rezemându-se cu spatele de povârnișul dealului. Și-a întins brațele enorme și a scos un căscat zgomotos, deși nu la fel de zgomotos ca sforăitul care știam că avea să urmeze curând.

Am văzut-o pe Rhia în apropiere și am plecat de lângă trupul prăbușit la pământ al lui Stangmar, apropiindu-mă de ea. Stătea în picioare și privea spre vest, dincolo de ruinele castelului, către o dungă verzuie pală, aflată la orizont.

Auzind zgomotul pașilor mei, s-a întors. Ochii ei, la fel de mari ca întotdeauna, păreau să-i joace în cap.

— Ești bine? a întrebat.

Am încuviințat din cap.

— La fel ca mare parte din Comori.

Ea a zâmbit, ceea ce nu o mai văzusem făcând de multă vreme.

— Rhia! Mă înșel eu, sau începe să se lumineze?

— Nu te înșeli! Negura dispare, asemenea castelului și strigoilor.

Am arătat către uriași, care se opriseră din cântat și din dansul lor cu pași apăsați. Câte unul sau în grupuri de doi-trei începeau să se îndepărteze de ruine.

— Unde se duc? am întrebat.
— La casele lor.
— La casele lor, am repetat.

Ne-am uitat dincolo de povârnișul dealului, la ceea ce mai rămăsese din Castelul Înnegurat. Cu toate că mare parte din el se năruise, în urma Dansului Uriașilor, rămăsese un cerc de pietre imense. Unele dintre ele stăteau în picioare, altele erau rezemate într-o parte, iar altele susțineau lespezi transversale mari. Habar n-aveam dacă uriașii așezaseră pietrele în acest fel sau pur și simplu le lăsaseră așa cum erau.

În tăcere, în vreme ce primele raze ale soarelui începeau să străpungă cerul de deasupra Dealurilor Întunecate, am privit îndelung acel cerc impunător. Se ridica asemenea unui mare gard viu de piatră, pe pământ. Mi s-a părut că acest inel din pietre avea să alcătuiască un monument durabil, închinat ideii că niciun zid, oricât ar fi el de solid, nu poate rezista forței adevărului. Vederii adevărate. Prieteniei adevărate. Credinței adevărate.

Deodată, mi-am dat seama că îmi aminteam propria copilărie petrecută chiar în acest loc. Chiar pe acest deal. „Doar când uriașii în sală vor dansa,/ Orice barieră se va nărui și va cădea”. Înțelegeam acum că profeția nu se aplicase doar zidurilor de piatră. Propriile mele ziduri, care mă despărțiseră de trecutul meu, din ziua în care fusesem aruncat pe țărmul din Gwynedd, începuseră să se năruie odată cu cele ale castelului.

Mai întâi în fuioare subțirele, apoi în valuri învolburate, amintirile mi-au revenit. Mama mea, înfășurată în șalul ei, în fața unui foc ce trosnea, spunându-mi povestea lui Hercule. Tatăl meu, atât de încrezător și de puternic, sărind pe spinarea unui armăsar negru numit Ionn. Prima dată când am gustat un larkon, fructul spiralat. Prima dată când am înotat în Râul Necurmat. Ultimele minute triste, înainte să fugim pentru a ne salva viețile, mama și eu, rugându-ne ca marea să ne poarte într-un loc sigur.

Și apoi, din copilăria mea îndepărtată s-au ivit vorbele unui cântec numit *Lledra.* Era cel pe care mi-l cântase mama cu mult timp în urmă, așa cum fusese cântat de către uriași, puțin mai devreme:

Copaci vorbitori și pietre umblătoare,

Uriașii sunt ale insulei oase nepieritoare.
Acest pământ de dansul nostru știință mai are,
Dar Varigal e cel ce-ncununează Fincayra.
Trăiască, trăiască mulți ani, Fincayra.

— Rhia, am spus eu încet. Nu mi-am găsit încă adevăratul cămin. Și nici nu sunt convins că-l voi găsi vreodată. Dar, pentru prima oară, cred că știu unde să-l caut.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Unde anume?

Am arătat către cercul de pietre, strălucitor în razele din ce în ce mai intense.

— În tot acest timp, mi-am căutat căminul ca și cum s-ar găsi undeva pe o hartă. Iar acum îmi aduc aminte de un cămin pe care l-am cunoscut cândva. Aici, chiar în acest loc. Și totuși, am senzația că, dacă adevăratul meu cămin există undeva, nu se află pe nicio hartă. Mai degrabă, e undeva înăuntrul meu.

Cu o voce tristă, ea a adăugat:

— În același loc unde se află amintirile noastre despre Belea.

Am băgat mâna în săculețul meu și am scos pana. Mi-am trecut încet degetul peste marginea ei.

— Am o oarecare idee despre ce s-a întâmplat cu el atunci când a dispărut. Nu prea-mi vine să o cred – dar nici n-o pot respinge cu totul.

Rhia a privit lung pana.

— Și eu am aceeași idee. Și cred că Arbassa ar fi de acord.

— Dacă e adevărat, și curajul lui a deschis poarta către Cealaltă Lume, atunci el și Rhita Gawr trebuie să fi căzut împreună prin acea poartă.

Ea a zâmbit.

— N-a fost o călătorie pe care Rhita Gawr avea de gând s-o facă! Dar ne-a oferit șansa de care aveam nevoie. Așa că, dacă e adevărat, Belea e undeva acolo, continuând să se avânte în înalturi.

— Iar Rhita Gawr e și el acolo, clocotind încă de furie.

Ea a încuviințat din cap, apoi chipul i-a redevenit serios.

— Și totuși, o să-mi fie dor de șoimul ăla.

Am lăsat pana să cadă, privind-o cum se rotește încet în jos, către cealaltă palmă a mea.

— Și mie o să-mi fie dor.

Rhia a lovit cu piciorul în iarba sfărâmicioasă de sub tălpile noastre.

— Și uite câte altele am mai pierdut! Solul ăsta e atât de uscat, încât mă întreb dacă își va mai reveni vreodată.

Cu o umbră de zâmbet, am anunțat:

— Am deja un plan pentru asta.

— Chiar ai?

— Cred că Harpa Înfloritǎ, cu puterea ei de a aduce primăvara, ar putea fi de folos.

— Bineînțeles! Ar fi trebuit să-mi aduc aminte!

— Am de gând să o duc pe fiecare deal și în fiecare pășune și râu care s-a uscat. Și într-o grădină anume, jos, în câmpie, unde trăiesc doi prieteni de-ai mei.

Ochii cenușii-albaștri ai Rhiei s-au luminat.

— Speram chiar..., am început eu.

— Ce?

— C-ai vrea să vii cu mine. Ai putea să mă ajuți să readucem copacii la viață.

Am auzit râsul ei de clopoțel.

— Fie că vin, fie că nu, un lucru e limpede: Poate că nu ți-ai găsit adevăratul cămin. Dar cred că ți-ai găsit câțiva prieteni.

— Aș zice că ai dreptate.

M-a privit preț de un moment.

— Și încă ceva, a adăugat, ți-ai găsit adevăratul nume.

— L-am găsit?

— Da. Îmi amintești de acel șoim care a stat cândva pe umărul tău. Poți să fii aprig, dar și blând. Apuci cu toată forța și nu mai dai drumul. Vezi limpede, cu toate că nu cu ochii. Știi când să-ți folosești puterile. Și... poți zbura.

Privirea ei s-a îndreptat către cercul de pietre care luceau ca un colier uriaș, în lumina soarelui, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Numele tău adevărat ar trebui să fie Merlin.

— Nu cred că vorbești serios.

— Ba da.

„Merlin”. Îmi plăcea destul de mult numele. Nu îndeajuns cât să-l păstrez, desigur, deși știam că, uneori, numele au un fel ciudat de a se păstra în timp. „Merlin”. Un nume neobișnuit, ca să nu spun mai mult. Și cu atât mai plin de înțeles, datorită durerii și bucuriei pe care le trezea în mintea mea.

— Bine, am spus. O să-l încerc. Dar numai o vreme.

Nota autorului

Nu știu prea multe despre vrăjitori, dar un lucru tot am aflat: sunt plini de surprize.

În vreme ce terminam de scris *Efectul Merlin,* un roman care urmează un singur fir al legendei arthuriene din vremurile străvechi ale druizilor până aproape de începutul secolului XXI, mi-am dat seama că acel fir m-a prins atât de tare, încât nu mai puteam scăpa. Am tras de el, dar firul a zvâcnit în sens invers. L-am desfăcut, dar el s-a încurcat și mai mult în jurul meu.

Firul era însuși Merlin – un personaj misterios și fascinant, un vrăjitor care se poate întoarce în timp, care îndrăznește să sfideze chiar și Moartea Întreită și care poate căuta Sfântul Graal în vreme ce continuă să stea de vorbă cu spiritele râurilor și ale copacilor. Mi-am dat seama că voiam să-l cunosc mai bine.

Cărturarii moderni au susținut că e posibil ca mitul lui Merlin să fi izvorât dintr-o figură istorică reală, un profet druid care a trăit undeva în Țara Galilor în secolul al VI-lea d.Hr. Dar aceasta este o temă ce rămâne a fi dezbătută de istorici. Căci, indiferent dacă Merlin a existat sau nu cu adevărat pe tărâmul istoriei, cu siguranță el există pe tărâmul imaginației. Acolo, el a trăit mult timp și tot acolo continuă să trăiască. Uneori, se întâmplă chiar să accepte vizitatori. Și fiindcă voiam ca rândurile acestea să aibă legătură cu imaginația, și nu cu istoria, ușa lui Merlin mi-a fost larg deschisă.

Așa că, înainte de a mă apuca să protestez, Merlin și-a făcut propriile planuri în ceea ce mă privește. Celelalte cărți și proiecte au trebuit să mai aștepte. Era timpul să explorez un alt aspect al legendei, unul profund legat de însăși viața vrăjitorului. Bănuiam că, așa cum se întâmplă cel mai adesea în viață, cu cât aflam mai multe lucruri despre Merlin, cu atât aveam de fapt să știu mai puțin. Și, fără îndoială, încă de la început am fost pe deplin conștient că până și o măruntă contribuție la o astfel de mitologie minunată va constitui o provocare dificilă. Dar curiozitatea poate fi un factor motivațional puternic. Iar Merlin a fost insistent.

Apoi vrăjitorul mi-a oferit prima surpriză. Când m-am cufundat în poveștile tradiționale despre Merlin, ceva mi-a părut că lipsea

în mod inexplicabil. Tinerețea lui Merlin – perioada de formare, crucială, când cel mai probabil și-a descoperit originile obscure, identitatea și propriile puteri – era menționată doar în treacăt, asta dacă era într-adevăr menționată. Când a simțit prima oară tristețea, unde a cunoscut bucuria, în ce context a căpătat o fărâmă de înțelepciune – toate aceste lucruri au rămas neexplorate.

Majoritatea poveștilor tradiționale urmează abordarea lui Thomas Mallory și ignoră complet partea de început a vieții lui Merlin. Câteva istorisiri vorbesc despre nașterea sa, despre mama lui chinuită și tatăl lui necunoscut, și despre pruncia lui precoce. (Într-una din povești, el pledează coerent în apărarea mamei sale pe când avea doar un an.) După aceea nu mai știm nimic despre el, până ce, mult mai târziu, îl descoperim explicându-i trădătorului rege Vortigern secretul dragonilor războinici. Între cele două perioade lipsesc vreo câțiva ani. Poate, așa cum au presupus unii, a rătăcit prin păduri în acea perioadă-lipsă din legendă. Sau poate, poate... a călătorit pe alte meleaguri.

Golul din prima parte a vieții lui Merlin contrastează vădit cu nenumăratele volume care aduc dovezi legate de anii ulteriori. Ca adult, el se înfățișează sub diferite forme (adesea contradictorii), fiind descris ca profet, magician, Nebunul din Pădure, șarlatan, preot, profet și bard. Merlin apare în câteva dintre cele mai vechi mituri ale Britaniei celtice, unele atât de îndepărtate în timp, încât sursele lor erau deja necunoscute când marea colecție de texte velșe *Mabinogion* a fost scrisă pentru prima oară acum o mie de ani. În poemele epice *Faerie Queene,* al lui Edmund Spenser, și *Orlando Furioso,* al lui Ariosto, este prezent și vrăjitorul Merlin. El este sfetnicul tânărului rege în *Moartea regelui Arthur,* al lui Mallory, pune laolaltă pietrele din Stonehenge în poemul din secolul al XII-lea, *Merlin,* al lui Robert de Boron, rostește nenumărate profeții în *Historia Regum Britanniae,* a lui Geoffrey of Monmouth.

În anii următori, diverși scriitori precum Shakespeare, Tennyson, Thomas Hardy, T.H. White, Mary Stewart, C.S. Lewis, Tolstoi și John Steinbeck au dedicat timp acestui personaj fascinant, la fel ca mulți alții din alte țări. Totuși, cu rare excepții, precum Mary Stewart, prea puțini s-au ocupat de tinerețea lui Merlin.

Și astfel, primii ani ai lui Merlin rămân ciudat de misterioși, ceea ce ne face să ne punem numeroase întrebări privind primele lui greutăți, temeri și aspirații. Care erau visurile lui cele mai profunde? Pasiunile lui? Cum și-a descoperit talentele neobișnuite? Cum a înfruntat tragediile și pierderile? Cum a ajuns să-și cunoască, poate chiar să-și accepte, latura întunecată? Care a fost prima lui întâlnire cu opera spirituală a druizilor sau cu aceea a grecilor antici? Cum a împăcat dorința sa de putere cu oroarea pe care i-o provocau abuzurile ei? Pe scurt, cum a devenit vrăjitorul și mentorul regelui Arthur, pe care îl preamărim și astăzi?

Astfel de întrebări nu își găsesc răspuns în folclorul tradițional. Nici cuvintele atribuite lui Merlin însuși nu fac prea multă lumină în acest sens. Într-adevăr, totul lasă impresia că el a dorit să nu se pomenească nimic despre trecutul lui. Cei care citesc literatură populară ar putea ușor să și-l închipuie pe Merlin ca pe un bătrân așezat lângă tânărul Arthur, vorbind, adâncit în gânduri despre „anii pierduți” ai tinereții sale. Dar cititorul nu poate decât să facă supoziții – dacă Merlin cugetă la efemeritatea vieții sau se referă la un capitol care lipsește din propriul lui trecut.

Părerea mea este că, pe parcursul anilor-lipsă din viața lui Merlin, el nu numai că a dispărut din lumea poveștilor și a cântecelor, ci, mai degrabă, socot că Merlin *însuși* a dispărut din lumea pe care o cunoaștem noi.

Povestea de față, care se întinde pe mai multe volume, va încerca să umple această lacună. Ea începe în momentul în care un băiat, fără nume și fără nicio amintire despre trecutul său, este aruncat de valuri pe coasta Țării Galilor. Și se încheie când același băiat, după numeroase eșecuri și împliniri, este pregătit să joace un rol central în legenda arthuriană.

Între cele două momente se petrec multe lucruri. El își descoperă cea de-a doua vedere, dar plătește scump pentru acest privilegiu, începe să vorbească cu animale, copaci și râuri. Descoperă originalul Stonehenge, mult mai vechi decât cercul de pietre a cărui construcție în Câmpia Salisbury, din Anglia, îi este atribuită prin tradiție. Dar mai întâi el trebuie să afle înțelesul numelui druid al monumentului, *Dansul Uriașilor.* Explorează prima sa peșteră de cristal. Călătorește pe insula pierdută Fincayra (scrisă *Fianchuivé* în galeză), cunoscută în

mitologia celtă ca o insulă aflată sub valuri, o punte între Pământul ființelor umane și Cealaltă Lume, a ființelor spirituale. Întâlnește personaje ale căror nume sunt cunoscute în vechea literatură, cum ar fi marele Dagda, maleficul Rhita Gawr, tragica Elen, misterioasa Domnu, înțeleptul Cairpré și Rhia cea plină de viață – dar și pe alții care nu sunt la fel de cunoscuți, precum Shim, Stangmar, T'eilean și Garlatha, și Marea Elusa. Descoperă că vederea adevărată are nevoie de mai mult decât de cei doi ochi; că adevărata înțelepciune unește noțiuni adeseori opuse, precum credința și îndoiala, femeia și bărbatul, lumina și întunericul; că în adevărata dragoste, bucuria se îngemănează cu durerea. Și, lucrul cel mai important, își capătă numele de Merlin.

Trebuie să adresez cuvinte de mulțumire următoarelor persoane: lui Currie, soția și cea mai bună prietenă a mea, pentru că mi-a apărat atât de bine izolarea; gălăgioșilor noștri copii, Denali, Brooks, Ben, Ross și Larkin, pentru copiosul lor simț al umorului și pentru emoția dovedită în fața lucrurilor uimitoare; Patriciei Lee Gauch, pentru credința ei neclintită în puterea unei povești de a fi adevărată; Victoriei Acord și Patriciei Waneka, pentru ajutorul lor neprețuit; Cynthiei Kreuz-Uhr, pentru felul în care înțelege sursele întrepătrunse ale mitologiei; tuturor celor care m-au încurajat de-a lungul acestui drum, mai ales lui Madeleine L'Engle, Dorothy Markinko și M. Jerry Weiss; tuturor barzilor, poeților, povestitorilor și erudiților care au contribuit pe parcursul multor secole la poveștile despre Merlin; și, bineînțeles, subtilului vrăjitor însuși.

Așadar, călătoriți alături de mine pentru a afla povestea anilor pierduți din viața lui Merlin. Pe parcursul ei, voi sunteți martorii, eu sunt scribul, iar Merlin însuși ne va fi călăuză. Dar să pășim cu grijă, căci, după cum prea bine știm, un vrăjitor e plin de surprize.

T.A.B.

virtual-project.eu